

บทที่ 4

การสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่น กรณีศึกษา แฟชั่นฮิปฮอป

4.1 แฟชั่นฮิปฮอป : ความเป็นมาและการแต่งกายแฟชั่นที่ปรากฏ

แฟชั่นฮิปฮอปที่วัยรุ่นไทยนิยมแต่งกันมากในปัจจุบัน ถือเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมฮิปฮอปที่กำเนิดขึ้นในปีค.ศ. 1973 ในยุคที่ดนตรีฟังก์และดิสโก้กำลังรุ่งเรือง บริเวณย่านบรองซ์ตอนใต้ (South Bronx) ในมหานครนิวยอร์กของสหรัฐอเมริกา คำว่าฮิปฮอป (Hip Hop) เป็นคำแสลงที่มีความหมายสื่อถึงเรื่องราวของ “ดนตรี” ของคนผิวดำเชื้อสายแอฟริกัน-อเมริกัน ความโดดเด่นของดนตรีจัดเป็นประเภทดนตรีแร็ป (rap) ซึ่งเน้นการร้องเป็นจังหวะคล้ายเสียงพูดรวมไปถึงการใช้ถ้อยคำศัพท์แสลง เนื้อหาบทเพลงทำหน้าที่สะท้อนวัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตของผู้คนโดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นผิวดำในสลัม (ghetto) ในนิวยอร์กที่มีแนวคิดต่อต้านและไม่ใส่ใจกระแสนิยมของคนผิวขาวขณะนั้น ทุกเรื่องราวถูกถ่ายทอดผ่านดนตรีตั้งแต่เรื่องความเชื่อทางการเมือง ความคิดทางสังคม เรื่องเพศ เรื่องลามก แฟชั่นการแต่งตัว รวมถึงสิ่งที่ตนเองชื่นชอบ (นัยนา หอมเข้ม, 2547: 1 ; Hip hop culture, 2549)

การเติบโตของวัฒนธรรมฮิปฮอป เกิดขึ้นภายใต้การนำของผู้นำชุมชน “อาฟริกา บัมบาตา” (Afrika Bambaata) ที่ต้องการแก้ไขปัญหาคาการทะเลาะวิวาทของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนย่านบรองซ์ จึงได้ชี้แนะให้พวกเขาหันมาทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ โดยการจัดให้มีการแข่งขันเต้นและมีคนเปิดแผ่นเสียงที่เรียกว่า “ดีเจ” (DJ ย่อมาจากคำว่า Disk Jockey หมายถึง ผู้เปิดแผ่นเสียงตามไนต์คลับหรือสถานีวิจัย) ได้แก่ “ดีเจ คูล เฮิร์ก” คอยเลือกเพลง มีการสร้างสีสันด้วยการ “สแครทช์” (Scratch) แผ่นเสียงซึ่งเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งของดนตรีฮิปฮอป โดยใช้มือหมุนแผ่นเสียงให้ถูกับเข็มจนเกิดเป็นเสียงที่ให้จังหวะ รวมถึงการผสมเสียง (mix) ในสิ่งที่ไม่เข้ากันให้ไปกันได้ ระหว่างที่มีเสียงจังหวะดนตรีจะมีการเต้นรำที่เรียกว่า “เบรกแดนซ์” (Breakdance) ซึ่งเป็นการเต้นรำในจังหวะที่ไม่มีความรู้สึกของการเป็นสิ่งมีชีวิตอยู่เลย กลุ่มผู้ที่เต้นเบรกแดนซ์หรือที่เรียกว่า “บี-บอย” (B-Boy) เหล่านี้จะต้องปรับตัวให้เหมือนกับหุ่นยนต์ ร่วมกับนักร้องเพลง “แร็ป” ที่เรียกว่า “เอ็มซี” (MC ย่อมาจากคำว่า Master of Ceremonies) หรือ “แร็ปเปอร์” (Rapper) ซึ่งจะทำหน้าที่ร้องเพลงตะกุกตะกักให้เข้ากับจังหวะของการเต้นเบรกหรือการเต้นแบบหุ่นยนต์ดังกล่าวด้วย จากนั้นจึงเริ่มรับเอาวัฒนธรรมโดยเฉพาะการพ่นสีกำแพง และเรียกศิลปะเหล่านั้นว่า “กราฟฟิตี” (Graffiti) มาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมฮิปฮอป กล่าวได้

ว่า วัฒนธรรมฮิปฮอปได้รับความนิยมสูงสุดในช่วงทศวรรษที่ 90 และได้ขยายตัวสู่ทวีปอื่นๆ เช่น ยุโรป เอเชีย แอฟริกา จนถึงปัจจุบันนับเป็นเวลาากว่าสองทศวรรษที่ฮิปฮอปได้แพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง (นัยนา หอมแหม่ม, 2547: 1-7)

แฟชั่นฮิปฮอปเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบของวัฒนธรรมฮิปฮอปที่ได้รับการพัฒนารูปแบบให้มีลักษณะเด่นชัดด้านสไตล์การแต่งกาย โดยมีต้นกำเนิดจากทั้งกลุ่มแอฟริกัน-อเมริกันรวมถึงกลุ่มวัยรุ่นชาวละตินที่อาศัยในเมืองชายฝั่ง ทั้งทางตะวันออกได้แก่นิวยอร์กและลอสแอนเจลิส ทางตะวันตกของอเมริกา กล่าวได้ว่า ปลายปีทศวรรษ 80 เสื้อผ้าและเครื่องประดับของแฟชั่นฮิปฮอปได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสไตล์แอฟริกัน เช่น เครื่องประดับจะนิยมการสวมแว่นตาขนาดใหญ่ ใส่แหวนหลายๆนิ้ว ตุ่มหูเป็นห่วงสี่ทองอันโตซึ่งได้รับความนิยมมากในกลุ่มนักร้องหญิง การนิยมรองเท้ากีฬาที่เรียกว่าสเนกเกอร์ (sneaker) ยี่ห้อ Adidas รวมถึงการใส่สร้อยคอทองเส้นโตและเครื่องประดับอื่นๆ นิยมทรงผมเดรดล็อก (dreadlocks) คือ ไว้ผมที่จัดเป็นปอยม้วนห้อยยาวและการตัดเกรียน เสื้อผ้าเน้นสีล้วนอย่างสีดำ แดง และเขียว แฟชั่นเหล่านี้ถูกทำให้เป็นนิยมโดยการสวมใส่ของเหล่าบรรดานักร้องฮิปฮอปชื่อดังขณะนั้นเช่น Run-DMC และ LL Cool J. เป็นต้น (Hip hop Fashion, 2549)

ต่อมาช่วงกลางปีทศวรรษ 90 บรรดาผู้นำแฟชั่นจากทั้งกลุ่มดาราและนักร้องฮิปฮอปได้สร้างกระแสการเปลี่ยนแปลงแฟชั่น เช่น การหันมานิยมใส่เสื้อผ้าสีสดอย่างสีสะท้อนแสง การใส่หมวกแก๊ปกลับด้านหรือแม้แต่การใส่เสื้อผ้าสลับด้านหลังมาไว้ด้านหน้า จากนั้น แฟชั่นฮิปฮอปเริ่มได้รับอิทธิพลจากการแต่งกายของกลุ่มอันธพาลตามท้องถนนและคนคุกมากขึ้น แฟชั่นลักษณะนี้เรียกว่าแฟชั่น "แก๊งค์" (gangster fashion) ยกตัวอย่างเช่น การใส่เสื้อผ้าตัวใหญ่ การสักด้วยหมึกสีดำและนิยมการมีแผลเป็นที่ใบหน้า ที่สำคัญมีการใช้สีเป็นตัวกำหนดอัตลักษณ์ความเป็นกลุ่ม แฟชั่นฮิปฮอปที่แต่งแก๊งค์พบได้ทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตกของอเมริกาโดยเริ่มได้รับความนิยมจากการที่นักร้องฮิปฮอปเข้าเป็นสมาชิกของแก๊งค์ และได้นำเอาอัตลักษณ์การแต่งตัวแบบชาวแก๊งค์บางอย่างออกมานำเสนอผ่านสื่อต่างๆ จนเริ่มกลายเป็นแฟชั่นฮิปฮอปแบบใหม่ที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลก แก๊งค์ที่นักร้องฮิปฮอปนิยมเข้าเป็นสมาชิก เช่น แก๊งค์คริป (Crips Gang) ที่มีสมาชิกชื่อดังอย่างนักร้อง Snoop Dogg และแก๊งค์บลัด (Bloods Gang) ซึ่งมีวง The Game เป็นหนึ่งในสมาชิกชื่อดัง ทั้งสองถือเป็นแก๊งค์ชื่อดังในเมืองลอสแอนเจลิสฝั่งตะวันตกของอเมริกา ซึ่งต่างเกี่ยวไปข้องกับเครือข่ายค้ายาเสพติด อาชญากรรมและความรุนแรงในอเมริกาคล้ายคลึงกัน จึงมักมีเรื่องขัดแย้งกันระหว่างกันอยู่

เสมอ นอกจากนี้ ยังรวมไปถึงนักร้องฮิปฮอปที่อาศัยอยู่ในชุมชนเชื้อสายละตินอย่างวง Cypress Hill ก็ได้มีการนำเสนอแฟชั่นการแต่งตัวในรูปแบบแก๊งค์ฮิปฮอปเม็กซิกันที่มีลักษณะเฉพาะตัวจนได้รับความนิยมอย่างสูงเช่นเดียวกัน (Bloods, 2549 ; Crips, 2549 ; Mexican hip hop, 2549)

เป็นที่น่าสังเกตว่าด้วยลักษณะของภูมิประเทศ ทำให้แฟชั่นฮิปฮอปจะแตกต่างกันระหว่างทางฝั่งตะวันออกและตะวันตก อิทธิพลของอากาศที่หนาวเย็นในเมืองนิวยอร์กทำให้เสื้อผ้าฮิปฮอปมีลักษณะหนาหรือเป็นเสื้อกันหนาวมีผู้ต่อดูด้านหลัง และใส่รองเท้าบูตยี่ห้อ ทิมเบอร์แลนด์ (Timberland) ขณะที่ฝั่งตะวันตกอากาศร้อน แฟชั่นฮิปฮอปจึงมีรูปแบบเป็นเสื้อยืดและสวมรองเท้ากีฬาหุ้มข้ออย่างยี่ห้อคอนเวิสต์ แต่โดยภาพรวม ยุคนี้ยังนิยมการใส่ฟันสีทอง (gold teeth) และองค์ประกอบแฟชั่นฮิปฮอปที่เป็นที่นิยมอย่างมากได้แก่ รองเท้ากีฬามือทำอย่างยี่ห้อไนกี้ รุ่น Air Force One และยี่ห้อ Fila

ช่วงปลายปีทศวรรษที่ 90 แฟชั่นฮิปฮอปขยายตัวเพิ่มขึ้นเมื่อนักร้องฮิปฮอปได้นำเอาธุรกิจแฟชั่นฮิปฮอปเข้าสู่อุตสาหกรรมแฟชั่นหลักในอเมริกา โดยผู้บุกเบิกรายแรกคือ "Sean Diddy Combs" ภายใต้ลิขสิทธิ์เสื้อผ้าฮิปฮอปยี่ห้อ "Sean John" จากนั้น แฟชั่นฮิปฮอปที่มีต้นกำเนิดจากแฟชั่นท้องถนนก็เริ่มเข้าสู่วงจรรองอย่างเต็มรูปแบบ สามารถสร้างรายได้แก่กลุ่มนักร้องฮิปฮอปที่มีธุรกิจเสื้อผ้าเป็นของตนเองจากการลงทุนกับกลุ่มดีเจเนอร์ชื่อดัง เพื่อช่วยในการออกแบบเสื้อผ้าร่วมกัน ยุคนี้แฟชั่นฮิปฮอปที่เป็นของผู้หญิงเริ่มมีมากขึ้นแต่ยังคงมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้ชายยกตัวอย่าง การใส่กางเกงตัวใหญ่ แว่นตากันแดดอินโด สวมรองเท้าบูตเพื่อให้ดูบุคลิกเข้มแข็งและไม่แต่งหน้าจัด ดาราหญิงที่หันมาเอาดีด้านแฟชั่นฮิปฮอปจนประสบความสำเร็จเช่น Lil Kim และ Foxy Brown นอกจากนี้ เหล่านักร้องดาราฮิปฮอปยังเป็นผู้เริ่มแพร่ความนิยมแฟชั่นเครื่องประดับแบบใหม่ จากทองไปสู่ทองคำขาว (platinum) และเพชร ทั้งรูปแบบของต่างหูสร้อยคอหรือแม้แต่นำมาทำเป็นที่ครอบฟัน (ฟันเพชร) ซึ่งความนิยมทองคำขาวและเพชรของกลุ่มฮิปฮอป ยังสะท้อนให้เห็นในเพลงพวกเขาโดยเรียกเครื่องประดับที่เป็นจิวเวลรี่เหล่านี้ด้วยคำสแลงว่า "bling bling" อีกด้วย

ในภาพรวม องค์ประกอบแฟชั่นฮิปฮอปจนถึงปัจจุบันยังคงการใส่กางเกงเอวต่ำขนาดใหญ่มีเครื่องประดับเป็นโซ่ทองคำขาวหรือทอง รองเท้ากีฬาหุ้มข้อหรือรองเท้าบูต มีผ้าเช็ดหน้าพิมพ์ลาย (bandana) หรือผ้าโพกศีรษะที่เรียกว่า "ดูแลค" (doo rag) ซึ่งเป็นผ้าเนื้อนิ่มคล้าย

ถุงน่องมีหลายสี นิยมกันมากในชาวฮิปฮอปที่แต่งแฟชั่นแก๊งค์และใส่หมวกเก็บทับอีกชั้นหนึ่ง เสื้อยืดคอกลมขนาดใหญ่ยังคงเป็นเสื้อผ้ามาตรฐานที่ได้รับความนิยม แฟชั่นฮิปฮอปถูกวัยรุ่นทั่วโลกนำไปสวมใส่ เหล่าบรรดาศิลปินฮิปฮอปก็ได้ขยายธุรกิจด้านแฟชั่นเสื้อผ้าของตนเองออกสู่ตลาดโลกอย่างกว้างขวาง เช่น Kimola Lee Simmons ที่มีธุรกิจแฟชั่นฮิปฮอปชื่อดังอย่าง "Baby Phat" ยี่ห้อ Rocawear ของ Damon Dash และ Jay-Z ยี่ห้อ Shady Ltd. ของ Eminem และ ยี่ห้อ OutKast Clothing ของ OutKast เป็นต้น (Hip hop Fashion, 2549)

เมื่อฮิปฮอปเข้าสู่อุตสาหกรรมดนตรี และเริ่มขยายตัวทั่วโลกนับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 90 แฟชั่นฮิปฮอปก็เติบโตในประเทศต่างๆด้วยเช่นเดียวกัน สำหรับสังคมไทย วัฒนธรรมฮิปฮอปเข้ามาครั้งแรกในรูปแบบของเสียงดนตรีเมื่อประมาณสิบปีที่ผ่านมา ยุคนั้นมีแร็ปเปอร์หน้าจิ้งที่โดดเด่นในแฟชั่นการแต่งตัวแบบฮิปฮอปปรากฏตัวคนแรกอย่าง โจอี้ บอย รวมถึงกลุ่มวัยรุ่นไทยที่เคยไปใช้ชีวิตในอเมริกาซึ่งซึมซับวัฒนธรรมฮิปฮอปกลับมาเผยแพร่ให้เด็กไทยได้รู้จักเป็นครั้งแรก "กช" ผู้ที่เรียกตัวเองว่า "ฮิปฮอป" และเป็นคนที่ผู้ศึกษาได้พูดคุยเรื่องราวของฮิปฮอปเป็นคนแรก ได้ย้อนเรื่องราวเหล่านั้นให้ผู้ศึกษาฟังอย่างมั่นใจว่า

"อยากรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับฮิปฮอป ถามผมคนเดียวก็พอ ผมเป็นฮิปฮอปมา 7 ปีแล้ว....ฮิปฮอปเข้ามาในเมืองไทยภายใน 10-20 ปีนี้แหละไม่เกินนั้น แรกๆเข้ามากับเด็กสเก็ท ยุคนั้นยังไม่มีฮิปฮอปนะ มีแต่คำว่าแร็ป เด็กรุ่นแรกๆอยู่มาบุญครองก็มีพวกพี่โจ้ (โจอี้ บอย - ผู้ศึกษา) ช่วงนั้นมาบุญครองมีแฟชั่นเด็กถือสเก็ตบอร์ด คนบุกเบิกฮิปฮอปคนแรกๆก็พี่โจ้แหละ ยุคนั้นน้อยคนนะที่จะรู้จักว่าแร็ปคืออะไร พี่ซันกับพี่โจ้มีแก๊งค์เล่นสเก็ตบอร์ดที่เค้าไปเรียนเมืองนอกก็เอาฮิปฮอปเข้ามา โดยการจัดปาร์ตี้บ้าง พี่โจ้ร้องเพลงแร็ป ส่วนพี่ซันเล่นเทิร์นเทเบิ้ล ของพวกเนี่ยะแพง พี่พวกนี้เค้าเป็นคนมีตังค์ ผมว่าเราไม่มี root เหมือนคนดำพวกนั้นวิถีชีวิตเค้าจนกว่า ไม่มีการศึกษา ค้ายาเสพติด มัน start จากคนจน แต่ของเรามัน start จากคนรวย แต่มันก็ไม่เสมอไปหรอกที่ อย่าไปมองแบบขาว-ดำละกัน"

"ผมคิดว่า หลังจากพวกพี่โจ้พี่ซันเอาฮิปฮอปเข้ามาในไทย มันเพิ่งจะมาบูมจริงๆช่วง 2-3 ปีนี้เองมั้ง แต่งกันเต็มบ้านเต็มเมือง มาเป็นแฟชั่นเลยนะ ยิ่งไทเทเนี่ยมออกอัลบั้ม 50 Cent เข้ามาเปิดคอนเสิร์ต เด็กๆเริ่มดูเอ็มวี

(MV) จาก Channal V MTV เยอะขึ้น แต่จริงๆ ที่อเมริกามันมี
MTV YO ที่เปิดฮิปฮอปตลอดแต่ไทยเพิ่งจะมาเปิดเมื่อไม่นานนี้เอง"

(กช , สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2549)

"โจอี้ บอย" และค่ายเพลงที่เขาก่อตั้ง "ก้านคอคคลับ" จึงเรียกได้ว่าเป็นตัวแบบดนตรี
ฮิปฮอปยุคแรกๆ แก้ววัยรุ่นไทย ก่อนที่กระแสฮิปฮอปนี้จะได้รับการสานต่อจากกลุ่มรุ่นน้องอย่าง
ดาจิม วงไทเทเนียมและวงบูดาเบลสที่ได้รับความนิยมสูงมากจากวัยรุ่นไทย ยิ่งในรอบปีพ.ศ.
2549 ที่ผ่านมามีกลุ่มนักร้องฮิปฮอปจากอเมริกาชื่อดังอย่าง 50 Cent Black Eyed Peas
และ Jay Z ตบเท้าทยอยเข้ามาเปิดคอนเสิร์ตในเมืองไทยอย่างต่อเนื่อง ทำให้ฮิปฮอปเป็นที่
รู้จักของคนในสังคมอย่างกว้างขวาง จากความดังของดนตรีเริ่มทำให้กระแสแฟชั่นการแต่งกาย
ฮิปฮอปที่แต่เดิมยังไม่ได้เป็นที่รู้จักมากนักกลายเป็นกระแสที่แรงยิ่งขึ้น นอกจากดนตรีแล้ว การ
เข้ามาของบรรดานิตยสารฮิปฮอปหัวนอกอย่าง XXL และ The Source รวมถึงการมีแหล่งรวม
ชุมชนฮิปฮอปไทยในโลกไซเบอร์อย่าง www.siamhiphop.com ก็เริ่มช่วยเปิดช่องทางแก่แฟชั่น
ฮิปฮอปให้เป็นที่รู้จักและยอมรับในกลุ่มวัยรุ่นไทยอย่างกว้างขวาง

แฟชั่นฮิปฮอปที่ได้รับความนิยมในไทยมีหลายสไตล์ สไตล์ฝั่งตะวันออกซึ่งถือเป็นสไตล์
แรกๆที่เข้ามาในไทยอย่างสไตล์นิวยอร์กที่เลือกใส่เสื้อตัวใหญ่ อาทิ เสื้อกล้าม เสื้อบาส เสื้อยืด
คอกลมตัวใหญ่สีโทนมขิมอย่างดำและขาวซึ่งฮิปฮอปที่เรียกตัวเองว่า "แก๊งค์สเตอร์" นิยมใส่
นอกนั้นยังมีเสื้อสีสดใสอย่างสีแดง เขียว เหลือง น้ำเงิน ร่วมกับกางเกงยีนส์หลุดกันนิยมขาสวม
สวนตัวโคร่งใส่รองเท้ากีฬาสีขาวคู่โตอย่างยี่ห้ออมตะ Nike รุ่น Air Force One สีขาวล้วน โปก
ผ้าดูแลคและใส่หมวกที่มีสัญลักษณ์ NY (New York) ทับ นิยมใส่ตุ้มหูเพชรและเครื่องประดับ
ประเภท bling bling สร้อยนิยมใส่กันเป็นโซ่เพชร บ้างก็เป็นสเตนเลสสีเงินและสีทอง เป็นต้น

แผนภาพที่ 4.1 แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์นิวยอร์กที่ได้รับความนิยมจากวัยรุ่น

แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์นิวยอร์กแต่งโทนสีชาวดำ (ภาพซ้าย) และสีส้มมีลวดลาย (ภาพขวา) จุดเด่นคือความใหญ่โตของเสื้อผ้าและมักนิยมใส่เครื่องประดับที่เรียกว่า bling bling (ภาพกลาง) ที่มา ผู้ศึกษา

เมื่อกระแสการแต่ง “แฟชั่นแก๊งค์” ได้รับความนิยมในอเมริกา วัยรุ่นไทยก็เริ่มมีการแต่งเลียนแบบเพิ่มขึ้น นอกเหนือจากสไตล์นิวยอร์กดั้งเดิมที่มีการแต่งกันมากแล้วก่อนหน้านี้หลายปีจากการลงพื้นที่ ผู้ศึกษาพบว่าแฟชั่นฮิปฮอปที่กำลังแรงมากในสยามสแควร์ปัจจุบันเป็นสไตล์ฝั่งตะวันตกโดยเฉพาะการแต่งแบบ “เม็กซิกันฮิปฮอป” “คริบแก๊งค์” “บลัดแก๊งค์” และ “สตรีท” ซึ่งสไตล์สุดท้ายนั้นได้รับอิทธิพลจากกระแสฮิปฮอปที่ไปเติบโตในประเทศญี่ปุ่น ก่อนแพร่กระจายสู่เมืองไทยเมื่อไม่นานนี้ การแต่งฮิปฮอปสไตล์แก๊งค์โดยเฉพาะ “เม็กซิกัน” “คริบ” และ “บลัด” จะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ เป็นแฟชั่นฮิปฮอปที่แต่งแบบเรียบง่าย ไม่เน้นหรูหราหรือมีเครื่องประดับ “Bling Bling” เหมือนสไตล์นิวยอร์กและสตรีท จุดแตกต่างสำคัญในแสดงถึงตัวตนพวกเขาได้แก่ การใช้สีและสัญลักษณ์บางอย่างในการแต่งกาย

เม็กซิกันฮิปฮอป (Mexican Hip hop) เป็นอีกหนึ่งแฟชั่นที่วัยรุ่นไทยนิยมกันมาก นับตั้งแต่แฟชั่นฮิปฮอปนิวยอร์กค่อยๆ เสื่อมความนิยมลงในช่วงประมาณ 5-6 ปีที่ผ่านมา การแต่งตัวสังเกตได้ง่ายคือ จะเน้นใส่เสื้อตัวโตในชุดโทนสีดำเป็นหลัก เช่น การใส่เสื้อยืดตัวใหญ่ สีขาวล้วนหรือดำล้วนกับกางเกงสามส่วนหรือขายาวสีดำ รวมถึง “ชุดข้าง” ซึ่งมีลักษณะเป็นเสื้อขอบใส่ทับเสื้อยืดสีขาวและกางเกงผ้าเสิร์ชโทนสีกรมท่าหรือสีดำโดยมียี่ห้อที่นิยมคือ “Dickie”

“สายเม็กซิกันนี่เราต้องกลับไปดูเรื่องเขาในอเมริกานะ พวกนี้เป็นคนชั้นต่ำ อยู่ในแอลเอ ที่ว่าคนดำในอเมริกาแยแล้ว พวกเม็กซิกันในอเมริกาแยกว่า

อีก เป็นกลุ่มอพยพ ไม่มีการศึกษาเข้ามาอยู่ในอเมริกาแบบไม่ทำอะไรเลย ไม่มีงานทำเข้ามาอยู่กันเป็นแก๊งค์จริงๆ พวกนี้มันพัฒนาการแต่งกายมาเป็นแบบคนดำนั่นแหละ แต่เป็นอีกสายหนึ่ง สายเม็กซิกันจะแต่งแบบมีชุดซิปของช่างที่ไร้ฝีมือพวกยี่ห้อ Dickie Bendavis ที่เป็นเสื้อผ้าที่ห่อราคาถูกในอเมริกา เนื้อผ้าทนไว้ใส่ทำงานแล้ว มันพัฒนาชุดแบบนี้มาเป็นชุดแฟชั่นของพวกเขา”

(กช , สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2549)

รองเท้าจะเน้นรองเท้าสีดำและขาวอย่างยี่ห้อ Nike Cortez และ Converse มีการดึงดูงเท้าให้ตึงถึงน่องจนถึงขอบขากางเกงหากใส่เป็นสามส่วน กลุ่มนี้ยังนิยมการโกนหัวและใส่แว่นตาดำคาดศีรษะไว้หนวดเครา รวมถึงการสักตามร่างกายอย่างมาก เครื่องประดับของฮิปฮอปเม็กซิกันจะเน้นตามความศรัทธาทางศาสนาคริสต์เป็นหลัก โดยจะห้อยโรซารีซึ่งเป็นสายประคำเส้นเล็กรูปพระแม่มารี พระเยซู อีกทั้งยังนิยมสักรูปดังกล่าวตามร่างกายด้วย

แผนภาพที่ 4.2 แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์เม็กซิกันที่ได้รับความนิยมจากวัยรุ่น

จากภาพแสดงให้เห็นถึงวัยรุ่นที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปเม็กซิกันมักโกนศีรษะ คาดแว่นตาดำ นิยมการสักตามแขนขา ใส่ถุงเท้าถึงง่ามถึงเข่า และเสื้อผ้าขนาดใหญ่เน้นโทนสีดำ-ขาว ที่มา ผู้ศึกษา

เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้แฟชั่นฮิปฮอปเม็กซิกันได้รับความนิยมอย่างมาก นั่นคือ การเติบโตของธุรกิจแฟชั่นสไตล์ดังกล่าว โดยการจำหน่ายของกลุ่มฮิปฮอปเม็กซิกันรุ่นเก่าแก่ซึ่งเป็นที่รู้จักและยอมรับจากบรรดาชาวฮิปฮอปโดยตรง อย่างเช่น กลุ่ม 13 Crowns เป็นต้น

“แก๊งค์ฮิปฮอปเม็กซิกันเก่าแก่สุดในเมืองไทยคือ กลุ่ม 13 Crowns พวกนี้ จะอายุ 30 ปีขึ้นไปตั้งมานานแล้วเกือบสิบปีแล้ว กลุ่มนี้มีส่วนหนึ่งมาจากการแตกไลน์เสื้อผ้าฮิปฮอปของตัวเองด้วย ร้านอยู่ที่สวนจตุจักรทำการตลาด ด้วยการให้พวกศิลปินไทยเอาเสื้อผ้ายี่ห้อตัวเองไปใส่ตามงานคอนเสิร์ตอย่าง นักร้องแบงควง Clash กลุ่มไทเทเนียม ผมคิดว่าลักษณะของแฟชั่นฮิปฮอปเม็กซิกันที่เป็นแมส (mass) ในบ้านเรามาไม่เกิน 5 ปีแน่นอน”

(กช , สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2549)

ขณะที่แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์ “คริปแก๊งค์” (Crips) และ “บลัดแก๊งค์” (Bloods) เริ่มปรากฏตัวในสยามสแควร์อย่างชัดเจน ภายหลังจากแฟชั่นฮิปฮอปเม็กซิกันถูกวัยรุ่นแต่งในลักษณะ “เก๋ลิ้น” มากขึ้น โดยมีระยะเวลาไม่เกิน 2-3 ปีที่ผ่านมา แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์คริปและบลัดคล้ายคลึงกับแฟชั่นฮิปฮอปเม็กซิกันมาก ทำให้บางครั้งภาพแฟชั่นที่ปรากฏทับซ้อนกับการแต่งสไตล์ฮิปฮอปเม็กซิกันอยู่ไม่น้อย แต่จะสังเกตความแตกต่างได้จากจุดเด่นที่แฟชั่นสไตล์คริปจะเน้นการใช้สี “น้ำเงิน” เป็นตัวแทนแสดงความเป็นกลุ่มเดียวกันโดยเฉพาะ “ผ้าเช็ดหน้าพิมพ์ลาย” (bandana) สีน้ำเงิน สีที่ใช้กันมากได้แก่ เทา ฟ้ำ ขาว ดำ แต่จะห้ามการใส่ “สีแดง” ที่เป็นสัญลักษณ์ของ “บลัดแก๊งค์” ซึ่งเป็นกลุ่มอริของตน ลักษณะการแต่งคริปต่างๆไปจะใส่เสื้อยืดสีขาวและมีเสื้อที่เรียกว่า “ซ็อบ” สีน้ำเงินคล้ายเสื้อข้างทับและติดกระดุมเม็ดบนสวมกับกางเกงผ้าสีเดียวกันตัวใหญ่คล้ายชุด “คนคุก” ที่เหล่าวัยรุ่นอ้างถึงและต้องมีการห้อยผ้าเช็ดหน้าที่ด้านหลังกางเกงเพื่อบ่งบอก “ความเป็นคริป” ของตนและผองเพื่อน ใส่ถุงเท้าและรองเท้ากีฬาสีขาวยี่ห้อ Converse หรือ Nike รุ่น Cortez ซึ่งพวกเขายอมรับกันว่า “เป็นรองเท้าขาวแก๊งค์” ส่วนหมวกก็ปต้องมีสัญลักษณ์ LA (Los Angeles) เครื่องประดับมีน้อยชิ้นที่พบคือการใส่ตุ้มหูเพชรและห้อยโรซารีรูปพระแม่มาารีสีน้ำเงิน หรือ ลูกเต๋าสีน้ำเงิน เป็นต้น

แผนภาพที่ 4.3 แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์คริบที่ได้รับความนิยมจากวัยรุ่น

จากทั้งสามภาพแสดงให้เห็นว่า แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์คริบ สิ่งสำคัญที่สุด คือ สีนํ้าเงิน
ที่มา ผู้ศึกษา

ในทางตรงข้าม แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์ "บลัดแก๊งค์" มีการใช้สีตรงข้ามอย่าง "สีแดง" เป็นสัญลักษณ์ความเป็นบลัด สีอื่นๆที่ใช้ได้มีโทนสีน้ำตาล ขาว ดำ แต่ไม่นิยมใส่สีเทาและห้ามใส่ "สีนํ้าเงิน" อย่างเด็ดขาด ส่วนการแต่งตัวก็คล้ายกับคริบแก๊งค์นั่นคือ นิยมใส่เสื้อยืดสีแดงและมีเสื้อซิปสีดำคลุมทับกับกางเกงผ้าสีดำคล้ายชุดช่าง นิยมห้อยผ้าเช็ดหน้าพิมพ์ลายสีแดงด้านหลัง หรือไมก็นำมาโพกศีรษะแทนและใส่หมวกแก๊ป LA ทับอีกชั้นหนึ่ง รวมถึงรองเท้านิยมนุ่มซิปสีขาวอาจผสมลวดลายสีแดงให้เด่นชัดขึ้นยี่ห้อ Converse หรือ Nike ก็ได้ จากการสังเกตพบว่า วัยรุ่นที่นิยมแต่งฮิปฮอปสไตล์บลัดแก๊งค์ในสยามสแควร์จะมีจำนวนน้อยกว่าคริบแก๊งค์มากทีเดียว

แผนภาพที่ 4.4 แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์บลัดที่ได้รับความนิยมจากวัยรุ่น

"ชุดซิป" พร้อมการห้อยผ้าเช็ดหน้าสีแดงที่ขอบกางเกง และรอยสักที่เป็นสิ่งแสดงออก
ถึงความนิยมแฟชั่นดังกล่าวในวัยรุ่นบางคน
ที่มา ผู้ศึกษา

นอกเหนือจากแฟชั่นแก๊งค์ที่เหล่าบรรดาอิฟฮอปวัยรุ่นไทยนิยมกันแล้ว แฟชั่นอิฟฮอปสไตล์ "สตรีท" (street) ที่ส่งตรงมาจากญี่ปุ่นก็เป็นหนึ่งในกระแสด้วยเช่นกัน กล่าวได้ว่า ญี่ปุ่นยังคงเป็นอีกประเทศหนึ่งที่คัลล์ไคลด์วัฒนธรรมอิฟฮอปไม่แพ้ชาติอื่นๆ ทั้งเพลงเสื้อผ้าการแต่งกาย รวมถึงการเอนเอียงเข้าหาวัฒนธรรมอิฟฮอปด้านอื่นๆ อย่างจุดไม่อยู่ แฟชั่นอิฟฮอปแนวสตรีทจะไม่เน้นความใหญ่โตของเสื้อผ้าเหมือนสไตล์นิวยอร์กและสไตล์แก๊งค์ แต่จะเน้นสีสันสดใสในแบบฉบับแฟชั่นญี่ปุ่นเอง ซึ่งถือเป็นความสำเร็จของญี่ปุ่นในการผสมเอาวัฒนธรรมอิฟฮอปจากอเมริกาและสร้างวัฒนธรรมอิฟฮอปในแบบญี่ปุ่นออกมาจนได้รับการต้อนรับอย่างดีจากวัยรุ่นไทย ลักษณะการแต่งกายแฟชั่นนี้ จะเป็นเสื้อยืดพอดี้ตัวเพิ่มการสกรีนลายต่างๆ บนเสื้อให้มีสีสันดูวัยรุ่นและสนุกมากขึ้น ใส่กับกางเกงยีนส์แม้จะตัวใหญ่แต่ไม่เทอะทะ นิยมใส่หมวกแก๊ปที่มีสีโทนเดียวกับเสื้อผ้าและรองเท้าผ้าใบ Nike ที่มีสีสันสดใสอย่างสีเขียว สีชมพู แฟชั่นอิฟฮอปที่เน้นความสดใสในการแต่งนี้เอง ทำให้บางครั้งแฟชั่นนี้ถูกเรียกว่า "แฟชั่นปีโป้" ซึ่งเป็นชื่อของขนมประเภทเยลลี่ชนิดหนึ่งที่มีหลากหลายสีสันและคล้ายกับสีสันของเสื้อผ้าที่วัยรุ่นนิยมแต่งกัน

แผนภาพที่ 4.5 แฟชั่นอิฟฮอปสไตล์สตรีทที่ได้รับความนิยมจากวัยรุ่น

เห็นได้ว่าขนาดของเสื้อเริ่มลดความใหญ่โตลง แฟชั่นนี้เน้นเรื่องสีสันทั้งเสื้อลายสกรีนสวยๆ นิยมใส่หมวก รวมถึงรองเท้าที่มีสีสดตัดกัน จากรูปเป็นรองเท้ายี่ห้อ Nike สีแดง-ฟ้า-เหลือง (ภาพซ้าย) สีฟ้า-เหลือง (ตรงกลาง) และสีเขียว-ขาว (ภาพขวา)

ที่มา ผู้ศึกษา

กระแสแฟชั่นอิฟฮอปทุกวันนี้ได้เดินทางมายังจุดเปลี่ยนที่สำคัญอย่างหนึ่ง ดังเห็นได้จากการสัมภาษณ์ "บอล" ฐานะเจ้าของร้านขายเสื้อผ้าแฟชั่นอิฟฮอปชื่อดัง Sneaka Villa ย่านสยามสแควร์ ในบทความหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจฉบับประจำวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2549 ซึ่งเขาได้กล่าวถึงกระแสการแต่งตัวแฟชั่นอิฟฮอปยุคปัจจุบันว่า

“ความนิยมแฟชั่นฮิปฮอปไทยตอนนี้เปลี่ยนแปลงไป จากฮิปฮอปแบบดั้งเดิมที่ใส่เสื้อตัวโคร่งจนชายแขนอยู่ที่ข้อศอก กิลดขนาดลงมาเสื้อใหญ่กว่าขนาดของตัวเองประมาณหนึ่งไซส์ให้ดูหลวมๆ แต่ไม่ได้ใหญ่จนโคร่ง จากกางเกงหลวมโพรงก็เอาแค่อุดกันเล็กน้อย เริ่มเปลี่ยนมาเป็นในแบบแคชวล (casual) มากขึ้น ความเป็นแคชวลที่เพิ่มขึ้นของเสื้อผ้าสไตล์ฮิปฮอปก็ทำให้ตลาดแฟชั่นฮิปฮอปเติบโตโดยปริยาย ตอนนี้คนที่หันมาแต่งแฟชั่นฮิปฮอปมีทั้งฮิปฮอปแท้และไม่แท้ โดยบางคนที่ไม่ได้สนใจกิจกรรมของฮิปฮอป แต่สนใจแฟชั่นการแต่งกายแบบฮิปฮอปก็หันมานิยมใส่กัน เพราะเดี๋ยวนี้แฟชั่นฮิปฮอปใส่สบายขึ้น”

4.2 การสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

ข้อมูลในส่วนที่สอง เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นซึ่งจะศึกษาในเชิงกระบวนการโดยเริ่มต้นตั้งแต่ การค้นหาเหตุผลเหตุจูงใจในการแต่งกาย วิถีทางในการแสดงออก การนิยามและตีความหมายแฟชั่นฮิปฮอป ทั้งระดับปัจเจกพร้อมกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่สะท้อนถึงความเป็นตัวตนของพวกเขา อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ ความคาดหวังและผลที่ได้รับ ตลอดจนการมองตนเองในปัจจุบันของพวกเขา ตามลำดับข้อมูลดังนี้

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งนิยมแต่งกายด้วยแฟชั่นฮิปฮอป จำนวนทั้งสิ้น 9 คน ผู้ศึกษาได้เลือกวัยรุ่นที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปหลากหลายสไตล์ เพื่อความครบถ้วนของข้อมูลตามที่พบจริงภายในพื้นที่สยามสแควร์ ได้แก่ สไตลีนิวยอร์กจำนวน 2 คน สไตล์เม็กซิกัน 1 คน สไตล์คริบจำนวน 2 คน สไตล์บลัด 2 คนและสไตล์สตรีทจำนวน 2 คน อนึ่ง การลงพื้นที่พบว่าแฟชั่นฮิปฮอปส่วนมากแล้วจะได้รับความนิยมในกลุ่มเพศชายมากกว่าเพศหญิง ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเลือกวัยรุ่นหญิงที่มีคุณสมบัติตรงกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้จำนวนสองคนเท่านั้น

วัยรุ่นที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดจะใช้นามสมมติในการเรียกตนเองและกลุ่มของตนเอง ประกอบด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาและรายได้ที่ได้รับต่อเดือน สามารถสรุปผลออกมาในรูปแบบดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 สรุปข้อมูลลักษณะทางประชากรกลุ่มตัวอย่างที่นิยมแพชชั่นฮิปฮอป

กลุ่มตัวอย่าง	เพศ	อายุ (ปี)	ระดับการศึกษา	รายได้ต่อเดือน (บาท)
ฝ่าย	หญิง	15	มัธยมศึกษาตอนปลาย	สามารถขอแม่ได้ไม่จำกัดวงเงิน
โบ้	ชาย	15	มัธยมศึกษาตอนต้น	3,000
โกโก้	ชาย	16	มัธยมศึกษาตอนปลาย	8,000
มีน	หญิง	16	มัธยมศึกษาตอนปลาย	4,000
อิม	ชาย	17	มัธยมศึกษาตอนปลาย	3,000
อาร์ม	ชาย	18	ปริญญาตรี	3,000
เก็ท	ชาย	21	ปริญญาตรี	10,000-12,000
ปิ่น	ชาย	21	ปริญญาตรี	10,000
กช	ชาย	22	ปริญญาตรี	10,000-20,000

4.2.1 มุมเหตุจูงใจ

แรงจูงใจที่ทำให้วัยรุ่นหันมาสนใจแต่งกายด้วยแพชชั่นฮิปฮอป เริ่มต้นตั้งแต่การได้รับอิทธิพลจากแนวดนตรีที่เป็น "ดนตรีฮิปฮอป" โดยตรง ประกอบกับการได้ใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อนที่ต่างเป็นผู้นิยมความเป็นฮิปฮอปซึ่งมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ คำแนะนำเรื่องแพชชั่นการแต่งกายภายในกลุ่ม พร้อมกันนั้น การได้เฝ้าติดตามข่าวสารแพชชั่นฮิปฮอปผ่านสื่อมวลชน ตลอดจนการทำกิจกรรมยามว่างที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมฮิปฮอป ล้วนต่างจูงใจให้พวกเขาแต่งกายแพชชั่นฮิปฮอปทั้งสิ้น ดังข้อมูลต่อไปนี้

1) แนวดนตรีที่นิยม

จุดเริ่มต้นที่มีร่วมกันในการแต่งกายแพชชั่นฮิปฮอปของกลุ่มตัวอย่าง คือ อิทธิพลที่พวกเขาได้รับจากความนิยมที่มีต่อแนว "ดนตรีฮิปฮอป" นั่นเอง กล่าวได้ว่า การฟังดนตรี

ฮิปฮอป ถือเป็นแรงจูงใจสำคัญดึงดูดใจให้พวกเขาหันมาสนใจแฟชั่นแต่งกายที่เป็นของฮิปฮอป โดยเฉพาะ โดยเริ่มแรกนั้น พวกเขาต่างมีมุมมองความชอบในดนตรีแนวฮิปฮอปพร้อมกันว่า ฮิปฮอปเป็นดนตรีหนึ่งซึ่งจัดว่ามีจังหวะทำนองที่สนุกสนานถูกใจ ขณะเดียวกัน ภายในตัวบทเพลงยังมีเนื้อหาที่ตรงไปตรงมา ไม่เพ้อฝัน สอดคล้องสภาพชีวิตในความเป็นจริงของพวกเขา เพลงฮิปฮอปที่ได้รับความนิยมสูงในกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีทั้งบทเพลงฮิปฮอปจากฝีมือคนไทย แต่ส่วนใหญ่พวกเขาจะนิยมฟังบทเพลงฮิปฮอปที่มาจากต่างประเทศมากกว่า

“ผมโตมาในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น มีแต่ความรุนแรงและยาเสพติด มาจากโรงเรียนอัสสัมชัญสำโรง จ.สมุทรปราการ ที่มีโรงงานอุตสาหกรรมเยอะที่สุด ผมเห็นความรุนแรงบ่อยจนชินตาและเป็นเรื่องธรรมดา บทเพลงของฮิปฮอป ถ้าฟังแล้วมันอิน ตอนนั้นคนยังฟังฮิปฮอปไม่มาก น้อยคนจะเข้าถึง ผมได้อินสื่งค์จากรุ่นพี่ที่ฟังฮิปฮอป ทำให้ผมรู้จักมัน พอผมได้ฟังเพลงฮิปฮอป ของ “Tupac” “50 Cent” ที่พูดเรื่องปืน ความรุนแรง ผมก็คิดว่ามันเข้ากับชีวิตผมเสียทีอะไร.....ผมฟังเพลงทุกวันนี้มันน่าเบื่อ พูดแต่เรื่องความรัก อะไรจะละเมอดนขนาดนั้น แต่ฮิปฮอปเนื้อเพลงมันคือชีวิตของผมอะ ตอนเด็กๆผมไม่ฟังเพลงเลยนะ ไม่เข้าใจความรักเป็นไง พอฟังฮิปฮอปมันเข้าใจเลยว่าความรุนแรงเป็นไง ก็เลยฟังอยู่แบบเดียว ไม่ฟังอย่างอื่นเพราะมันไม่เข้าใจ พอฟังเพลงผมก็เริ่มแต่งฮิปฮอปมาตั้งแต่ตอนนั้นแหละ ช่วงม.ปลายจนเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่เปลี่ยน”

(กช, สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม, 2549)

“ดนตรีมันแปลก เนื้อหามันสะท้อนสังคม การเมือง ทุกอย่างบนโลกนี้ แต่ว่าแนวอื่นก็จะพูดไปเรื่อยเปื่อย แล้วก็ความรักส่วนมาก แต่นี่จะพูดถึงชีวิตจริงๆของคน ผมชอบตรงที่มันไม่ทำให้ร้องไห้ เนื้อหามันสอนได้เยอะ แต่เพลงแนวอื่นมันจะเข้าไปเข้ามา เมื่อก่อนฟังฮิปฮอปที่คนไทยร้องนะเพราะว่าฟังภาษามันไม่เข้าใจก็ไม่รู้จะฟังไปทำไม ฟังอย่าง “ดาจิม” แล้วเริ่มสนใจที่จะแต่งบ้างแต่ว่าไม่ได้แต่งมากหรอก เพราะตอนนั้นแฟชั่นฮิปฮอปมันแพง สักพักเราก็เริ่มฟังเมืองนอกด้วย เพราะว่าฟังเมืองนอกแล้วเราจะได้สไตล์อย่างตอนที่ผมฟัง “Eminem” หรือ “Pharrell” นี่ก็มีส่วนให้ผมหันมาแต่งฮิปฮอปเหมือนกันนะ”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“ผมชอบฟังเพลงฮิปฮอปมาตั้งแต่ป.4 สมัยนั้นฟัง “โจอี้บอย” “ดาจิม” ผมชอบเสียงเบสกับเนื้อร้องที่มันตรงไปตรงมาดี แต่ทุกวันนี้เริ่มชอบนักร้องเมืองนอก คือไม่ค่อยฟังเพลงภาษาไทยแล้ว เพราะเนื้อหามันซ้ำๆด่ากันไปด่ากันมา แต่เพลงเมืองนอกนี่มันเล่าชีวิตตัวเอง อวดร่ำอวดรวย ได้ใจดี เวลาฟังผมก็ชอบมานั่งแปล นั่งแกะเนื้อเอา จากนั้นพอเราเริ่มฟังเพลงก็คิดว่าไหนๆก็ฟังเพลงแล้วก็เริ่มอยากแต่งตัวด้วย ”

(โกโก้,สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

กล่าวได้ว่า นอกจากความชอบซึ่งที่มีต่อดนตรีฮิปฮอปทั้งในแง่ทำนองและเนื้อหาเมื่อวัยรุ่นได้ฟังเพลงจากเหล่าบรรดาคารา-นักร้องฮิปฮอปที่พวกเขาประทับใจ ไม่ว่าจะทั้งศิลปินไทยและต่างชาติก็ตามแต่ กลุ่มคนเหล่านี้ต่างก็ได้กลายมาเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้พวกเขาหันมาสนใจแฟชั่นการแต่งกายแบบฮิปฮอปในเวลาต่อมา จุดสังเกตที่น่าสนใจพบว่าในช่วงยุคเริ่มแรกศิลปินฮิปฮอปที่เข้ามาในเมืองไทย ส่วนใหญ่จะเป็นศิลปินจากอเมริกาฝั่งตะวันออกอย่างนิวยอร์ก ลักษณะแฟชั่นที่สาวกเพลงฮิปฮอปซึ่งหมายถึงกลุ่มศิลปินฮิปฮอปไทยรวมถึงวัยรุ่นทั่วไปเริ่มต้นนิยมจึงเป็นแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์นิวยอร์ก ก่อนที่แฟชั่นฮิปฮอปสไตล์อื่นๆอย่างเม็กซิกัน คริบ บลัดและสตรีทจะค่อยๆเริ่มพัฒนาปรากฏตัวขึ้นตามการนำของกลุ่มศิลปินฮิปฮอปแนวดังกล่าวที่ค่อยๆทยอยเข้ามาในเมืองไทยในเวลาต่อมา

“ผมชอบดนตรีฮิปฮอปฟังมาตั้งแต่ 5-6 ขวบ ตอนนั้นก็มีพวกพี่ “โจอี้บอย” อย่างเพลงลอยทะเล ฟังแล้วมันก็เพราะดี แล้วก็เริ่มมาฟังจริงๆจังๆตอน 10 ขวบ ฟังเพลงของอเมริกาอย่าง “Eminem” “50 Cent” คือตอนแรกๆนั้น พวกศิลปินจากนิวยอร์กจะเยอะมาก จะเห็นเลยว่าแฟชั่นตอนนั้น เด็กสยามก็จะนิยมแต่งแนวนิวยอร์กกันมาก ตอนแรกผมก็เลยแต่งเป็นแนวนิวยอร์กก่อน ประมาณว่าเสื้อ 2XL 3XL ประมาณนั้น ส่วนมากเป็นขาว-ดำ กางเกงก็เป็นขาใหญ่ๆหน่อย กางเกงยีนส์ขาวๆ แล้วตอนนั้นจะเน้นสามส่วน หลุดตุตด้วย เชิดขัดไม่ได้ใส่อะไรมาก แต่เอาเสื้อปิดไปหมดเลย รองเท้าก็ใส่ Nike Air Force One แล้วก็จะมี Nike Dunk บ้าง แล้วก็ Reebok ของ G Unit ใส่หมวกทุกครั้งเลย แต่พอปีที่แล้วศิลปินฮิปฮอปที่ชอบแต่งตัวแนวสตรีทมันมาแรงมาก ผมก็เริ่มฟังอย่าง “Pharrell” นี่คือออปชั่นเสื้อผ้าเค้าแรงมาก แล้วความสามารถทางด้าน

ดนตรีเค้าก็เก่ง แล้วอย่างวง "Teriyaki Boys" จากญี่ปุ่นนี่ผมก็ชอบฟังนะ ก็เลยเปลี่ยนมาแต่งแพ้นฮิปฮอปแนวสตรีทตามวงนี้ครับ"

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

"ผมชอบฮิปฮอปมาตั้งแต่ ป.6 ตอนนั้นบ้าใจดีมาก ลากยาวมาจนช่วงมัธยม คลั่งเพลงฮิปฮอปเป็นภาษาอังกฤษ ที่บ้านก็ด่าตลอด อะไรของมึงวะ ผมก็คิดแล้วแม่งมันผิดตรงไหนก็คนใจมันรักนะ ตอนที่บ้าเพลงก็บ้าแพ้นด้วยนะ ลอกกันออกมาเป็น "ใจอ๊บบอย" เลย กางเกงตัวใหญ่ๆ เข็มขัดยาวๆ เสื้อตัวโตๆ รองเท้า Van เป็นรองเท้ายกแบบที่ฮิตมากในช่วงนั้น สมัยนั้นแต่งแบบนี้ก็ถือเป็นฮิปฮอปแล้วแต่ยังกึ่งๆสเก็ตอยู่ ก็รู้สึกดีนะเพราะตอนนั้นยังเด็ก เวลาเดินไปเดินมารู้สึกมันภูมิใจ มันเท่่มาก คนก็มองทั้งขอย (หัวเราะ)"

"แต่เริ่มมาแต่งเป็นฮิปฮอปจริงๆ ตอน 19 ปี ช่วงนั้นก็ฟังเพลงฮิปฮอปเป็นแนวเม็กซิกันที่ชอบเพราะมันเป็นกลุ่มน้อยมากในเมืองไทย ส่วนตัวผมชอบวงชื่อ "Cypress Hill" ผมดูการแต่งตัวของพวกเขาด้วย ไม่จัดจ้าน มันโตน เท่ๆ ดูโหด นำเกรงขาม ผมก็ชอบดี แต่งเลยพี่"

(เก็ท, สัมภาษณ์, 2 สิงหาคม, 2549)

"คือเอาจริงๆอย่างเพลงฮิปฮอปนี้ ฝ่ายฟังไม่รู้เรื่องหรอก บางครั้งให้พ่อช่วยแปลให้ แต่ฝ่ายชอบจังหวะทำนองมากกว่าเนื้อหา มันคึกคัก เดินสนุกดี ฟังแต่เพลงเมืองนอกนะ อย่าง "Snoop Dogg" "Tupac" "Nelly" ฟังหมดไม่แบ่งฝั่งอีส (east) หรือเวสต์ (west) เท้าโหด แต่จะไม่ฟังคนไทยเพราะคิดว่ามันลอกมาจากเมืองนอกอีกที่ ฟังเพลงแล้วก็ชอบแต่งตัวแบบฮิปฮอป ชอบมากเรียกว่าหลงใหลเรื่องแต่งตัวฮิปฮอป เห็นแล้วมันกรี๊ดชอบสไตล์นี้ ตอนแรกแต่งแบบออกแนววินัยอร์กจำ แบบเสื้อกล้ามใสกระโปรง รองเท้า Adidas มีต่างหูเครื่องประดับเพชรเต็มตัว เป็นประมาณแบบเด็กอยากแต่ง แต่ยังไม่เป็น เริ่มมองว่าตัวเองแต่งเป็น รู้เรื่องฮิปฮอปมากขึ้นเมื่อสองปีนี่เอง ยิ่งช่วงต้นปีที่แล้วนี่ หันมาแต่งสไตล์คริบเพราะชอบฟังเพลงของ "Snoop Dog" เค้าเป็นคริบด้วยใจก็ดูมันเท่่มาก เห็นนักร้องแต่งก็อยากแต่งอย่างเขา มันเหมือนโรคจิตนะ"

ขอเราเป็นด้วย เราเองก็ชอบสีน้ำเงินอยู่แล้วก็คิดว่าเออ...ทำไมเราไม่หันมาลองแต่งดูบ้าง”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม, 2549)

2) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน

มูลเหตุจูงใจในการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปของวัยรุ่นไม่ได้จำกัดแต่เพียงการได้รับอิทธิพลจากแนวดนตรีที่พวกเขาฟังเท่านั้น หากแต่การอยู่ในสังคมที่แวดล้อมด้วยกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้คนที่นิยมความเป็นฮิปฮอปด้วยกัน ก็ยิ่งช่วยส่งเสริมและชี้ชวนให้วัยรุ่นหันมาสนใจเรื่องราวของฮิปฮอปในแง่มุมต่างๆ รวมถึงการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปมากขึ้น

กลุ่มเพื่อนมีผลต่อกลุ่มตัวอย่างให้หันมาสนใจแฟชั่นฮิปฮอป ในแง่หนึ่งที่เห็นชัดเจนนั่นคือ การได้แลกเปลี่ยนและเรียนรู้เกี่ยวกับแฟชั่นฮิปฮอปรูปแบบใหม่ๆ จากเพื่อนที่อยู่ต่างประเทศ กล่าวได้ว่า ภายหลังจากแฟชั่นฮิปฮอปซึ่งมีจุดเริ่มต้นจากอเมริกาได้เดินทางไปเติบโตภายใต้บริบทสังคมแต่ละประเทศจนทุกวันนี้ เรื่องราวของวัฒนธรรมฮิปฮอปซึ่งรวมไปถึงแฟชั่นการแต่งกายฮิปฮอปในแต่ละประเทศจึงอาจมีลักษณะที่แตกต่างกัน การได้เรียนรู้และซึมซับเรื่องราวแฟชั่นฮิปฮอปจากเพื่อนที่อยู่ต่างประเทศ ซึ่งเป็นแฟชั่นที่แปลกใหม่ ยังไม่มีใครรู้จักในเมืองไทย ถือเป็นส่วนหนึ่งทำให้พวกเขาหันมาสนใจแฟชั่นดังกล่าวด้วยเช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น “ปิ่น” ซึ่งเป็นลูกครึ่งไทย-เม็กซิกัน ปิ่นเกิดที่ประเทศสิงคโปร์และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เขารู้จักกับวัฒนธรรมฮิปฮอปทั้งดนตรีและแฟชั่น ปิ่นเล่าว่า ตนเองนั้นมีเพื่อนต่างชาติที่อยู่สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์รวมถึงอเมริกาแหล่งกำเนิดโดยตรงของวัฒนธรรมฮิปฮอป การมีเพื่อนที่หลากหลายเชื้อชาติซึ่งต่างก็ชื่นชอบฮิปฮอป ทำให้เขามีโอกาสในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ใหม่ๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรมฮิปฮอปกับกลุ่มเพื่อนเหล่านั้น

“ตอนเด็กๆ ผมเรียนที่สิงคโปร์ เป็นโรงเรียนนานาชาติ มีเพื่อนผิวดำเยอะ พวกนี้ฟังเพลงฮิปฮอปนะ ตอนนั้นยังไม่เข้าใจมากเท่าไร เป็นแนวเพลงใต้ดินของทีโนน เพื่อนๆ แต่งแบบใส่กางเกง Dickie เสื้อขาวตัวใหญ่ๆ รองเท้าบู๊ตไปเรียน ถือกระเป๋ายาว ผมก็เริ่มรู้ตั้งแต่ตอนนั้นว่าแต่งแบบนี้คือฮิปฮอปนะ ชื้อมาใส่บ้าง เจาะหูใส่เพชร ตามเพื่อนไปเรื่อยๆ ไม่รู้เรื่องมาก พอกลับมาไทยก็ยังติดต่อเพื่อน ให้เพื่อนส่งแผ่นซีดีทีโนนมาให้ฟังบ้าง ผมเองก็พยายามฟังเพลงแล้วก็ศึกษาว่าต้องแต่งตัวยังไงด้วย ผมเริ่ม

แต่งจริงจังเมื่อ 8 ปีที่แล้ว ผมเริ่มจากแต่งสไตล์เม็กซิกันก่อนเป็นการแต่งแบบติดดินมากๆ ไม่ฟูฟ่าเหมือนสไตล์นิวยอร์ก .....พอมันเริ่มเก๋อ เด็กแต่งกันเยอะก็เปลี่ยนดีกว่า จุดเปลี่ยนเมื่อสัก 2-3 ปีนี้แหละ ผมได้รู้จักกับรุ่นพี่คนหนึ่งที่แต่งแนวคริบ ซึ่งพี่เค้าก็มีเพื่อนอยู่เมืองนอกที่ LA อีกที่ แต่งคริบเหมือนกัน พี่เขาก็ปลุกฝังให้ผมเป็นคริบตั้งแต่นั้น เราอยู่กลุ่มเดียวกัน ผมไม่รู้หรอกนะว่าคริบมาเมืองไทยเมื่อไหร่ แต่ผมคิดว่าผมเป็นกลุ่มแรก เพราะก่อนหน้านี้ไม่มีคนแต่งเลย รุ่นพี่เขาก็บอกว่าต้องแต่งยังไง ห้ามใส่อะไรบ้าง มันค่อยๆ ซึม พุดง่ายๆ ผมก็ตามรุ่นพี่กับเพื่อนเขาอีกที ของแบบนี้มันต้องตามเขาที คนไทยไม่มีทางรู้เองหรอก มันเป็นแฟชั่นของเมืองนอกเขาอะ อย่างบางคนไปเมืองนอกมันก็มีหลายอย่าง ไปเรียนไปเที่ยว บางคนไปเพื่อเป็นแก๊งค์ อยู่กับแก๊งค์ที่โน้นเพื่อเรียนรู้ชีวิตแก๊งค์จริงๆ เพื่อนผมก็เหมือนกัน เราก็เรียนรู้จากค่านั้นแหละ”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 31 กรกฎาคม 2549)

“อิม” ซึ่งเป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ยอมรับว่าตนเองชอบแฟชั่นฮิปฮอปมาก ความชอบของเขาไม่ได้เริ่มต้นจากความนิยมบทเพลงฮิปฮอป แต่มาจากการที่เขาได้ไปต่างประเทศและพบปะกับเพื่อนที่อยู่ต่างประเทศซึ่งแต่งตัวด้วยแฟชั่นฮิปฮอป ประสบการณ์ดังกล่าวมันทำให้เขารู้สึกประทับใจและอยากที่จะแต่งตามเพื่อน ก่อนที่เขาจะหันมาสนใจวัฒนธรรมฮิปฮอปอย่างดนตรีรวมถึงการใช้ชีวิตในแบบฉบับชาวฮิปฮอปในเวลาต่อมา

“ผมชอบฮิปฮอปมานานตั้งแต่ 2-3 ปีที่แล้ว เริ่มจากแฟชั่นฮิปฮอปคือไปเจอเพื่อนที่มาเลเซียแต่งตัว ก็เริ่มชอบตั้งแต่ตอนนั้นประมาณ ม. 4 มันประทับใจผมนะ เขาแต่งแบบเค้าใส่เสื้อเบสบอล เป็นแบบของหายาก ใส่เสื้อเบสบอลหนึ่งตัว กางเกงสามส่วน รองเท้าหุ้มข้อ แล้วก็ผ้าโพกหัวครับ ที่นี้ก็เริ่มชอบก็เลยเข้าไปถามเค้าว่าหาเสื้อผ้าพวกนี้จากที่ไหน เค้าก็พาไปหาที่ที่มาเลเซียแหละครับ เค้าเรียกห้างซูโงะฮวง ก็ไปซื้อตามที่โน้นมาแต่งตามเขา แล้วที่นี้พอกลับมาถึงเมืองไทยก็ถามแม่ว่าจะไปหาที่ไหนได้อีก เพราะในความคิดผม เสื้อผ้าในเมืองไทยตอนนั้นมันหายากอะ แม่ผมก็เลยบอกว่าให้ลองสั่งตัดดูสิ อย่างแรกที่ผมเคยตัดก็คือกางเกงยีนส์ จากนั้นผมก็ค่อยๆ หันมาสนใจเพลงฮิปฮอปกับการใช้ชีวิตของพวกเขาครับ”

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

ไม่เพียงแต่สายสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนที่อยู่ต่างประเทศจะมีอิทธิพลต่อการหันมาแต่งกายด้วยแฟชั่นฮิปฮอปของกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น กลุ่มเพื่อนที่แวดล้อมใกล้ตัวพวกเขาเองอย่างภายในสถานศึกษาตลอดจนแหล่งนัดพบปะอื่น ๆ ก็มีส่วนด้วยเช่นเดียวกัน จากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มเพื่อนที่ชื่นชอบแต่งตัวแฟชั่นฮิปฮอปของพวกเขาส่วนใหญ่ มักจะอยู่ที่แหล่งนัดพบชื่อดังอย่างสยามสแควร์มากกว่าในสถานศึกษา การได้ใช้เวลาอยู่สังคมกลุ่มเพื่อนทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในลักษณะของการแต่งตัวตามกลุ่ม การได้คำปลุกฝังเกี่ยวกับแฟชั่นฮิปฮอปจากเพื่อน คำชักชวนจากเพื่อนให้แต่งเหมือนกัน หรือแม้แต่การที่เพื่อนซื้อเสื้อผ้าให้ก็ล้วนแต่มีผลจูงใจให้วัยรุ่นสนใจหันมาแต่งกายด้วยแฟชั่นฮิปฮอปอยู่ไม่น้อยทีเดียว

“เอางี้ สังคมที่เราอยู่เนี่ยมันเป็นสังคมฮิปฮอปเลยเงิ ตอนผมอยู่ม.ปลาย มีรุ่นพี่มาเล่นสเก็ตบอร์ดหน้าโรงเรียนทุกวัน เป็นพวกเผ่าพันธุ์ฮิปฮอป แต่งตัวเป็นฮิปฮอปอยู่แล้ว ก็ค่อนข้างได้อิทธิพลจากตรงนี้มาก มันไม่ใช่พันธุ์งว่ามาจากเพลงแค่ออย่างเดียวหรอก มันอยู่ที่สิ่งแวดล้อมด้วยนะพี่ คิดว่าผมแต่งตัวฮิปฮอปในช่วงนั้นแหละ ช่วง ม.ปลาย มีทั้งฟังเพลง มีสังคมฮิปฮอป มันก็เป็นช่วงที่วัยรุ่นค้นหาตัวเองเจอไม่ใช่เหรอ สำหรับผม ผมคิดว่าใช่ะ มันเป็นจุดหักเหลี่ยมหักมุมของชีวิตอะ พอโตขึ้นตอนนี้สังคมเพื่อนผมมีหลายกลุ่มมากนะ มีทั้งที่เป็นฮิปฮอปและไม่ใช่อ อย่างโรงเรียนเก่าถ้าเป็นเพื่อนเนี่ยก็พวกธรรมดา แต่จะมีรุ่นพี่นอกโรงเรียนที่เป็นฮิปฮอปส่วนใหญ่ ถ้าสยามนี่ก็เยอะหน่อยเป็นคอมมูนิตี้ (community) ฮิปฮอป แต่ที่เรียนมหาลัยทุกวันนี้ ไม่มีเลย”

(กช, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม, 2549)

“ฮิปฮอปนี้ผมชอบทั้งเพลงแล้วก็อยากแต่งตัว เพื่อนที่โรงเรียนไม่มีใครแต่งฮิปฮอปเลย มีแต่เพื่อนทางอินเทอร์เน็ตกับเพื่อนที่สยาม พวกนี้เค้าจะสอนให้เรา รู้จักการแต่งตัวสไตล์บลิ๊ต คือผมไปถามเค้าว่าแต่งยังแบบนี้มันต้องแต่งยังไง เค้าก็สอนให้เราแต่ง อีกอย่างเนี่ย ผมมีรุ่นพี่ที่แต่งแบบนี้เป็นบลัดด้วย เค้าเคยไปอยู่อเมริกา เค้าก็มาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับพวกบลัดที่โน่นว่าเป็นยังไง ผมประทับใจนะ ทั้งแฟชั่นแล้วก็วัฒนธรรมแบบที่เด่นๆของแก๊งค์นี้ อย่างการรับน้องที่ต้องโดนกระแทกก่อนเข้าแก๊งค์ ดูมันเป็นเพื่อนดี เหมือนกับกล้าเจ็บได้ ดูรักกลุ่ม”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“สำหรับฉันเพื่อนนะมีส่วน อย่างเพื่อนที่โรงเรียนมีชอบฮิปฮอปอยู่กันสองคน ตอนนั้น ม.ต้นก็แต่งกับเพื่อนออกแนวนิวยอร์ก ดูกระฉับกระเฉง ออกแนว กีฬาหน่อยๆ เป็นกางเกงยีนส์ธรรมดาสามส่วนหรือว่ากางเกงขายาวตัวใหญ่ๆ กางเกงบาสบ้างแล้วก็เสื้อยืดตัวโตๆ เสื้อเบสบอลเงี๊ยะ พออยู่โรงเรียนเราก็แสดงออกนะว่าชอบแฟชั่นฮิปฮอป อย่างใส่เสื้อนักเรียนตัวใหญ่ๆ หัวกระเป๋ามีผ้าห้อยกระเป๋าสีแดง คือเราชอบสีแดงอยู่แล้วตั้งแต่เด็กๆอะ พอขึ้น ม.ปลาย รู้สึกโตขึ้นอยากลองแต่งแนวเวสต์ดูบ้าง เราเองก็มีเพื่อนแต่งสไตล์นี้อยู่ด้วย เจอกันที่สยาม ตอนแรกเค้าก็แต่งแนวนิวยอร์กก่อนเหมือนเรา พอมาตอนหลังเรากับเพื่อนก็เลยชวนกันแต่งเหมือนกันเป็นสไตล์บลิ๊ตแทน จะว่าไปเพื่อนที่แต่งฮิปฮอปเหมือนกันตอนนี้ก็เลยเป็นกลุ่มเพื่อนที่สยามมากกว่าที่โรงเรียนนะ”

(มิน, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

“ผมแต่งตามเพื่อนด้วยครับ (ยิ้ม) ตอนที่เริ่มแต่งตัวประมาณ ม.5- ม.6 ผมกำลังฝึกทำเพลงแร็ป ทีนี้เพื่อนผมฟังแล้วบอกว่าเจ๋งดีมาอยู่กับเค้าดีกว่า พอเริ่มเข้ากลุ่มฮิปฮอป ผมยังแต่งตัวลาวๆอยู่เลย เพื่อนๆทนเห็นผมแต่งไม่ไหว ก็มีให้เสื้อผ้าแนวนิวยอร์กมาบ้าง ตอนนั้นผมเริ่มจากสไตล์นิวยอร์กก่อน เสื้อตัวใหญ่ๆ เสื้ออเมริกันฟุตบอลมาเลย กางเกงสามส่วนตัวใหญ่ๆ มีเงาๆเงินๆ รองเท้า Nike เจาะหู ห้อยสร้อยเพชร มีสายคาดหัวด้วยแบบว่าทุ่มทุนสร้างมาก (หัวเราะ) ตอนนั้นพวกเพื่อนที่สยามเค้าจะชอบแต่งเน้นออปชั่นกันเยอะๆ สักพักผมรู้สึกว่ามันเหอะเหอะแล้ว เหมือนกับเราสร้างจุดยืนให้ตัวเองไม่อยากถูกเขี้ออปชั่น พอกลุ่มผมแตกตัว ผมก็เลยไม่ยอมมีกลุ่มอีก แต่ก็คบเพื่อนที่เป็นฮิปฮอปที่สยามเหมือนเดิมนะ.... จริงๆ ช่วงก่อนหน้านี้นี้ เด็กสยามฮิตแนวนิวยอร์กก็แต่งเต็มสยามไปหมด ปีที่แล้วเริ่มมีแนวแต่งแก๊งค์เกิ้ลล่อนทั้งเม็กซิกัน คริบ บลิ๊ต ผมเคยคิดจะแต่งแนวเม็กซิกันนะเคยคุยกับเพื่อนว่ามันทำให้ดูเป็นรุ่นใหญ่ ดูมีแก๊งค์ น่ากลัว แต่ผมก็ไม่ค่อยชอบ สักพักแนวสตรีทมันเข้ามาในเมืองไทยพวกฮิปฮอปที่ญี่ปุ่นเค้าฮิตแต่งกัน ก็เพื่อนอีกนั่นแหละครับที่ซื้อกางเกงของร้าน Kinky ให้ผมมันเป็นกางเกงฮิปฮอปออกแนวสตรีทอะ ถึงตอนนี้ผมก็เลยแต่งกับมัน

เพื่อนมันบอกว่าเดี๋ยวนี้การใส่เสื้อตัวใหญ่ๆไม่เท่แล้ว ใส่แค่เสื้อที่พอดีตัวก็พอเพราะถ้าใส่ใหญ่ๆแล้วมันดูเทอะทะ ใส่แบบนี้ก็เป็นฮิปฮอปได้เหมือนกัน”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

3) การติดตามแฟชั่นจากสื่อมวลชน

สื่อยังคงมีอิทธิพลในการนำพาแฟชั่นฮิปฮอปที่กำลังเป็นที่นิยม สู่ตัวผู้บริโภคแฟชั่นดังกล่าวไม่ขาดสาย โดยเฉพาะการถ่ายทอดเรื่องราวแฟชั่นฮิปฮอปจากฝั่งตะวันตกอย่างอเมริกา รวมถึงแฟชั่นฮิปฮอปในแถบกลุ่มประเทศเอเชียอย่างญี่ปุ่นที่กำลังมาแรง การเฝ้าติดตามข่าวสารแฟชั่นฮิปฮอปหลายหลายสไตล์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าพวกเขาจะติดตามแฟชั่นฮิปฮอปจากสื่อมวลชนรูปแบบต่างๆ ทั้งสื่อโทรทัศน์ที่นำเสนอมิวสิกวิดีโอหรือที่เรียกกันสั้นๆว่า “เอ็มวี”(MV) จากศิลปินฮิปฮอปชื่อดัง สื่อภาพยนตร์ที่อยู่ในรูปแบบแผ่นซีดี (CD) หรือดีวีดี(DVD) อันมีเนื้อหาสะท้อนถึงกลุ่มฮิปฮอปที่ใช้ชีวิตแบบแก๊งค์สเตอร์ในอเมริกาทั้งฝั่งตะวันออก (นิวยอร์ก) และฝั่งตะวันตก (แอลเอ) หนังสือนิตยสารที่มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมฮิปฮอปด้านต่างๆ ยกตัวอย่างเช่น หนังสือนิตยสารหัวนอกอย่าง The Source และ XXL ที่นำเสนอแฟชั่นเสื้อผ้าฮิปฮอปที่กำลังได้รับความนิยมขณะนั้น รวมถึงสื่ออินเทอร์เน็ตซึ่งจะมีเว็บไซต์ที่นำเสนอขายสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปใหม่ๆ ตลอดจนยังสามารถสอนให้พวกเขารู้จักการแต่งตัวแฟชั่นฮิปฮอปมากขึ้นอีกด้วย

“ผมสนใจแฟชั่นฮิปฮอป ก็เลยต้องศึกษาดูว่าพวกเขาเสื้อผ้าเค้าแต่งตัวกันยังไง ผมก็เอามาจากมิวสิกวิดีโอทั้งหมด ดูผ่าน MTV นะครับส่วนใหญ่จะมาจากในนั้น ผมชอบแบบที่อเมริกาเค้าแต่งกัน อีกอย่างเวลาผมจะอัปเดต (update) พวกแฟชั่น ผมจะไม่ได้ดูจากมิวสิกวิดีโออย่างเดียวนะ แต่ว่าผมจะเข้าไปดูในอินเทอร์เน็ตด้วย อย่าง www.hiphopgame.com ผมก็จะเข้าไปดูแฟชั่นเสื้อผ้าของดาราฮิปฮอปอเมริกัน อ้อ...จะมีอยู่เว็บไซต์หนึ่ง เว็บไซต์นี้เหมือนจะแบบว่ามาแข่งกันแต่งตัว แล้วให้ลงคะแนนเรตติ้ง (rating) เหมือนให้แต่งตัวมาแล้วก็มาถ่ายรูป แล้วก็มาลงว่าสวยปาวให้เรตติ้งหน่อย คนก็เข้าไปให้ ผมไปเจอคนหนึ่งชื่อ Butta Hunter butta ที่แปลว่ากัน hunter นักรล่า คนนี้พอโพสต์ (post) ที่ใครคนจะให้ความสนใจมากๆ เค้าแต่งตัวเก่ง ผมก็ดูจากเว็บนี้แหละเวลาจะแต่งตัว อย่างผมก็จะดูว่าถ้าเป็นเสื้อแจ๊คเก็ตอย่างนี้ใส่ยังไงถึงสวยใส่คู่กับยีนส์สีอะไร จากเว็บนั้นก็สอนผม

แต่งตัว อ่านหนังสือแฟชั่นฮิปฮอป XXL ด้วย แต่มันเป็นภาษาอังกฤษ ผมก็อาศัยดูแค่รูปเอา"

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

"ติดตามดูทางเน็ตอย่างในเว็บ hiphoper หรือ hiphopvillage ดูแล้วก็ มาแต่งตัวตามบ้าง"

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

"ที่บ้านติดยูบีซีก็เลยได้ดูเอ็มวีเยอะ เราก็ได้เห็นพวกนักร้องฮิปฮอปเค้าแต่ง ยังไงกันบ้าง ยิ่งพอมามาแต่งแนวแก๊งค์นี้ก็ชอบดูเอ็มวีของวง The Game ที่ เค้าแต่งแนวบลัด เวลาเปิดตามเว็บไซต์จะเจอะเยอะมาก มันจะมีเว็บไซต์ ที่เป็นของแก๊งค์บลัดโดยเฉพาะ คลิปวิดีโอที่เพื่อนส่งต่อกันมาให้ดูก็มีนะ"

(มีน, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2549)

"ก็อาศัยดูจากพวกมิวสิกเพลงฮิปฮอปนะ มีอ่านหนังสือเฉพาะของพวกเขา ฮิปฮอปอย่าง XXL บ้างแต่ว่าไม่บ่อยเพราะมันเป็นภาษาอังกฤษอะ แล้วก็ดู แผ่นพวกดีวีดีของวง "Thaitanium" คือมันจะเป็นเพลงแล้วก็มีแฟชั่นพวกนี้ให้ดู ด้วย แต่ชอบเปิดดูพวกเว็บไซต์มากกว่า ส่วนใหญ่ก็เข้าดูพวกเสื้อผ้าแบรนด์ ที่อยากได้ อย่างสไตส์เม็กซิกันเนี่ยก็ต้องเข้าไปดูเว็บไซต์ของยี่ห้อ Joker Brand ดูๆเสร็จบางทีก็พรินท์ออกมาเพื่อไว้หาซื้อในเมืองไทย"

(เก็ท, สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549)

"ผมว่าจะคิดดูแฟชั่นฮิปฮอปเนี่ย มันดูได้จากมิวสิกโดยตรงเลย อย่างผม ชอบ Snoop Dogg ฟังเพลงเค้าจากเอ็มวี มันก็จะเห็นว่าเค้าแต่งตัวเป็นครีป ยังไงเราชอบก็ค่อยไปหาซื้อเขาได้ หรือจะดูจากพวกหนังแก๊งค์นี่ก็ให้เห็น แต่ไม่มีขายตามร้านวีดีโอธรรมดา หรือบางทีอาจจะไม่มีแต่เราไม่รู้ต้องลองไปดู ตามร้านพวกแมงป่อง มันชอบหลุดออกมาต้องไปหาเลือกเอา แต่หนังมันจะ รุนแรงหน่อยนะพี่"

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

4) การใช้เวลาทำกิจกรรมยามว่าง

การใช้เวลาว่างของกลุ่มตัวอย่างในการทำกิจกรรมอื่นๆที่นอกเหนือจากการเรียน มีส่วนช่วยกระตุ้นให้พวกเขาแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปด้วย ทั้งนี้วัยรุ่นแต่ละคนอาจให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างเพื่อทำกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับค่านิยมส่วนตัวบางอย่าง เช่น เรื่องการใช้เวลาว่างในการออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬาที่ดูเหมือนเป็นกิจกรรมที่ธรรมดาๆ สำหรับคนทั่วไปนั้น แต่บางคนได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ว่ามีผลต่อการสร้างรูปร่างของพวกเขาให้มีความแข็งแรงและดูดีเมื่อพวกเขาใส่เสื้อผ้าแฟชั่นฮิปฮอป ดังเช่นกรณีของ “กช” ที่นิยมการออกกำลังกายโดยการยกเวทเป็นอย่างมาก โดยเขาเชื่อว่า “การออกกำลังกาย” ถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของกลุ่มฮิปฮอปที่จะต้องทำ หากคิดเป็นฮิปฮอปที่แต่งตัวแฟชั่นสไตล์วินยอร์ก คุณสมบัติที่สำคัญประการหนึ่งที่ต้องมีคือ การมีลักษณะรูปร่างที่สูงใหญ่แข็งแรงนั่นเอง

“ผมเป็นคนเท่ห้มมาก นี่ไม่ได้ชมตัวเองนะ แต่ผมเล่นเกมกีฬาตั้งแต่เด็ก เลยตัวใหญ่ หุ่นดี ฮิปฮอปถ้าตัวใหญ่ยิ่งดี อีกอย่างตัวมันใหญ่ก็เลยใส่เสื้อผ้าฮิปฮอปได้สวย คล้ายๆกับค่านิยมอย่างหนึ่งนั่นแหละ เวลาเดินกันเป็นกลุ่มจะดูดีนะ ตกเย็นผมจะชอบไปยกเวทที่ฟารากอน ก่อนไปก็จะแวะไปทักทายเพื่อนฮิปฮอปที่สยามก่อน เสาร์อาทิตย์ก็เล่นเกมกีฬาทางน้ำอย่าง wake board ใช้สลิงลากในบึง กลุ่มผมเน้นเฮลตี้ (healthy) หุ่นใหญ่ๆ มั่นดูดี เท่ๆ ผมได้อธิพลเรื่องนี้จากนักร้อง 50 Cent เค้าชอบยกเวทไปรูปร่างเค้าดีมากนะ”

(กช, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม, 2549)

การใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายสำหรับวัยรุ่นคนอื่นๆ แม้จะไม่ได้มีความหมายแฝงไว้เช่นเดียวกับมุมมองของ “กช” แต่อย่างไรก็ดี พวกเขาก็ยังนิยมออกกำลังกาย อย่างเช่น การเล่นบาสเก็ตบอล การเล่นสเก็ตบอร์ด การว่ายน้ำ รวมถึงการเล่นฟุตบอล

วัยรุ่นบางคนเช่น “เก็ท” ซึ่งนิยมแต่งกายด้วยแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์เม็กซิกัน พบว่าลักษณะกิจกรรมการใช้เวลาว่างของเขาออกเหนือจากการออกกำลังกายเช่น ฟุตบอล บาสเก็ตบอลและการยกเวทแล้ว เขายังได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งศึกษาเรื่องวัฒนธรรมการใช้ชีวิตของกลุ่มเม็กซิกันฮิปฮอปอีกด้วย ทั้งนี้ เหตุผลของเขาก็เพื่อต้องการเรียนรู้ทั้งแฟชั่นและรูปแบบการดำเนินชีวิตไปพร้อมๆกันนั่นเอง

“ผมชอบความเป็นเม็กซิกันฮิปฮอปของวง “Cypress Hill” มาก คือ วงนี้ทำแพชั่นเสื้อผ้าเอง ยี่ห้อ Joker Brand ที่ผมชอบ ก็ติดตามดูทั้งแพชั่นที่เค้าแต่ง แล้วก็เริ่มสังเกตว่าในภาพโฆษณาสินค้าเนี่ย มันจะมีภาพหมาพิตบูลตลอดเวลา ช่วงว่างๆผมก็เริ่มซื้อหนังสือเลี้ยงหมาพิตบูลมาอ่านละ คิดว่าซักวันถ้าเจออาจซื้อมาเลี้ยง อ่านประวัติหมาพันธุ์นี้จริงๆ เป็นหมาข้างถนน แต่คนเม็กซิกันเก็บมาเลี้ยง นิสัยหมาพันธุ์นี้มันดุ โหด คล้ายๆนิสัยคนเม็กซิกันมั้ง ผมก็อินตามไปด้วย”

(เก็ท, สัมภาษณ์, 2 สิงหาคม 2549)

อย่างไรก็ดี หากพิจารณาภาพรวมแล้วกิจกรรมส่วนใหญ่ที่กลุ่มตัวอย่างนิยมนั้น ยังคงวนเวียนกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพักผ่อนส่วนตัวของพวกเขาอยู่นั่นเอง เช่น การนอนพักผ่อนอยู่กับบ้านพร้อมกับการเสพสื่อต่างๆ เพื่อได้มาซึ่งข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับดนตรีและแพชั่นฮิปฮอป รวมถึงการออกไปจับจ่ายซื้อสินค้า เป็นต้น

“ส่วนใหญ่เวลารว่างฝ่ายชอบอยู่บ้านนะ นอนดูทีวี ดูเอ็มวี ดูซีแต่ต่างตัวกันไป ถึงไหนแล้ว นั่งดูแล้วก็มาคิดว่าจะแต่งยังไงดี ออกไปซื้อบั้งบ้อยมาก นอกนั้นก็เล่นกีฬา เต้นบัลเล่ต์ เล่นเปียโน”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม, 2549)

กิจกรรมอีกลักษณะหนึ่งซึ่งถือเป็นจุดเด่นสำหรับกลุ่มที่นิยมแพชั่นฮิปฮอปที่มีร่วมกัน คือ การใช้เวลาร่วมกันไปกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมฮิปฮอป ไม่ว่าจะเป็น “ทักซะ” ด้านการทำดนตรีฮิปฮอป การพ่นสีบนพื้นผนังอย่างศิลปะกราฟฟิตี้ (Graffiti) การเต้นในแบบเบรกแดนซ์ (Break Dance) รวมถึงการเป็นดีเจเปิดแผ่นเสียง กิจกรรมเหล่านี้แม้ว่าจะไม่ได้สนับสนุนพวกเขาให้แต่งกายแพชั่นฮิปฮอปโดยตรง แต่ในความเป็นจริงพบว่ามีส่วนในการหล่อหลอมความรู้สึกของการเป็น “ฮิปฮอป” จากแพชั่นเสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่ให้เห็นอยู่ภายนอกนั่นเอง การทำกิจกรรมยามว่างเหล่านี้ บางโอกาสพวกเขาก็เลือกใช้เวลาอยู่กับตัวเองหรือใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นกลุ่มฮิปฮอปด้วยกัน จากการสัมภาษณ์พบว่าส่วนใหญ่จะนิยมทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ “ทักซะ” ด้านการทำเพลงและร้องเพลงฮิปฮอป

“เวลาว่างผมชอบแต่งเพลง คิดอะไรก็เขียนไปตามที่ผมนึก แต่งเกี่ยวกับตัวเองเป็นเพลงแรกเลยครับ ร้องแร็ปแล้วก็มีท่อนฮุกร้องปกติไปอย่างช่วงที่ผ่านมามีการประท้วงกันผมก็เอามาแต่งเป็นเพลงนะ”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ผมชอบร้องเพลงเป็นเอ็มซี แต่งเพลงแล้วอัดเพลงอยู่กับบ้าน ตอนแรกว่าจะพ่นกราฟฟิตี้ แต่เงินไม่ถึง เคยไปแข่งขันร้องเพลงอิพฮอปด้วยนะช่วงม. 6 ตอนนั้นได้ที่ 2 ผมชอบทำเพลง ผมว่าเราควรจะมีกลุ่มเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่เป็นเหมือนฮอบบี้ (hobby) เป็นเหมือนงานอดิเรกของเรา คือ เพื่อนที่สยามนี่จะเป็นแบบว่ากลุ่มที่ก้าวไปหาฝันด้วยกัน ก็มีทำเพลงด้วยกัน”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“เวลาว่างผมชอบวาดรูปกับแต่งเพลงใช้โปรแกรมในคอมพิวเตอร์อัดเอา มีทั้งที่เก็บไว้ เอาไปวางขายตามงาน ถ้าขายนี้ก็อาจเอาไปทำในห้างอัดเสียงจริงๆ ขายพวกงาน Fat Festival ประจำปีบ้าง อีกอย่างชอบพ่นกราฟฟิตี้ผมหัดเองนะ ศึกษาจากคอมพิวเตอร์ ดูจากรุ่นพี่ที่เขาเป็นอยู่ด้วย ผมชอบเรื่องศิลปะอยู่แล้วไงประมาณว่าเป็นศิลปะแบบหนึ่งที่ไม่เหมือนทางอื่น มองไม่ออกก็หาว่ามีอบอน แต่ถ้าถามว่ามีอบอนได้อย่างไรผมหรือเปล่า มันคือศิลปะแขนงหนึ่งที่คนยังไม่เข้าใจ มันหาที่ระบายไม่ได้นะพี่ แต่ก่อนมันไม่มีการจัดแข่งด้วย มันลำบากไม่รู้จะไปลงที่ไหน อย่างผมลงกำแพงร้างก็จริงแต่บอกเจ้าของเขาก่อน หรือดูว่าร้างจริงถึงจะลง ผีกมา 5-6 ปีแล้วส่วนใหญ่ก็จะไปทำแถวบีทีเอสอ่อนนุช ลาดพร้าว หมู่บ้านนักกีฬา ไม่ค่อยได้ทำแถวสยามเท่าไร้อ้อ...ผมมีนัดมีที่ตั่ง (meeting) กลุ่มผมทุกวันเสาร์ด้วยนะ ส่วนใหญ่ก็จะไปเที่ยวกัน ดูคอนเสิร์ตอิพฮอป มีกินเหล้ากันบ้าง สนุกๆ”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 31 กรกฎาคม 2549)

“เราทำเพลงเป็นเพลงแร็ป แต่งเนื้อเองนะ ส่วนมากเป็นการบรรยายว่าเรารู้สึกยังไง อย่างเกลียดใครก็จะนั่งแต่งเป็นคล้ายๆกลอนประโยค หาสัมผัสให้ลงแล้วร้องกับบีทีเพลงในคอมพิวเตอร์ อัดเลย พอร้องก็สบายใจ เริ่มมาร้องจริงๆก็ช่วงปีนี้แหละ แต่ก่อนบ้าแต่แพ้ขั้นไรแต่งตัวอย่างเดียวไม่เอาเรื่อง

เพลงเท่าไร เป็นพวกวอนนา บี (wanna be) แต่ทุกวันนี้ก็ยังเป็นพวกนี้
นั้นแหละ เราไม่ใช่นิโกร (Nigre) เราไม่ใช่ของจริงอยู่แล้ว เพียงแต่เราทำ
ให้มันดีที่สุดในมากกว่าก็เลยเริ่มหันมาศึกษาเรื่องเพลง ทำเพลงคู่กันไปด้วย
พอทำเพลงแรกเสร็จก็คิดว่า เออ..เราทำเพลงได้เองด้วย เราไม่ใช่แค่คนที่
แต่งตัวตามกระแส แต่เราทำเพลงเป็นแล้ว"

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม, 2549)

4.2.2 วิถีทางในการแสดงออก

1) พฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่นฮิปฮอป

(ก) แหล่งซื้อหาสินค้า

ในอดีตการหาซื้อสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปทั้งเสื้อผ้าเครื่องประดับนั้นเป็นสิ่งที่
หาได้ยากในเมืองไทย เนื่องจากแหล่งจำหน่ายนั้นมีจำกัดส่วนมากต้องอาศัยการสั่งซื้อสินค้าจาก
ต่างประเทศโดยตรง ต่อมาภายหลังเมื่อดนตรีฮิปฮอปเริ่มได้รับความนิยมจากวัยรุ่นไทยสูงมาก
ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ได้ส่งผลต่อเนื่องให้แฟชั่นฮิปฮอปกลายเป็นกระแสหลักของการแต่ง
กายที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง ประกอบกับธุรกิจสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปที่เป็นลิขสิทธิ์จาก
ต่างประเทศ เริ่มที่จะเข้ามาตีตลาดในเมืองไทยผ่านการนำสินค้าเข้ามาจำหน่ายโดยคนไทย
ตลอดจนมีกลุ่มคนฮิปฮอปที่ถือว่าเป็น "แก๊งค์" ชื่อดังในเมืองไทยรวมถึงกลุ่มผู้ที่นิยมวัฒนธรรม
ฮิปฮอปทั่วไป เริ่มทำธุรกิจเสื้อผ้าสไตล์ฮิปฮอปซึ่งเป็นยี่ห้อของกลุ่มตัวเองออกจำหน่าย ทำให้
ปัจจุบันตลาดในการจำหน่ายสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปจึงเปิดกว้างเพิ่มมากขึ้น

กลุ่มตัวอย่างจะนิยมซื้อหาสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปจากทั้งแหล่งขายที่มีอยู่
เมืองไทยและสั่งซื้อจากต่างประเทศ ในส่วนที่เป็นแหล่งซื้อในเมืองไทยโดยเฉพาะในเขตกรุงเทพ
นั้น วัยรุ่นมักนิยมไปซื้อสินค้าจากห้างมาบุญครองบริเวณชั้น 6-7 ซึ่งจะเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วย
ร้านจำหน่ายสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปทั้งเสื้อผ้า รองเท้า รวมถึงเครื่องประดับต่างๆอย่างหมวก
นาฬิกา แหวน สร้อยคอ เป็นต้น ลักษณะเด่นของร้านค้าบริเวณนี้คือ เป็นร้านที่จำหน่ายสินค้า
แฟชั่นฮิปฮอปหลากหลายสไตล์ที่พบมากจะเป็นสไตล์นิวยอร์กและสตรีท โดยนำเข้าจากจีนและ
เกาหลี ซึ่งสินค้าเหล่านี้จะมีคุณภาพและราคาต่ำกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับร้านที่นำเข้า
สินค้าแฟชั่นฮิปฮอปโดยตรงจากอเมริกาและญี่ปุ่น ขณะที่ข้ามฝั่งไปบริเวณสยามสแควร์ ร้าน
ขายสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปชื่อดังอย่างร้าน Sneaka Villa ก็ได้รับความนิยมจากกลุ่มวัยรุ่น

เช่นเดียวกัน แต่จะเป็นในลักษณะของการที่พวกเขานิยมเข้าไปดูสินค้าตัวใหม่ๆมากกว่าจะซื้อ เนื่องจากเป็นร้านค้าที่นำเข้ามาสินค้าแฟชั่นฮิปฮอป โดยเฉพาะแฟชั่นแนวสตรีทจากต่างประเทศ จากอเมริกาและญี่ปุ่น และมีราคาสูงกว่าสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปที่วางขายในห้างมาบุญครอง

“อ้อม” หนึ่งในเจ้าของร้านค้าที่ขายสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปในบริเวณห้าง บุญครองยกตัวอย่างเปรียบเทียบความแตกต่างเรื่องราคาของสินค้าที่ขายให้ผู้ศึกษาได้ทราบว่า

“เสื้อผ้าที่มีทั้งของไทยผลิต อย่างเสื้อราคาประมาณ 200-800 บาท กางเกงยีนส์ 800 บาท แล้วก็มีการนำเข้าจากจีน เกาหลี พวกเสื้อยืดลาย ทหารนี่ก็ประมาณ 1,000 กว่าบาทเสื้อพวกนี้จะขายดี เป็นแฟชั่นฮิปฮอป แนวสตรีท สีเส้นมันสดใส เด็กๆจะชอบซื้อกัน รองเท้า Bape ที่ขายอยู่ นี้ก็ราคา 700-800 ถ้าเป็นของแท้จากญี่ปุ่นมันจะเป็นหมิ่น หมวกยี่ห้อ New Era ขาย 300 ของแท้ก็ประมาณ 1,200 บาท ”

(อ้อม,สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2549)

บริเวณสวนจตุจักรยังคงเป็นอีกแหล่งหนึ่งที่วัยรุ่นนิยมไปซื้อเสื้อผ้าและ เครื่องประดับแฟชั่นฮิปฮอปกัน ซึ่งจะเป็นที่ทราบกันดีในกลุ่มฮิปฮอปที่นิยมแต่งกายแบบ “แฟชั่นแก๊งค์” ว่า สวนจตุจักร ถือเป็นศูนย์กลางของแหล่งสินค้าที่จำหน่ายพวกเสื้อผ้าสไตล แก๊งค์ต่างๆมากที่สุด โดยเฉพาะชุดเสื้อผ้ายี่ห้อ “Dickie” ซึ่งวัยรุ่นที่นิยมแต่งแฟชั่นแก๊งค์ไม่ว่าจะเป็นสไตล เม็กซิกัน คริบ บลัดจะต้องมีไว้ใส่กันทุกคน นอกจากนั้น ร้านค้าจำหน่ายเสื้อผ้า แฟชั่นแก๊งค์ชื่อดังอย่าง 13 Crowns ซึ่งเป็นแก๊งค์ฮิปฮอปแนวเม็กซิกันที่ถือว่าเก่าแก่มากที่สุด อีกกลุ่มหนึ่งของเมืองไทยก็มีร้านเสื้อผ้าแฟชั่นของตนเองตั้งอยู่บริเวณแห่งนี้อีกด้วย

“เวลาผมจะซื้อเสื้อผ้า ผมก็ซื้อแต่ของ Dickie นะ ซื้อเป็นชุดเลย ไปที่ สวนจตุจักร จะเป็นร้านขายของแท้ตั้งอยู่ในนั้น ตอนนี้มีอยู่ 5 ชุดแล้ว กางเกงสีดำตัวละ 1,300 เสื้อสีดำประมาณ 1,100 พวกผ้าเช็ดหน้าสีแดง ก็ซื้อที่สวนเหมือนกัน สวนนี้เป็นแหล่งของมันเลยนะของส่วนใหญ่จะนำเข้า มาขายจากอเมริกา”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

แหล่งซื้อสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปจากต่างประเทศ เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากกลุ่มตัวอย่าง การได้มานั้นมีทั้งการเดินทางไปซื้อด้วยตัวเองและการฝากเพื่อนหรือรุ่นพี่ที่อยู่ต่างประเทศให้ซื้อส่งกลับมาให้ ยกตัวอย่าง เช่น "ปิ่น" ที่มักจะฝากเพื่อนที่อยู่อเมริกาซื้อเสื้อผ้าสไคล์แก๊งค์อย่างเสื้อยืดและเสื้อเชิ้ตยี่ห้อ "Dickie" มาให้อยู่เสมอๆ และ "อิม" ที่ออกตัวว่าเขาเป็นอีกหนึ่งที่นิยมซื้อจากแหล่งแฟชั่นโดยตรงอย่างอเมริกามากกว่าด้วยเหตุผลที่ว่า

"คือผมชอบการแต่งตัวฮิปฮอปที่คนอเมริกันแต่งกันอยู่แล้ว อีกอย่างผมไม่ค่อยชอบแฟชั่นที่เมืองไทย มันหาเครื่องแต่งตัวไม่ค่อยได้นะ ตอนแรกๆที่ผมเริ่มแต่งนี่ก็ต้องไปซื้อกับแม่ที่มาเลเซียกับฮ่องกง แล้วแฟชั่นที่เมืองไทยมันช้ากว่าที่อเมริกาด้วย อย่างแฟชั่นที่ผมใส่เมื่อปลายปีที่แล้ว เด็กไทยก็เพิ่งเริ่มเอามาใส่ที่เป็นแจ๊คเก็ตแบบฟูๆ แล้วก็ป็นสีๆ ผมก็ดีใจนะว่าเรานำแฟชั่นขนาดนั้นเลยหรอ อย่างเสื้อผ้าทุกวันนี่ผมก็จะซื้อที่มาบุญครองร้าน XL for men เป็นร้านขายของที่หลุดจากโรงงาน คือมันจะมีแบรนด์ดังๆหลุดมาบ้าง แต่เครื่องประดับนี่ผมต้องสั่งซื้อจากเมืองนอก ฝากเพื่อนที่มีพี่ชายอยู่อเมริกาส่งมาให้ ผมใช้วิธีเสิร์ช (search) ดูแฟชั่นจากเน็ต ดูรูปถ้าถูกใจก็จะส่งรูปนั้นให้เพื่อนดูแล้วฝากที่เค้าซื้อให้"

(อิม, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์, 2550)

(ข) สินค้าแฟชั่นฮิปฮอปที่วัยรุ่นนิยมซื้อหา

ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างนิยมซื้อสินค้าใช้สำหรับแต่งกายตั้งแต่หัวจรดเท้า ขณะที่ราคาของสินค้ามีตั้งแต่หลักร้อยจนไปถึงหลักพันบาท โดยหลักจะเป็นเสื้อผ้าเครื่องประดับฮิปฮอปที่กำลังอยู่ในกระแสสมัยนิยม มีทั้งเสื้อแบบที่เป็นเสื้อยืดสีพื้นๆ ตัวขนาดใหญ่ เช่น ดำ ขาว น้ำเงิน แดงและเสื้อสกรีนลาย เช่น ลายพระแม่มาลีมือพนม ซึ่งได้รับความนิยมในกลุ่มที่แต่งแฟชั่นเม็กซิกันฮิปฮอป เรื่อยไปจนถึงเสื้อยืดและเสื้อโปโลขนาดพอดีตัวสีล้วนสดใส ซึ่งวัยรุ่นที่แต่งแฟชั่นแนวสตรีทจะนิยมซื้อกัน กางเกงโดยมากยังคงเป็นกางเกงยีนส์มีทั้งขายาวและขาสั้นส่วนขนาดใหญ่ บ้างก็นิยมเป็นลายปักอยู่ด้านหลังของกางเกงยีนส์ ขณะที่รองเท้านิยมซื้อเป็นรองเท้าแนวกีฬา มียี่ห้อหลักๆ เช่น Nike Converse Adidas และ Puma เครื่องประดับที่ใช้ตกแต่งร่างกายถือเป็นสินค้าพวกเขานิยมซื้อหากันมากอย่างเครื่องประดับเพชรที่เรียกว่า "bling bling" ทั้งสร้อยคอ สร้อยข้อมือ แหวน ต่างหู นาฬิกา หรือแม้แต่ฟันเพชร นอกจากนี้ยังมีหมวกที่มีสัญลักษณ์เขียนว่า NY และ LA รวมไปถึงหมวก

ตาข่ายที่มีสีลันสดใส ผ้าเช็ดหน้าที่ห้อยกางเกง ผ้าโพกศีรษะสีลันต่างๆ แว่นตา โรซารีซึ่ง
เป็นรูปไม้กางเขน ลูกเต๋า เป็นต้น

การซื้อหาสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปสำหรับกลุ่มตัวอย่าง เรียกได้ว่าขึ้นอยู่กับ
กับการติดตามแฟชั่นที่ออกมาใหม่ๆ ตลอดจนความชอบของแต่ละบุคคลว่าพวกเขาจะให้
ความสำคัญกับสิ่งใดมากกว่ากัน พวกเขาจะให้ความสำคัญกับสินค้าที่ซื้อแตกต่างกันตามแนว
แฟชั่นที่ตนชื่นชอบและไม่ตายตัวมากนัก เช่น "อิม" แม้ว่าเขาจะนิยมแต่งตัวแบบแฟชั่นแก๊งค์
นิวยอร์ก ซึ่งมักจะแต่งเป็นเสื้อผ้าชุดเรียบร้อยอย่างเสื้อสีดำและกางเกงขาสวมส่วน หากเขายังคง
ให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าที่มีสีลันสะดุดตาและเครื่องประดับที่มีลักษณะเป็น "bling bling" ด้วย

"จะว่าไปทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับผมให้ความสำคัญเท่าๆกันนะ ถ้าเกิด
เราใส่เสื้อผ้าสวยๆแล้วใส่เครื่องเพชรนี่มันจะดูตลกไปเลยครับ หรือถ้าเราใส่
เสื้อผ้าสวยๆแต่เครื่องเพชรสวยๆมันก็ดูจืด เหมือนกับทั้งสองอย่างมัน
ต้องคู่กัน อย่างถ้าเป็นเสื้อผ้า ผมซื้อเสื้อก็ประมาณ 280 บาท กางเกง
ยีนส์ขาสวมส่วนตัวใหญ่ๆ 340 บาท อีกอย่างผมเป็นคนชอบตามแฟชั่น
ฮิปฮอปอยู่แล้ว อย่างเครื่องประดับพวกเพชรนี่ก็เต็มๆ ที่ซื้อในเมืองไทยก็
มีแถวสำเพ็ง ผมไปซื้อเข็มขัดผู้หญิงที่เป็นเพชรมาใส่เป็นสร้อยคอยาวแทนๆ
แล้วก็แหวนเพชรเพ็งซื้อมาวงละ 80 บาทแต่ต้องซื้อเป็นโหลนะ แต่ส่วน
ใหญ่เครื่องประดับก็สั่งจากเมืองนอก ที่ซื้อก็พวกแหวน 1,800 สร้อยข้อมือ
เป็นเพชรคริสตัลคิดเป็นเส้นก็ตกเส้นละ 1,500-2,500 แล้วนี่ก็เพ็งสั่งทำ
พินเพชรมา 2,500 ครับแล้วผมสั่งซื้อผ้าโพกหัวด้วย เอาแบบครบทุกสี 12
สีที่อเมริกาขายอันนึงตกประมาณ 20 กว่า เมืองไทยขายอันละ 120 บาท"

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

ขณะที่วัยรุ่นที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปอย่างแนวเม็กซิกัน คริบและบลัดนั้น
มักจะให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าและเครื่องประดับที่เป็นลักษณะเฉพาะของตัวเอง โดยเฉพาะการ
ซื้อสินค้าที่มียี่ห้อซึ่งบรรดาแก๊งค์นิยมใส่โดยตรงอย่างเสื้อผ้า "ยี่ห้อ Dickie" พวกเขานิยมทั้งซื้อ
แยกเป็นชิ้นอย่างเสื้อผ้ารวมถึงการซื้อเป็นชุดเข้ากัน

“ผมเป็นคนบ้าแฟชั่น ตามแฟชั่นเหมือนกัน คือผมให้ความสำคัญกับเสื้อ และรองเท้านะ อย่างเสื้อที่ผมไม่ค่อยเน้นยี่ห้อหรอก แต่ขอตัวใหญ่ๆ สีขาว ดำ ใส่สบายก็พอ ชอบลายพระแม่มาลีมือพนม ห้อยโรซารีด้วย เก๋ดี กางเกงนี้ต้องยี่ห้อ Dickie แต่ตอนนี้ผมกำลังหาลองยี่ห้อใหม่อยู่คือ Precious 72 เป็นยี่ห้อตัวใหม่แนวเม็กซิกันนี่แหละ นีวันนี้ก็ว่าจะมาเดินหา รองเท้า Nike Cortez ใส่ด้วย”

(เกิท, สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม, 2549)

“ผมซื้อของบ่อยมาก พวกเสื้อผ้าจะบ่อย รองเท้าจะนานๆซื้อที ชอบซื้อ เสื้อเปล่าๆ ไม่มีลายของ No Problem ก็ใส่ไม่ต้องมียี่ห้อก็ได้ แต่ก็ชอบซื้อ เสื้อยี่ห้อ Dickie ของแท้มันจะมีป้ายติดตรงชายเสื้อ แต่ของปลอมมันจะ สกรีนป้ายเอา เสื้อยี่ห้อตกตัวละประมาณ 1,200 ถ้าเป็นเซ็คก็ 1,700 แต่มันก็แล้วแต่ร้านด้วยนะ”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 31 กรกฎาคม 2549)

(ค) ภาระค่าใช้จ่าย

“ผมคิดว่า.....ถ้าคนที่เค้าคิดจะแต่งแฟชั่นฮิปฮอปแบบจริงๆจังๆนี่เค้าซื้อของ กันบ่อยนะพี่ แฟชั่นแบบนี้มันต้องซื้อใหม่เรื่อยๆ”

(อิม, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์, 2550)

ความคิดเห็นหนึ่งของวัยรุ่นต่อภาระค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้น หากคิดเป็นผู้ ที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปอย่างจริงจังครบเครื่องตั้งแต่หัวจดเท้าแล้ว ต้องยอมรับกับภาระค่าใช้จ่าย เกี่ยวกับการซื้อหาสินค้าแฟชั่นเหล่านี้ไม่น้อยทีเดียว แต่อย่างไรก็ดีความคิดดังกล่าวก็ไม่ถูกต้อง เสมอไปนัก จากการศึกษาพบว่า ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าแฟชั่นฮิปฮอปของวัยรุ่นในแต่ละ ครั้ง เริ่มต้นประมาณ 500 บาทไปจนถึงหลักพันบาท แม้ว่าพวกเขามีรายได้ในแต่ละเดือนมาก น้อยไม่เท่ากัน แต่ส่วนใหญ่พวกเขาสามารถควบคุมค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นได้ดีและไม่ถือว่าตนเอง “เดือดร้อน” กับการใช้จ่ายเหล่านี้ วิธีการที่ใช้อย่าง หนึ่ง เช่น การจำกัดช่วงเวลาที่จะออกไป ซื้อของในแต่ละเดือน เช่น กรณีของ “เกิท” และ “มิ่ง” ที่กำหนดการออกไปซื้อของเหล่านี้ไว้ เพียงเดือนละครั้ง และโดยมากค่าใช้จ่ายทั้งหมดไปนั้นก็ไม่เกินพันบาท

“ไม่มีปัญหาอะ มีเงินก็ซื้อ ถ้าไม่มีก็ไม่ซื้อ บอกตัวเองเลยว่าเดือนละครึ่งพอ”
(มีน, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

บางคนยังใช้วิธีการเก็บออมเงินไว้เพื่อซื้อของ เช่น “โบ้” “อิม” และ “โกโก้” มีวัยรุ่นหลายคนที่ยังหารายได้จากการทำงานพิเศษนอกเหนือจากการได้รับเงินประจำเดือนด้วย จำนวนเงินเหล่านี้แม้ว่าจะไม่ได้นำมาใช้ซื้อของโดยตรง แต่ก็ช่วยสนับสนุนพวกเขาให้สามารถจัดการกับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นได้อย่างไม่ลำบาก ดัง “ปิ่น” และ “กช” ที่เล่าว่า

“นอกเหนือจากเงินเดือน ผมมีรายได้จากการเป็นช่างสักด้วย ผมรับจ้างทำสักถาวร มีลูกค้านะ ตอนแรกผมมีเป็นร้านของตัวเองแต่ปิดไปแล้ว มันไม่มีเวลาเพราะต้องเรียน ตอนนี่ก็ไปทำที่ร้านอื่นกับมีลูกค้าเก่ามาทำที่บ้านอย่างต่ำๆ ปลายเล็กสุดนี่ก็ 400-500 แล้ว รายได้พอรวมกับเงินเดือนมันเยอะอยู่ ผมก็พอมีกำลังเวลาจะซื้อเสื้อผ้าอย่าง Dickie เจียะ ซื้อของแท้ได้แบบสบายๆ มันไม่เกินกำลังผมที่จะซื้อ แต่ถ้ามันแพงแบบเกินไปผมก็ไม่เอาเหมือนกัน ไม่ต้องใส่ก็ได้วะ”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

“ผมเป็นคนทำอะไรหลายอย่างมากนะ ทั้งเดินแบบ ถ่ายแบบ เคยทั้งชนเหล็กก็ทำมาแล้ว ขายลิขสิทธิ์การ์ตูนด้วย รายได้ที่ได้มาทำให้ผมภูมิใจในตัวเอง เวลาผมอยากได้ของผมจะซื้ออะไรก็ได้ไง”

(กช, สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2549)

“ฝ้าย” เป็นวัยรุ่นหนึ่งที่ไม่มีเงินเดือนตายตัวแต่เธอชอบซื้อของมาก ทุกๆ สัปดาห์เธอจะต้องไปซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นฮิปฮอปและแฟชั่นทั่วไปด้วย ซึ่งค่าใช้จ่ายในแต่ละครั้งไม่ได้เป็นภาระสำหรับเธอ เพราะคนในครอบครัวโดยเฉพาะแม่ของเธอเป็นผู้รับผิดชอบ

“ฝ้ายชอบแต่งตัวมาก (ทำเสียงสูง) ชอบเป็นชีวิตจิตใจเลย ใช้จ่ายที่ก็ขอแม่ 1,000-2,000 ทุกอาทิตย์นะ ส่วนมากก็หมดไปกับเรื่องแต่งตัวนี่แหละ ตอนนั้นอยากได้เสื้อผ้าฮิปฮอปแนววินยอร์กแบบสปอร์ตของ Adidas เป็น

ออปชั่นแท็เลยนะ พาแม่ไปซื้อเลย เสื้อ 5,000 รองเท้า 5,800”

(ฝ่าย,สัมภาษณ์,21 สิงหาคม 2549)

อย่างไรก็ดี “อาร์ม” ดูเหมือนจะเป็นตัวอย่างเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยอมรับว่า ค่าใช้จ่ายในการแต่งกายด้วยแฟชั่นฮิปฮอปสำหรับเขา ถือเป็นภาระที่หนัก บางครั้งเป็นอุปสรรคทำให้เขาไม่สามารถวิ่งตามกระแสแฟชั่นที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วได้ แต่สิ่งที่อาร์มทำได้นั้นคือ การเลือกที่จะตัดแปลงการแต่งกายมากกว่าการซื้อของนั่นเอง

“ผมได้เงินแค่วันละร้อยเดียวเองพี่ ทำงานพิเศษบ้างเป็นช่วงๆ ชัดเซรามิก ชัดตุ๊กตา ขายเสื้อผ้ากางเกง แต่ขายกันเองนะ ฟูชายตามถนน เทศกิจมา ก็นี่ ช่วงแรกที่เริ่มหันมาแต่งๆบ้างนี่เราไม่ได้แต่งมากเพราะแฟชั่นฮิปฮอป มันแพง อย่างตอนที่อยากได้กางเกงฮิปฮอปมากๆ เราก็รู้สึกว่ามันแพงอะ จำไม่ได้แล้วว่าก็บาท แต่รู้สึกว่ายแพง ประมาณพันกว่าพวกยี่ห้อ Tribal Tribal นี่ถือเป็นกางเกงฮิปฮอปตัวแรกที่ผมซื้อเลย จากนั้นเราก็เริ่มดู เริ่มพัฒนาการแต่งตัว แต่ว่าเราวิ่งตามเค้าไม่ค่อยทัน เพราะเราไม่มี ความสามารถด้านการเงิน เราก็ทำได้แค่เอามาตัดแปลง อย่างของแบ รนด์เนมนี้ก็ไม่ใช้เลย เราไม่มีตังค์ เราจะใช้ไปทำไม”

(อาร์ม,สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

2) พฤติกรรมการแสดงออกการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

(ก) หลักทั่วไปในการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

แม้กลุ่มตัวอย่างจะมีความชื่นชอบในแฟชั่นฮิปฮอปที่ต่างสไตล์กัน แต่ หลักการแสดงออกที่พวกเขาให้ความสำคัญตรงกัน คือ การแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปจะต้องแต่งให้ เข้ากัน หรือที่พวกเขาเรียกว่าเป็นการแต่งให้ “แมทช์” (match) การแต่งตัวให้เข้ากันจึง กลายมาเป็นการสร้างความโดดเด่นด้านการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมกรรมการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป นั้นคือ เหล่าบรรดา “ออปชั่น” (option) ทั้งเสื้อผ้า เครื่องประดับต่างๆ เมื่อนำมาแต่งตัวแล้ว จะต้องมึลักษณะที่เข้ากันตั้งแต่หัวจรดเท้า และจะต้องสอดคล้องกับแนวแฟชั่นฮิปฮอปในแบบที่ ตนเองเลือกด้วย เมื่อแต่งให้เข้ากันแล้วก็ทำให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดี ดูเท่ๆ ยกตัวอย่าง

“กช” ที่แสดงความคิดเห็นว่า การแต่งตัวให้เข้ากันโดย “การผสมผสานสีเส้น” ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้ลงตัวนั้นถือเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการแต่งกายแฟชั่นฮิพฮอป

“การแต่งตัวฮิพฮอปนี้มันก็สนุกดีนะ อย่างคุณใส่เสื้อสีขาว-เขียว ก็ต้องใส่หมวกสีขาวมีสีเขียว ถ้าจะให้แมทช์กันก็ต้องใส่รองเท้ามีสีขาวแล้วก็สีเขียวหน่อยนึง อะไรประมาณนั้น มันสนุกในการมิกซ์ (mix) สี แต่ส่วนตัวผมชอบสีดำล้วน มันขึ้นอยู่กับทางเลือกของคนด้วยว่าเค้าชอบแต่งแบบไหน อย่างผมว่าแฟชั่นนิวยอร์ก พวกที่เน้นแต่งสีๆนี่คือพวกที่พัฒนาขึ้นมาแล้ว แต่ผมชอบแบบดั้งเดิมออริจินอล (original) ต้องใส่สีขาว เพราะเริ่มแรกคนผิวดำใส่ขาวแล้วดูดีใจ ดูสะอาด เท่ทีเดียว”

(กช, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

การแสดงความคิดเห็นของ “กช” เกี่ยวกับการผสมผสานสีเส้นในการแต่งตัวแฟชั่นฮิพฮอปยังสอดคล้องกับความคิดของ “อิม” “ปิ่น” และ “อาร์ม” ที่ไม่ต่างกันมากนัก

“หลักการแต่งแฟชั่นฮิพฮอปนะครับ ทำไงก็ได้ให้มันดูแมทช์ ให้มันดูเด่นเด่นแบบไม่น่าเกลียดนะ คือ ไม่ปนสีมั่วมากจนเกินไป ไม่จำเป็นต้องมีแต่สีขาวกับดำ แต่งเป็นสีๆมันดูเท่ก็ได้เหมือนกัน ช่วงแรกผมก็แต่งลาวอยู่พักนึง ตอนแรกเลยผมใส่หมวกสีขาวกับชุดสีดำทั้งตัว อันนั้นยังไม่เท่าไรหรอก อีกชุดหนึ่งผมพยายามจะแต่งดำทั้งตัว แต่ว่ามันไม่มีหมวก ผมก็เลยใส่หมวกหน่อยๆ ประมาณใบละ 150 บาท สีเทาแล้วมีแดง ขาว น้ำเงินขีด ใส่เสื้อสีดำกางเกงสีดำไม่เข้าเลย ผมก็สังเกตว่าทำไมในทีวีแต่งตัวกันสวยจังแล้วทำไมที่เราใส่มันไม่สวยขนาดนั้นะ ผมก็หยิบเสื้อผ้ามากองก็อ้อรู้ละมันไม่เข้ากันนี่เอง ฮิพฮอปเวลาจะแต่งมันต้องเข้ากันครับ อย่างตอนที่เริ่มแต่งให้เข้ากันนี่ชุดแรกเลยผมใส่หมวกสีขาว เสื้อยืดสีขาว กางเกงสีฟ้าอ่อนๆ รองเท้าผ้าใบคู่หนึ่ง ผมรู้สึกดีนะ เท่ สวยดี”

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“ผมดูออกนะว่าคนไหนแต่งเป็นไม่เป็น หลักมันง่ายๆเลยที่ดูว่ามันแมทช์กันมั๊ย อย่างมาใส่เสื้อแดง รองเท้าดำ กางเกงเขียวนี้ก็ไม๊ไหว บางคน

ผมเคยเจอในสยามแบบมาเป็นสีแท็กซี่มีเตอร์มาเลยนะ เสื้อเหลือง กางเกงเขียวเงี๊ยะ เรือนมาก"

(ปิ่น,สัมภาษณ์, 31 กรกฎาคม 2549)

"ที่ผมแต่งอยู่ฮิปฮอปแนวสตรีท มันก็นั่งสีๆอยู่แล้วนะ ส่วนตัวผมก็ชอบใส่เป็นสีๆเพราะว่าเป็นคนตัวดำด้วย ผมคิดว่าจะแต่งฮิปฮอปให้เท่หน่อยมันต้องเข้ากันทั้งรองเท้าเสื้อผ้า รองเท้าน้ำเงินแดงแล้วจะมาใส่เสื้อน้ำเงินขาวก็ไม่ได้ มันก็ต้องแต่งแดงหรือไม่ก็เสื้อน้ำเงินเพราะว่าพวกที่แต่งฮิปฮอปนี่เค้าจะดูการแต่งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้ากันเลยอะ"

(อาร์ม,สัมภาษณ์,24 สิงหาคม 2549)

เมื่อว่าด้วยเรื่องของ "สี" ในการนำมาสร้างความคิดเด่นในการแสดงออกแล้ว ประเด็นสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการแต่งให้เข้ากันด้วยการใช้สีสันทึ่หลากหลายจะพบมากในแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์นิวยอร์กและสตรีท สำหรับการแต่งในสไตล์แก๊งค์อย่างเม็กซิกัน คริบ และบลัดก็ยังคงเน้นการแต่งให้เข้ากัน แต่เป็นลักษณะการเลือกใช้แค่ "บางสี" ของเสื้อผ้าและเครื่องประดับมาแต่งให้เข้ากันเท่านั้น สิ่งที่ตามนั้นคือ ผู้ที่แต่งจำเป็นต้องรู้ว่าแนวแฟชั่นฮิปฮอปที่ตนเลือกนั้นควรจะต้องใช้สีใดด้วย

"คือแต่งฮิปฮอปนี่มันต้องสีสันทึ่ แต่ฮิปฮอปมันมีหลายแนว แนวผมที่ใส่นี่มันออกแนวเม็กซิกัน มันต้องแบบแต่งแนวโหดดูๆหน่อย สีที่ใส่มันมันต้องขริ่ม ไม่ค่อยมีสีสันทึ่แบบสีดำ สีขาว สีกรมท่าบ้าง แต่ถ้าแนวนี้อยากแต่งเป็นสีก็ได้อยู่นะ ที่สำคัญแต่งออกมาแล้วต้องดูให้เข้ากัน พอแล้ว ผมยังเคยใส่แบบเสื้อลายสก๊อตสีแดงตาใหญ่ๆ เสื้อกล้ามข้างในสีขาว กางเกง Dickie สีแดง Converse หุ้มข้อสีแดง ผ้าโพกหัวสีแดง แต่ไม่บ่อยเพราะคนที่แต่งเม็กซิกันฮิปฮอป บางคนก็ไม่ทำกัน ปกติผมก็เลยแต่งแต่สีที่มึ่ๆมากกว่า หัวโล้นๆเอาแว่นดำคาดหัว เดินกวนตีนหน่อยๆทำตามในหนังเม็กซิกันเลย "

(เก็ท,สัมภาษณ์,2 สิงหาคม 2549)

“ผมจะแต่งให้แมทซ์กัน แต่ต้องเป็นโทนสีแดงเท่านั้นนะ เป็นสัญลักษณ์
ประมาณธงชาติ หรืออย่างมากที่สุดสีดำ ขาว ให้เข้ากันตั้งแต่หัวจรดเท้า
อย่างชุดแก๊งค์ใส่เสื้อสีดำ Dickie กางเกงสีดำ Dickie เอาแบบหลุดกัน
หน่อยๆ ขา มันจะได้กองสวยๆ ดาบน ด่าล่างเลย เสื้อยืดด้านในขอสีแดง
แบบเรียบๆ รองเท้า Converse เชือกสีแดง ห้อยผ้าเช็ดหน้าสีแดง ผม
จะไม่ใส่สีน้ำเงิน ผมไม่ชอบมาตั้งแต่เด็กแต่ก็เหมือนความเป็นปลัดมันค้ำคอ
ผมอยู่ด้วยนั่นแหละ”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

นอกจากหลักการแต่งกายให้เข้ากันโดยมีสีเป็นตัวนำที่โดดเด่นแล้ว
ในส่วนของพวกเครื่องประดับต่างๆเอง ยังคงเป็นสิ่งที่ถูกนำมาสร้างความโดดเด่นสำหรับการ
แสดงออกของตัวอย่างกลุ่มนี้ วิทยุรุ่นที่แต่งแฟชั่นนิวยอร์กจะนิยมบรรดาเครื่องประดับจำพวก
สร้อยคอ ต่างหู แหวน นาฬิกาที่มีลักษณะเป็น “เพชร” หรือ “bling bling” ซึ่งก็จะมีใส่กันให้
เห็นซึ่งอาจมาน้อยต่างกัน ขณะแฟชั่นแนวสตรีทนั้นก็ยังพบว่านิยมใส่กันอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก

“คือแฟชั่นสตรีทมันเน้นสีล้วนอยู่แล้วครับ บางคนก็จะไม่ค่อยใส่เครื่องประดับ
มากนักะ อย่างสร้อยใหญ่ๆ นี่จะไม่เห็นหรอกเพราะเสื้อผ้ามีสีล้วนเยอะอยู่แล้ว
มันดูไม่เข้ากันอะ”

(โบ๊, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

กลุ่มวัยรุ่นผู้นิยมแฟชั่นแนวเม็กซิกัน คริบและปลัด มักจะใส่
เครื่องประดับที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนา โดยเฉพาะ “โรซารี” ซึ่งมีลักษณะเป็น
ลูกประคำสำหรับใช้สวดมนต์และมีไม้กางเขนอยู่ที่ปลาย แต่กลุ่มตัวอย่างมองว่าโรซารีเป็น
เครื่องประดับอย่างหนึ่งและถือเป็น “สร้อย” ใช้ร่วมในการแต่งแฟชั่นฮิปฮอป มีบางคนเลือกที่
ไม่ห้อยโรซารีดังกล่าวด้วยเหตุผลสั้นๆที่ว่า “ตัวเขาเป็นคนพุทธไม่ใช่คริสต์” เช่น “ฝ้าย” และ
“โกโก้” ซึ่งตรงกันข้าม โกโก้เลือกที่ห้อยสร้อยพระแทนโรซารี รวมไปถึงการนำเครื่องประดับ
อย่าง “ผ้าเช็ดหน้า” มาห้อยด้านหลังกางเกงหรือใช้โพกศีรษะ เพื่อสร้างความโดดเด่นเฉพาะตัว
และบ่งบอกว่าตนชื่นชอบแฟชั่นแบบใด

การสักตามร่างกาย ถือเป็นอีกสิ่งทีสะท้อนถึงความโดดเด่นในการแต่งกายแบบแฟชั่นแก็งค์โดยเฉพาะอีกด้วย เช่น การสักตามร่างกายของ “เกิท” ที่เขาให้เหตุผลว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์เม็กซิกัน นอกจากนี้มันยังเป็นสื่ออย่างหนึ่งของการบอกเล่าเรื่องราวตัวเขาอีกด้วย

“สังเกตคนที่แต่งแนวเม็กซิกัน ส่วนใหญ่จะนิยมสักกันเยอะมากที่ การสักมันบอกเรื่องราวของเราได้ อย่างที่ผมสักนี้มันมาจากความเก็บกดตอนเด็กๆ ด้วย เคยเห็นเพื่อนทำแล้วก็อยากทำ แต่อยากให้มันเป็นการสักที่ไม่ใช่เพียงแค่แค่ทำตามแฟชั่น อยากให้มันมีสาระความหมายบ่งบอกตัวเองด้วย อย่างรูปที่ผมสัก อยากรู้ความหมายปะ... (ยกแขนโชว์รอยสัก) รูปเลดี้ลัคกี้ (Lady Lucky) คือรูปผู้หญิงให้โชค ชีวิตผมได้ดีเพราะนารีอุปถัมภ์ (หัวเราะเสียงดัง) อย่างแฟนอดทน เข้าใจผมทุกอย่างถึงจะไม่ได้ยังไ้ก็ทน รูปสล็อตแมชชีน (slot machine) เพราะตัวผมชอบเล่นสล็อตรูปไฟ้ใจิกเกอร์นี้เพราะที่บ้านชอบเล่นไฟ้ใจิกเกอร์ อยากบอกให้รู้ว่าที่บ้านเป็นไ้ด้วย ตอนนี้ก็เพิ่งเริ่มสักรูปนี้ยังไม่เสร็จดี คิดว่าจะสักให้มันเต็มแขน”

(เกิท, สัมภาษณ์, 2 สิงหาคม 2549)

“จริงๆถ้าจะแต่งแก็งค์ให้เต็มทีนี้ผมก็ต้อโกน แต่ผมทำไม่ได้เพราะพ่อไม่ให้ นี่ผมว่าจะสักหลังด้วยนะ คิดเอาไว้ว่าจะสักเป็นตัวอักษรว่า IJC ย่อมาจากคำว่า Injustice แปลว่า ความไม่ยุติธรรม มันก็เจ็บนั่นแหละ แต่ก็เหมือนกับช่วงชีวิตหนึ่งครับ เป็นความทรงจำว่าเราเป็นบลัดนะ”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

ยี่ห้อตราสินค้า เป็นอีกหนึ่งสิ่งทีช่วยร่นให้ความสำคัญในการนำใช้สร้าง ความโดดเด่นสำหรับการแต่งแฟชั่นฮิปฮอป พวกเขาจะนิยมใช้เสื้อผ้าและเครื่องประดับที่เป็นยี่ห้อ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มฮิปฮอปทั้ๆไป เช่นยี่ห้อ Dickie Bendavis Academic Bape Evisu New Era ซึ่งแต่ละยี่ห้อจะดังในทางของตนเอง เช่น Bape จะดังเรื่องเสื้อผ้า Evisu ขึ้นชื่อเรื่องกางเกงยีนส์ เป็นต้น แบรรนด์เสื้อผ้าเหล่านี้มักจะทำโคแบรรนด์กับรองเท้ายี่ห้อดัง อย่างเช่น Nike Converse Adidas เพื่อให้ผลิตรองเท้าภายใต้แนวคิด “ลิมิเต็ด อีดิชั่น” (Limited Edition) สำหรับเสื้อผ้าแบรรนด์นั้นๆโดยเฉพาะเพื่อให้ชาวฮิปฮอปได้สามารถหาซื้อสินค้า

ได้ตั้งแต่หัวจรดเท้า กลุ่มตัวอย่างยังนิยมยี่ห้อเสื้อผ้าซึ่งเป็นลิขสิทธิ์จากนักร้องฮิปฮอปอเมริกัน เช่น ยี่ห้อ BBC (Billanium Boys Club) ของฮิปฮอปแนวสตรีทอย่าง Pharrell เป็นต้น แต่ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นของแท้หมดตั้งแต่หัวจรดเท้า อาจเป็นของลอกเลียนแบบก็ได้

“ปกติพวกยี่ห้อเสื้อผ้าของฮิปฮอป นี่ใช้เฉพาะหลักๆที่จำเป็นจริงๆ เช่น พวกเสื้อกางเกง Dickie แต่ถ้าเป็นเสื้อยืดก็ไม่จำเป็นต้องแบรนด์ก็ได้ หรือ ถ้าวัยรุ่นอยากได้แบรนด์ก็ได้ไม่ต้องของแท้ก็ได้ เพราะยังงี้ก็ไม่มีใครรู้”

(มัน, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

อย่างไรก็ดี ยังมีต่างมุมมองที่คิดว่าหากออปปชั่นเหล่านั้นเป็นยี่ห้อ “ของแท้” ที่ฮิปฮอปใส่กันแล้วยิ่งช่วยเสริมทำให้พวกเขา รู้สึกว่าโดดเด่นมากขึ้นอีกด้วย

“ฝ่ายใส่แต่ออปปชั่นแท้นะ เพื่อนในสยามบอกทุกคนว่าฝ่ายแต่งแรงสุดแล้ว แรงนี้หมายถึง ฝ่ายใส่แต่ของแท้ไง ใช้แต่แบรนด์ที่เป็นของฮิปฮอปเท่านั้น อย่างคริสมันเป็นสไตลแฟชั่นผู้ชาย เสื้อผ้า Dickie มันไม่มีของผู้หญิง ก็ต้องมาดัดแปลงเอา ฝ่ายก็เอากางเกง Dickie สีดำมาดัดให้เป็นกระโปรง สั้นให้ร้านทำให้ เสื้อเน้นสีดำ ใส่รองเท้าแก๊งค์ Nike Cortez ไม่ก็ Pony รุ่น Snoop Dogg เป็นฟรีเซ็นเตอร์ให้ ฝ่ายมองตัวเองว่าเป็นฮิปฮอปที่ใส่แบรนด์แท้ของฮิปฮอปหมดมันก็เลยต่างจากคนอื่นมั้ง เพราะรุ่นเดียวกันไม่ค่อยนะ ใส่ของก็อบกัน แต่ส่วนตัวฝ่ายไม่ชอบ ใช้ของแท้ดีกว่า”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

คำตอบของ “ฝ่าย” ยังทำให้ประเด็นเรื่องเสื้อผ้าที่มีเฉพาะ “เพศ” ซึ่งดูจะเป็นอุปสรรคหากเลือกที่จะแต่งตัวแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์คริบนั้นลดลงไปได้ ผู้ศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่แล้ว การแต่งกายฮิปฮอปจะเป็นแฟชั่นที่วัยรุ่นชายนิยมแต่งกัน มีวัยรุ่นหญิงที่แต่งบ้างแต่ก็ไม่เด่นชัดเท่า ยิ่งปัจจุบันแฟชั่นฮิปฮอปแนวแก๊งค์เป็นที่นิยมมาก ตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นหญิงอย่าง “ฝ่าย” และ “มัน” ซึ่งต่างก็เลือกที่จะแต่งแฟชั่นดังกล่าวนั้น ได้แสดงความคิดเห็นต่อประเด็นนี้ว่า แฟชั่นฮิปฮอปถือเป็นแฟชั่นที่เป็นอิสระไม่จำกัดว่าต้องเป็นเพศใด พวกเขาไม่ได้รู้สึกว่าแตกต่างจากเพื่อนในกลุ่มซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย แต่ในทางตรงข้ามการเป็นผู้หญิงที่แต่งฮิปฮอปในกลุ่มซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายนั้น มันกลับทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองโดดเด่นมากขึ้น

“ฝ่ายเป็นผู้หญิงในแก๊งค์ผู้ชายนี้ จริงๆมันไม่ได้รู้สึกแตกต่างเลยนะ แต่ดูมันโดดเด่นมากกว่า คือ มันภูมิใจนะ เค้าแต่งแก๊งค์กัน เราเป็นผู้หญิงมาแต่งแก๊งค์คงไม่มีใครแต่งได้อย่างเราหรอก”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“ไม่เคยคิดว่าการเป็นผู้หญิงมาแต่งแฟชั่นฮิปฮอปแล้วมันไม่เข้านะ คือว่าแฟชั่นนี้มันฟรีสไตล์ค่ะ ใครก็มีสิทธิ์ที่จะใส่ ในความรู้สึกของเราการเป็นผู้หญิงมันไม่ใช่ปัญหาเลย มันอยู่ที่การกระทำของเรามากกว่า”

(มัน, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

หลักการแต่งกายนอกจากการแต่งกายให้แมทช์กันและสอดคล้องกับแนวแฟชั่นที่ตนเองเลือกด้วยวิธีต่างๆทั้งการผสมผสานสีสันทัน การเลือกใช้บางสี เครื่องประดับบางอย่าง การสัก การใช้ยี่ห้อ รวมไปถึงการดึงความแตกต่างทางเพศ มาใช้เพื่อสร้างความโดดเด่นด้านการแสดงออกแล้ว กลุ่มตัวอย่างยังใช้การสังเกตและเลียนแบบแฟชั่นฮิปฮอปของทั้งศิลปิน-ดาราฮิปฮอปรวมถึงคนรอบข้าง เพื่อนำมาปรับใช้ในการแต่งกายของพวกเขาอีกด้วย

“มีอยู่ 2 คนที่ผมชอบมาก คนแรกชื่อ Fabulous ไม่ค่อยดังในเมืองไทย แต่ที่ผมชอบที่เค้าใส่สร้อย สร้อยเค้าจะไม่เป็นแค่เงินแต่จะเป็นทองด้วย ฟังนี่เป็นเงินฟังนี่เป็นทอง มีเพชรสีชาวด้วย อีกคนชื่อ Nelly คนนี้ผมเห็นในเอ็มวีเค้าใส่ฟันเพชร ผมเห็นเค้าใส่แล้วรู้สึกเค้าเท่หามาก โดยไม่ต้องมานั่งเก๊กทำอะไร ผมก็เริ่มหาจะทำยังไงให้ได้มาดี คือ มันต้องหามาใส่ให้ได้”

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“ช่วงนี้บ๊า Missy มากก็เจาะข้างหูใส่เพชรทำตามเค้า ถึงเค้าจะอ้วนแต่ก็แต่งตัวดูดี ผมนี่ก็ยอมตามสีทองประกายเขียวที่ Beyonce ทำ แล้วตอนที่ 50 Cent เข้ามาเปิดคอนเสิร์ตที่บ้านเรา มีนักเต้นคนหนึ่งชื่อเพลินมาเต้นให้ เค้าแต่งตัวแรงมากออปชั่นเยอะ เสื้อ หมวก รองเท้าแมทช์กันหมด เราก็จำเอามาแต่งบ้าง แบบมองจากคนอื่นแล้วเอาผสมกับตัวเอง”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“มีดารารที่ผมสังเกตเห็นเป็นตัวแบบด้านการแต่งตัวบ้าง แต่ที่มากที่สุดนี้ เป็น นักร้อง-ดาราที่แต่งเป็นครีปชื่อ Xibit คือเขาจะแต่งสีน้ำเงินทั้งชุดเลยนะ อีกคนที่ชอบก็ Snoop Dogg ส่วนใหญ่ก็ดูจากนักร้องแล้วก็เพื่อนที่คบว่า เค้าแต่งยังไวกันบ้าง”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

“ผมชอบสังเกตความมาแรงของพวกดารานักร้องว่าตอนนี้ เค้าแต่งยังไวกัน แล้วชอบเดินดูตามสยามด้วย เด็กที่มาเดินสยามผมก็มองๆ เค้า ดูแล้วถ้า ชอบก็ต้องคิดก่อนว่าถ้าใส่แล้วมันจะดูดี ดูเข้ากับเรามาก”

(โบ, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ผมเป็นคนดูการแต่งตัวแล้วเอามาตัดแปลงกับของที่เรามีอยู่ เพราะเราไม่มี เงินมากพอจะไปซื้อด้วย ช่วงแรกๆ ผมมอง “ใจอ็บอย” เป็นแบบอย่าง เค้า ชอบใส่กางเกงขาสวมส่วนตัวใหญ่ๆ ผมก็เอากางเกงยีนส์มาตัดเป็นขาสวม ส่วน แล้วก็เอาผ้าเช็ดหน้ามาเย็บติดกับกางเกง ผ้าเป็นสีน้ำตาลเอาเมจิก เขียนว่า see bear แล้วก็ใส่เสื้อคอโบลี ใส่หมวกแบบใจอ็บอย “ดาจิม” ผมก็แต่งตามเป็นชุดวอร์มตัวใหญ่ๆ พอมาแต่งแนวสตรีทผมก็ดูจาก “พินท์” ร้านคิงกี้ (เจ้าของร้านขายเสื้อผ้าแฟชั่นฮิปฮอปชื่อดังในสยามสแควร์-ผู้ ศึกษา) เค้าแต่งตัวดี เท่ๆ ผมก็ดูจากเค้าเยอะ”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

(ข) ขอบเขตในการแสดงออกด้านการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

วัยรุ่นทุกคนมีความคิดเห็นที่สอดคล้องว่า การแสดงออกด้านการแต่ง กายแฟชั่นฮิปฮอปขึ้นอยู่กับ “สถานที่” ไม่ว่าจะป็นทั้งในสถานศึกษาอย่างโรงเรียนหรือแม้แต่มหาวิทยาลัย รวมไปถึงพื้นที่พักผ่อนอย่างห้างสรรพสินค้าต่างๆ ทั้งนี้ขอบเขตในการแสดงออก ในแต่ละพื้นที่แต่ละคนอาจไม่น้อยไม่เท่ากัน เช่นเดียวกับที่เมื่อต้องเข้าร่วม “กิจกรรมทาง สังคม” อย่างการไปปาร์ตี้กับกลุ่มเพื่อน หรือแม้แต่การออกงานสังคมกับคนในครอบครัว การ ได้ปฏิสัมพันธ์กับผู้คนที่พบเจอในสถานที่และโอกาสดังกล่าวล้วนแต่ทำให้พวกเขาเลือกที่จะ แสดงออกด้วยแฟชั่นฮิปฮอปอย่างเต็มที่ เนื่องจากพวกเขาต้องการประกาศถึงตัวตนที่เป็นผู้ชื่นชอบในแฟชั่นฮิปฮอป และเป็นหนทางในการสร้างการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนตลอดจนผู้คนที่

พวกเขาปฏิสัมพันธ์ด้วยนั่นเอง เช่น ในสถานศึกษาที่เป็นโรงเรียนนั้นพบว่าการแสดงออกของพวกเขามักไม่ชัดเจนมาก เนื่องจากต้องแต่งตัวด้วยชุดฟอร์มที่ทางโรงเรียนกำหนด

“เวลาผมอยู่ที่โรงเรียน มีผมคนเดียวในห้องที่ชอบฮิปฮอป ผมก็ใส่เสื้อตัวใหญ่ๆ กางเกงนักเรียนก็เอามาตัดขาให้เป็นสามส่วนไปเลย แล้วผมก็จะพกเอ็มพีสาม (MP3) ไปโรงเรียนทุกวัน เพื่อนก็จะมาขอฟัง คำก็จะรู้ว่าผมเป็นยังไง”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

ขณะที่สถานศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย กลายเป็นพื้นที่เปิดกว้างเพิ่มมากขึ้นแก่กลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากสามารถแต่งตัวได้มากขึ้น บางคนเลือกที่จะแต่งชุดฮิปฮอปไปเรียนด้วย ดังเช่น “กช” ที่บอกว่าตัวเขาใส่เสื้อสีดำ กางเกงยีนส์สามส่วนตัวใหญ่ และรองเท้าผ้าใบสีขาวไปเรียนทุกวันแม้กระทั่งเวลาไปเข้าชั้นเรียนก็ตาม

“จริงๆไปไหนผมก็แต่งอย่างนี้อยู่แล้วนะ แต่งทุกวัน ทั้งไปเรียน ไปทำงานไม่เคยเปลี่ยน อย่างที่คณะอาจารย์ก็ไม่เห็นว่าอะไร คำก็ดูเฉยๆ ว่างไปทำงาน ใส่สีขาวไปมันก็เรียบร้อยดีนี่ พี่ที่นั่นคำก็บอกให้แต่งแบบที่ผมเป็น ผมก็แต่ง มันก็ดูเป็นตัวเอง งานก็ได้”

(กช, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“ปิ่น” และ “เก็ท” ต่างก็เลือกแสดงออกเช่นเดียวกับ “กช” นั่นคือ การแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปไปเรียน พร้อมกับเหตุผลต่างๆนั่นคือ มันเป็นความชอบส่วนตัวของเขา และอาจจะปรับให้การแต่งกายดังกล่าวเข้ากับสถานที่เรียนบ้าง

“ผมเป็นคนดูว่าสถานที่นั้นเค้าต้องการคนแต่งยังไงบ้าง แต่ส่วนมากผมก็แต่งฮิปฮอปนั่นแหละ ผมแต่งแบบนี้ทุกวันอยู่แล้ว เวลาไปเรียนผมก็ใส่ Dickie ได้ สไตลท์ที่แต่งมันดูไม่เวอร์อยู่แล้ว จะแต่งให้เรียบร้อยก็ได้อยู่นะ ก็เพิ่มเชิ้ตแขนยาวตัวใหญ่ๆใส่กับขายาวก็ได้แล้ว”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

“ถ้าอย่างเวลาไปที่เรียนก็แต่ง แต่เพิ่มความดูดีเข้าไปหน่อย ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวติดกระดุมคอ แต่ปล่อยชายเสื้อนะพี่ (หัวเราะ) ใส่กางเกง Dickie สีกรมท่าไป ผมชอบ ไม่แคร์ใครอยู่แล้ว”

(เกิท, สัมภาษณ์, 2 สิงหาคม 2549)

พื้นที่สาธารณะอย่างห้างสรรพสินค้าและสถานที่นัดพบชื่อดังอย่าง “สยามสแควร์” ก็ถือเป็นพื้นที่หนึ่งที่พวกเขาให้ความสำคัญด้านการแสดงออกอย่างเต็มที่ เหตุผลประการสำคัญคือ เป็นพื้นที่ที่เปิดกว้างไม่มีกฎเกณฑ์มากำหนดเรื่องการแสดงออก เต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก การแสดงออกด้วยแฟชั่นฮิปฮอป จึงถือเป็นวิธีการหนึ่งที่จะประกาศตัวตนของพวกเขาและช่วยสร้างการยอมรับจากคนที่เขามีปฏิสัมพันธ์ด้วยนั่นเอง

“เวลาจะแต่งตัวมันจำเป็นต้องคิดถึงสถานที่ด้วย ถ้าเราจะไปเที่ยวเช่นไปสยามเจียะเราต้องเจอคนที่หลากหลาย คนพวกนี้เค้าก็แต่งตัวดี ๆ กันมา การที่เราแต่งตัวแบบฮิปฮอปไป มันก็เหมือนเป็นการสร้างตัวตนเราอย่างหนึ่ง แต่มีอยู่ช่วงหนึ่งผมไม่เดินสยามเลยนะเพราะว่าผมขี้เกียจแต่งตัว”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“ผมเลือกแต่งตัวเวลาจะไปที่ไหนด้วย อย่างไปสยามหรือมาบุญครองเวลาไปซื้อของนี่ต้องแต่งเจ๋งๆ เพราะมันคือแถวสยามไงพี่ สีต้องเด่น เครื่องเพชรผมเต็มๆ ห้ามน้อยหน้าคนอื่น ถ้าสวนจตุจักรก็ใส่ให้มันสบายเพราะอากาศมันร้อนอย่างเสื้อยืดสีขาวตัวใหญ่ๆ แต่ขอลายเวอร์ๆ น้อยนะ”

(อิม, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2550)

ยิ่งเมื่อกลุ่มตัวอย่างมีโอกาสได้เข้าไปร่วมกิจกรรมทางสังคมต่างๆ พบว่าการแสดงออกด้านการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปจะเข้มข้นชัดเจน และอาจมีการปรุงแต่งบรรดา “ออปชั่น” ให้ครบเครื่องมากขึ้น ดังเช่น

“อย่างทีบอกว่าชุดฮิปฮอปนี้ผมใส่มันทูทุกวัน มันก็เหมือนเป็นชุดราชการของผม อย่างเวลาถ้าไปเที่ยวปาร์ตี้กับกลุ่มฮิปฮอป ก็อาจต้องพิเศษ

หน่อย มีปรุงแต่งกันบ้าง อาจจะเพิ่มเสื้อเชิ้ตตัวใหญ่ๆลายขีตๆสีฟ้าทับเสื้อ
ยี่ดสีขาอะไรเงี้ย ใส่สร้อยเพชรเข้าไปหน่อย ใส่หมวก ใส่แหวนนิ้วหนึ่ง”

(กช,สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“มืออยู่ครั้งหนึ่ง ผมไปงานบอลรูมที่โรงเรียนวัฒนา เค้าให้ใส่สูทไปกัน ผมก็
ใส่สูทนะ แต่ผมแต่งให้มันดูเป็นสูทฮิปฮอป คือจะดึงเอาเสื้อออก แล้วก็
ใส่เครื่องเพชรเข้าไปเยอะๆ เสื้อสูทก็สีดำ แต่ว่าเชิ้ตด้านในสีเดนมูอย่างสี
แดง ใส่หมวกดำ ขอให้ดูเป็นฮิปฮอปหน่อย”

(อิม,สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

(ค) ความต่อเนื่องในการแสดงออกด้านการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

ช่วงรอยต่อการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลายจนถึงมัธยมศึกษา

ตอนต้นเป็นช่วงที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รู้จักดนตรีฮิปฮอป และบ่มเพาะความชื่นชอบ
ตลอดจนเริ่มมีสังคมกลุ่มฮิปฮอปในช่วงเวลาดังกล่าว จากนั้นพวกเขาก็เริ่มที่จะแต่งกายด้วย
แฟชั่นฮิปฮอปอย่างชัดเจนขึ้นในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายเรื่อยไปจนถึงระดับอุดมศึกษา

ข้อค้นพบที่เป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งสำหรับตัวอย่างกลุ่มนี้ คือ พลวัต
การเปลี่ยนแปลงแฟชั่นการแต่งกายฮิปฮอปของพวกเขาถือว่ามีสูงมากกว่ากลุ่มอื่นๆ สามารถ
เห็นได้จากผลการสัมภาษณ์ซึ่งชี้ชัดว่า ระยะ “ก่อน” วัยรุ่นเริ่มที่จะแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปนั้น
พวกเขาเคยผ่านแต่งกายด้วยแฟชั่นแนวอื่นๆมาจำนวนไม่น้อยทีเดียว จนมาถึงระยะ “ภายหลัง”
ที่พวกเขาแต่งแฟชั่นฮิปฮอปแล้ว ความต่อเนื่องด้านการแสดงออกด้วยแฟชั่นฮิปฮอปของพวกเขา
เองก็ยังไม่สม่ำเสมอแน่นอนนัก เนื่องจากยังคงมีลักษณะของการแต่งกายสลับไปสลับมา
ระหว่างสไตล์ต่างๆของแฟชั่นฮิปฮอปอยู่ตลอดเวลา

กล่าวได้ว่า ในระยะก่อนที่จะมาแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปนั้น วัยรุ่น
หลายคนได้เคยผ่านการแต่งกายแฟชั่นอื่นๆมาอย่างโชกโชน พวกเขาเปลี่ยนแปลงรูปแบบไป
เรื่อยๆ ทั้งนี้มีเหตุผลประการหลักร่วมกันคือ “ความเบื่อหน่าย” “ต้องการความแปลกใหม่”
จากแฟชั่นที่ตนเองทดลองแต่ง การอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ซุกซุกใจอย่าง “กลุ่มเพื่อน” และ “
กิจกรรม” ต่างๆที่พวกเขาสนใจ ยกตัวอย่าง “อาร์ม” ซึ่งจากการบอกเล่าของเขาทำให้ทราบว่า
อาร์มเปลี่ยนแนวแฟชั่นมาหลากหลายนับตั้งแต่ช่วง ม. 2-3 เริ่มจากการแต่ง “แฟชั่นบูติก” ที่เน้น

ดูจริงๆให้ดูรอย “แพชั่นฟังก์” ที่แต่งตัวเน้นให้ดูโหดอย่างการใช้สีดำ “แพชั่นเด็กแนว” ช่วงม.4 ที่ใส่เสื้อตัวเล็ก กางเกงขาเดฟ มีสูททับ ใส่หมวกเหมือนคนจีนในอดีต ก่อนจะเปลี่ยนมาสู่แพชั่นอิฟฮอปในปัจจุบัน ประสบการณ์ของ “อาร์ม” คล้ายคลึงกับ “เก็ท” ที่บอกเล่าถึงแพชั่นแนวต่างๆที่เขาทดลองมาว่า

“ก่อนมาแต่งอิฟฮอปผมเปลี่ยนมาหลายแนวมาก จากเด็กๆช่วงป.6 บ้าใจอ๊ี้ แต่งอิฟฮอปทั้งแนวสเก็ท พอ 13 ปีไปเรียนต่อนิวซีแลนด์กลับมาตอน 15 ปี ช่วงนั้นเพื่อนชวนฟังเพลงฟังก์ก็ลองแต่งฟังก์ดู เจาะคิ้ว ระเบิดหู ทาเล็บสีดำ กางเกงติดมุก มีป้ายอาร์ม ติดเข็มขัด ใส่เสื้อสีดำตลอด ทำผมกววน ตีน ลองอยู่ 1 ปี มันไม่มีความสุข รู้สึกธรรมดา ตอบตัวเองได้เลยว่า มันไม่ใช่ สักพักลองแต่งเด็กแนวดู ไว้ผมยาวทำผมปาดหน้าเหมือนเกย์ ใส่เดฟ เสื้อยืดตัวเล็กๆ สูททับ ปรากฏที่บ้านชอบแต่งแล้วดูดี หล่อ ผมดูจากวง armchair ตอนนั้น หญิงติดตรึม ก็มีความสุขนะแต่งอยู่ 5 เดือน ชักพักคนเริ่มทักเหมือนเกย์ขึ้นเรื่อยๆก็เบื่อ หันมาแต่งฟังก์อีกแต่เป็นฟังก์คือไม่กับเพื่อนคือ แต่งดำมันทั้งชุด เสื้อรัดๆธรรมดาสีดำ ใส่กางเกงขาเดฟ ไม่ต้องมีเข็มกลัด ใส่รองเท้าสเก็ท ใส่หมวก ฟังเพลงแนวอีโมชัน(Emotion) จะแรงกว่าฟังก์หน่อยที่มันร้องแหกปาก แต่งอยู่ 3 เดือนห่างจากเพื่อนกลุ่มนั้นก็หันมาฟังอิฟฮอปอีก ทุกวันนี้ก็เลยแต่งแนวเม็กซิกัน”

(เก็ท,สัมภาษณ์,2 สิงหาคม 2549)

ภายหลังจากที่ทุกคนเลือกแต่งกายด้วยแพชั่นอิฟฮอปแล้วนั้น การแสดงออกของพวกเขา ก็ดำเนินไปอย่างไม่ต่อเนื่องนัก จากจุดเริ่มต้นของแพชั่นอิฟฮอปช่วงแรกที่เข้ามาในสังคมไทยเป็นสไตล์นิวยอร์ก ทำให้ตัวอย่างส่วนใหญ่เริ่มต้นแต่งกายอิฟฮอปด้วยแพชั่นนิวยอร์กเป็นรูปแบบแรก ก่อนที่พัฒนาจะเปลี่ยนมาสู่สไตล์อื่นๆที่เป็นกระแสใหม่กว่าอย่างเม็กซิกัน คริบ บลัด และสตรีทในปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ดี ทุกวันนี้พวกเขาก็ยังคงแต่งตัวแพชั่นสลับไปมาระหว่างสไตล์ต่างๆในแพชั่นอิฟฮอป

“ผมเคยสลับไปแต่งแนวเม็กซิกันด้วยนะ ตอนนั้นอยากเด่นเพราะมันมาแรง แต่ไม่เวิร์ก เพราะแนวนี้มันเด่นไม่เต็มที่ สีมันทึมๆมืดๆ ไม่ใส่เพชรกันอะ แต่ผมชอบสีแป้นๆ ช่วงเปลี่ยนนั้นก็แต่งผสมกันกระจายเลยนะ เลอะไป

หมด บางทีเอายี่ห้อมาผสมกัน ก็หยุดกลับมาตั้งหลัก ดูก่อนอะไรสวย.....
 นวยอร์ก โอเค! แต่งนวยอร์กดีกว่า ขอหุๆด้วย”

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“ชอบตามแฟชั่นมาก ตอนแรกผมแต่งแนวนวยอร์กก่อนเพราะตอนนั้นเด็ก
 สยามแต่งกันมาก แต่พอซักพักก็รู้สึกว่าการแต่งสไตล์นี้มันดูรุ่มร่ามไป แล้วก็
 ตอนนี้จะแสสตริตมาแรงกว่า มันมาใหม่ผมก็อยาก ลองแต่งเมื่อสอง
 เดือนที่แล้วเองครับ ก็รู้สึกแตกต่างเพราะเสื้อตัวมันเล็กลงไม่ร้อน สาวๆก็
 มองมากกว่า แต่ผมก็ไม่ถึงกับเปลี่ยนแต่งสตริตไปเลย ก็มีแต่งแนว
 นวยอร์กบ้างนะ เวลาไม่มีเพื่อนแต่งสตริตด้วย แล้วแต่วัน ไม่ตายตัว”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

ด้วยอิทธิพลของแฟชั่นใหม่ๆที่พัฒนาไม่หยุดนิ่ง ทำให้วัยรุ่นบางคน
 เลือกที่จะหยุดการสร้างอัตลักษณ์จากแฟชั่นฮิปฮอปและเปลี่ยนไปทดลองแต่งแฟชั่นอื่นๆ แม้
 จะมีความสุขที่มีเพื่อนร่วมแต่งด้วย สุดท้ายก็รู้สึกว่า “มันไม่ใช่” และหันกลับมาเลือกอัตลักษณ์
 แฟชั่นฮิปฮอปแบบเดิมเพราะคิดว่า “เป็นตัวเอง” มากกว่า ดูเหมือนว่า “ความเป็นตัวเอง”
 สำหรับวัยรุ่นแล้วเห็นได้จากความสุขเมื่อได้แต่ง และมันก็เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น

“ฝ่ายเคยหยุดแต่งไปประมาณกลางปีที่แล้ว คิดจะแต่งฮิปฮอปนี่มันยากนะ
 เพราะถ้าไม่รู้เรื่องนี้แต่งมั่วเลย มันก็เกียจหาให้แมทช์กัน พอเบื่อๆก็หันไป
 แต่งเด็กแนวแทน แต่งเสื้อลายๆ กางเกงขาเดฟ สันสูงแหลมๆ แต่งเพราะ
 กระแสมันมาแรง ก็แฮปปี้ (happy) เวลาเดินกับเพื่อนที่แต่งเหมือนกัน
 พอแต่งไม่กี่เดือน จุดหนึ่งรู้สึกว่ามันไม่ใช่ตัวเรา มันก็ต้องเลือกแล้วว่าเราจะ
 เอาไง สุดท้ายก็กลับมาแต่งฮิปฮอปอีกเพราะมันเป็นตัวเราสุดแล้ว แต่
 ทุกวันนี้มันก็มีแว็บๆบ้างอารมณ์ที่เบื่อเหมือนกัน แต่ไม่ได้นะ มันต้องแต่ง”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

คำถามน่าสนใจต่อไปนั่นคือ เมื่อความต่อเนืองด้านการแสดงออก
 ด้วยการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปในปัจจุบันยังไม่เสถียรมากนัก กลุ่มตัวอย่างมีมุมมองเช่นไรต่อ
 แนวโน้มต่อไปในอนาคตหากมีแฟชั่นใหม่ๆได้รับความนิยมอีก มุมมองแรก วัยรุ่นมองว่า

พวกเขาจะไม่เปลี่ยนแปลงความเป็นตัวตนที่ปรากฏผ่านแฟชั่นการแต่งกายอิพฮอพในสไตล์ที่ตนเองเลือก เช่น “กซ” ที่ให้เหตุผลว่า

“ผมแต่งยังงี้มาตั้งแต่ ม.4 จนเรียนปี4 แล้วไม่เคยเปลี่ยน แฟชั่นอิพฮอพ สำหรับผมมันตายตัวแล้วนะ คือไม่ลาว แต่งตอนไหนก็แบบนี้ เป็นสูตรที่ลงตัวที่สุดในโลก ผมบอกตัวเองวันนี้และทุกๆวัน “ผมจะแต่งยังงี้ไปเรื่อยๆ”

(กซ, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

หากจะมีการเปลี่ยนแปลง กลุ่มตัวอย่างบางคนก็เลือกที่จะเปลี่ยนแปลงแฟชั่นภายในแฟชั่นที่เป็นของเฉพาะ “อิพฮอพ” เท่านั้น

“ถ้าจะให้เปลี่ยนจากอิพฮอพไปแต่งแฟชั่นอื่นๆ ผมจะไม่เปลี่ยน แต่ถ้าเป็นแฟชั่นภายในของอิพฮอพเอง ผมเปลี่ยนได้นะ ผมตามแฟชั่นเรื่อยๆของอิพฮอพอยู่แล้ว ถ้าผมอายุแก่ซึก 40 ผมก็ยังคงแต่งอิพฮอพอยู่แต่ก็จะเป็นประมาณผู้ใหญ่ แบบเสื้อเชิ้ตสวยๆ กางเกงยีนส์สวยๆ รองเท้าสวยๆแพงๆ”

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“ถ้าต่อไปมีแฟชั่นใหม่ๆอีกผมคงไม่เอาแล้ว แต่งอิพฮอพมา 8 ปี ถ้าจะให้เปลี่ยนผมคงเลิกแต่งแฟชั่นไปเลย คือ ถ้าอายุมากขึ้น 30-40 ปีจะให้แต่งแบบนี้ก็ไม่ไหวแล้วมันต้องทำงาน แต่ช่วงนี้มันยังวัยรุ่นอยู่ก็มีคึกคะนองบ้าง”

(ป็น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

ขณะเดียวกัน วัยรุ่นบางคนยัง “ไม่แน่ใจ” สำหรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพราะพวกเขายังต้องการที่จะ “ทดลอง” แฟชั่นใหม่ๆอยู่นั่นเอง

“ผมเป็นคนตามแฟชั่นมาก ตอนนีเหมือนกำลังหาจุดที่ลงตัวอยู่นะว่าแบบไหนมันเหมาะกับเรา อย่างที่เปลี่ยนมาแต่งสตรีทก็อยากลองว่าดูดีกว่าแต่งนิวยอร์กมัย แต่ถ้ามีแฟชั่นใหม่ๆ ผมก็อยากลองอีกนะว่าจะเข้ากับผมมัย”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ผมชอบแต่งอิพิซอพแต่ไม่ได้เจาะจงว่าต้องแค่แนวสตรีท มันจำเจถ้าจะยึดติดแค่แบบเดียว วันไหนอยากแต่งนิวยอร์ก็แต่ง ผมไม่ตายตัวอยู่กับสไตล์ไหน อนาคตถ้ามันมีแฟชั่นใหม่ๆมาอีก ผมก็จะลอง ถ้าชอบก็เปลี่ยนนะ กระแสแฟชั่นมันเปลี่ยนไปเรื่อยๆอยู่แล้ว”

(อาร์ม,สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“คือฝ้ายตามแฟชั่นด้วยไงถ้าถามอนาคตตอนนี้ ยังตอบไม่ได้หรอกว่าจะแต่งแบบนี้ไปอีกนานมั๊ย แต่ตอนนี้รักการแต่งอิพิซอพแบบนี้มากๆ อนาคตก็ไม่แน่ ถ้ามีแฟชั่นใหม่ๆเข้ามาก็อยากลองดูอีกนะ ฝ้ายอาจเปลี่ยนอีกก็ได้ (ยิ้ม)”

(ฝ้าย,สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

จากบรรดาข้อมูลความต่อเนื่องที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ สะท้อนพลวัตการเปลี่ยนแปลงการแต่งกายอิพิซอพในฐานะที่เป็น “แฟชั่น” ได้เป็นอย่างดี ผู้ศึกษาจึงรวบรวมสรุปเป็นตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 สรุปความต่อเนื่องในการแสดงออกด้านการแต่งกายแฟชั่นฮอป

ชื่อ	แฟชั่นอื่นๆ ก่อนแต่งแฟชั่น ฮิปฮอป	หลังแต่งแฟชั่นฮิปฮอป		แนวโน้มการเปลี่ยนแปลง แฟชั่น ในอนาคต
		แฟชั่นแรก	แฟชั่นปัจจุบัน	
ฝ่าย	พ่อแม่ชอบจับแต่ง เป็นคอเล็กชั่น (Collection) แบบเด็กๆอย่าง เสื้อผ้าชุด AIZ	นวยอร์ก	คริบ (เคยหยุดแต่งเพราะ เบื่อ หันไปแต่ง เด็กแนวแล้วเลิกไป)	ไม่แน่ใจ ยังตอบไม่ได้ ถ้าอนาคตมี แฟชั่นใหม่ๆเข้ามาก็อยาก ลองดูอีก
โบ้	-	นวยอร์ก	สตรีท (สลับแต่งนวยอร์ก บ้าง เวลาอยู่คน เดียว ไม่มีเพื่อน แต่งสตรีทด้วย)	ไม่แน่ใจ เพราะเป็นคนตามแฟชั่น คงต้องลองดูว่าจะเข้ากับ ตัวเองหรือไม่
โกโก้	-	นวยอร์ก	บลัด (สลับแต่งนวยอร์ก เวลาอยู่ที่บ้าน)	ไม่เปลี่ยนแปลง คิดว่าจะแต่งไปจนแก่ตาย
มีน	ชอบแต่งชุดเล่น บาสตัวใหญ่ๆ	นวยอร์ก	บลัด (สลับแต่งนวยอร์ก เวลาอยู่ที่บ้าน)	ไม่เปลี่ยน ถ้าจะเปลี่ยนจะวนอยู่ใน แฟชั่นฮิปฮอปเท่านั้น
อิม	ใส่เสื้อเซิตทางเกง ยีนส์ธรรมดา	นวยอร์ก	นวยอร์ก (เคยสลับไปแต่ง เม็กซิกันแต่ไม่ชอบ)	ไม่เปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนจะต้องภายใน แฟชั่นฮิปฮอปเท่านั้น
อาร์ม	บูติก, ฟังค์, เด็กแนว	นวยอร์ก	สตรีท (สลับแต่งนวยอร์ก เวลาเบื่อๆ)	ไม่แน่ใจ ถ้ามีแฟชั่นใหม่ก็จะลอง หากชอบก็เปลี่ยน
เก็ท	ฟังค์, เด็กแนว, ฟังค์-ฮิโม	นวยอร์ก	เม็กซิกัน	ไม่เปลี่ยน เพราะเปลี่ยนหลายแนวแล้ว
ปิ่น	-	เม็กซิกัน	คริบ	ไม่เปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนจะเลิกแต่งแฟชั่น ฮิปฮอปไปเลย
กช	-	นวยอร์ก	นวยอร์ก	ไม่เปลี่ยน

4.2.3 การนิยามความหมายและการตีความหมายของแพชชันอิพฮอพ

ภายใต้การแสดงผลออกถึงพฤติกรรมด้านการแต่งกายแพชชันอิพฮอพของกลุ่มตัวอย่างนั้นยังมีอีกหนึ่งประเด็นสำคัญนั่นคือ มุมมองการให้นิยามความหมาย “แพชชันอิพฮอพ” และการตีความหมายดังกล่าวเพื่อจะนำไปสู่การเกิดสำนึกแห่งตัวตนพวกเขาต่อไป เมื่อความหมายของ “อัตลักษณ์” เป็นสิ่งที่ถูกนิยามขึ้นจากการรับรู้ของบุคคลร่วมกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลนั้นกับผู้อื่น ดังนั้น การนำเสนอข้อมูลในหัวข้อนี้จะเป็นการเสนอถึงมุมมองการให้ความหมายและการตีความหมายของแพชชันอิพฮอพอันเกิดจากการรับรู้ของวัยรุ่น ร่วมกับผลจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ที่พวกเขามีภายในกลุ่มที่นิยมแพชชันอิพฮอพด้วยตนเองตลอดจนปฏิสัมพันธ์ภายนอกกับกลุ่มคนทั่วไปดังข้อมูลต่อไปนี้

1) การนิยามความหมายและการตีความหมายจากการรับรู้ในระดับปัจเจก

การนิยามความหมายแพชชันอิพฮอพในระดับปัจเจกนั้น ผู้ศึกษาได้อาศัยการเก็บข้อมูลจากการรับรู้ของวัยรุ่นที่มีต่อ “จุดเด่น” ของแพชชันอิพฮอพที่พวกเขาให้คุณค่า ผลการศึกษาพบว่า การนิยามความหมายแพชชันอิพฮอพได้สะท้อนถึงความหมายในเชิง “สัญลักษณ์” หลายประการที่เชื่อมโยงกับการสร้างสำนึกตัวตนของพวกเขา ดังนี้

(ก) ความหมาย “ตัวตน” การเป็นส่วนหนึ่งภายใต้วัฒนธรรมอิพฮอพ

จุดเด่นแรกที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้และให้ความหมายตรงกัน คือ การกล่าวถึง “แหล่งที่มา” ของแพชชันอิพฮอพ ในฐานะส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมอิพฮอพ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของชนผิวสีชั้นล่างและได้แพร่กระจายหลายจุดในอเมริกา แพชชันการแต่งกายอิพฮอพของพวกเขา ได้ทำหน้าที่สะท้อนความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่สำคัญในการแสดงถึง “ตัวตน” ความเป็นผู้นิยมวัฒนธรรมอิพฮอพตลอดจนบ่งบอก “ที่มาของบ้านตัวเอง” ดังคำกล่าวของ “ปิ่น” ที่ว่า

“อิพฮอพ มันคือ การดำเนินชีวิตของคนชั้นล่าง วัฒนธรรมพวกนี้มีหลักๆ อยู่ 4 อิลิเมนต์ (element) แพชชันการแต่งกายมันก็เป็นอีกอิลิเมนต์หนึ่งที่สื่อได้ว่าเป็นอิพฮอพ แล้ววัฒนธรรมอิพฮอพมันมีหลายจุดในอเมริกา การแต่งกาย มันก็เหมือนเป็นการพรีเซนต์ (present) บ้านของตัวเองมาจากไหน ผีงฮีส ผีงเวสต์ว่ากันไป เวลาในเมืองไทยมันก็เลยขึ้นอยู่กับคน

ที่แต่งด้วยว่าเขารับมาแบบไหนมา สิ่งสำคัญคือ การรับรู้ของเขานะ เขา
รู้มั้ยว่าที่แต่งอยู่นั้นคืออะไร”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

เมื่อวัฒนธรรมฮิปฮอปแพร่ความนิยมเข้าสู่สังคมไทยก็ไม่ได้มาแต่เพียง
เรื่องของแฟชั่นหากแต่มาพร้อมกับวัฒนธรรมฮิปฮอปด้านอื่นด้วย ดังนิยามของกลุ่มตัวอย่าง

“ฮิปฮอป คือ วัฒนธรรมของคนชั้นล่าง คนจนที่เกิดขึ้นหลายจุดในอเมริกา
ถามว่าทำไมแฟชั่นฮิปฮอปถึงอยู่ได้ยาวนานในบ้านเราไม่เหมือนแฟชั่นอื่นๆที่
ผ่านมาแล้วผ่านไปก็เพราะมันไม่ได้มาแค่เสื้อผ้าไร แต่เป็นวิถีชีวิตที่มาเป็น
เซต (set) ทั้งการแต่งตัว ทักษะคติ การคิด การพูด บทเพลงและกิจกรรม”

(กช, สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549)

“ฮิปฮอปในความคิดมันก็คือวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งก็มีทั้งการฟังเพลง
แฟชั่นการแต่งตัว มันประกอบกันไปหมด แต่สำหรับฝ่ายมันจะหนักไป
ทางด้านแฟชั่นมากกว่าดนตรี มันคือชีวิตฝ่ายเลย คือจะบ้าแต่งตัวมากๆ”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“แฟชั่นฮิปฮอป มันเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิตแบบฮิปฮอปของผมครับ”

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“ฮิปฮอปมันคือไลฟ์สไตล์ (Lifestyle) มันแฝงทั้งแนวดนตรีและแฟชั่น มัน
เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผมนะ มันขาดไม่ได้”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

จากประเด็นนี้ แฟชั่นฮิปฮอปจึงถือว่าเป็นสื่อสัญลักษณ์สำคัญโดยตรง
ที่ต้องการสะท้อนถึง “ตัวตน” ของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ซึ่งมีวิถีการใช้ชีวิตภายใต้วัฒนธรรมฮิปฮอป
ให้ผู้อื่นรับรู้ได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะพวกเขาเหล่านั้นจะเลือกฝากฝังตนเองไว้กับแฟชั่นฮิปฮอปฝั่ง
ไหนรูปแบบใดก็ตาม ในแง่นี้ยังร่วมสะท้อนถึง “รสนิยม” หรือการให้คุณค่าแก่แฟชั่นฮิปฮอป
บางรูปแบบตามที่ตนเองชื่นชอบอีกด้วย

“แพชั่นฮิปฮอป มันพัฒนามาเรื่อยๆจากต้นกำเนิดชัดๆที่เป็นนิวยอร์ก จนตอนนี้ในกทม.ผมคิดว่าแนวสตรีทนี่คือแบบล่าสุดแล้ว น้อยคนนะที่จะลงรากลึก มันคือแพชั่นไงพี่ ผมไม่รู้ว่าคุณที่แต่งเขาจะรู้หรือตอบตัวเองได้มั้ยว่าอยู่สายไหน ตอนนี้ฮิปฮอปมันแตกสายออกมาเยอะแยะไปหมด มันขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคนด้วยว่า ชอบแบบไหน เลือกแบบไหน”

(กช,สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549)

“ฮิปฮอป มันคือสิ่งที่น่าเรียนรู้สำหรับผม มันเป็นอะไรที่กว้างมาก ผมชอบวัฒนธรรมของมัน ทั้งแนวดนตรีและแพชั่น การแต่งตัวมันบ่งบอกความเป็นตัวเราได้หลายอย่างว่าเราเป็นคนยังไง ผมรักที่จะแต่งฮิปฮอป เพราะการที่ผมแต่งฮิปฮอป มันทำให้คนอื่นรู้ว่าตอนนี้เรามีจุดยืน มีแนวทางของตนเองยังไงอยู่”

(อาร์ม,สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“ฮิปฮอปมันเป็นการใช้ชีวิตประจำวันของกลุ่มคนที่ทำอะไรแปลกกว่าคนอื่นกล้าทำ อย่างการแต่งตัวก็กล้าฟรีเซนต์ความเป็นตัวเองออกมา แพชั่นที่คนอื่นไม่กล้าแต่งเพราะกลัวคนมองก็แต่ง หรืออย่างการเต้น การร้องเพลงจริงๆเป็นฮิปฮอปไม่จำเป็นต้องแต่งตัวให้เป็นฮิปฮอปเสมอไป แต่การได้แต่งนี่มันเป็นการสะท้อนถึงตัวเราให้คนอื่นเห็นว่า เรากำลังใช้ชีวิตแบบไหน เลือกทางไหนชัดเจนเลยนะ อย่างแพชั่นฮิปฮอปที่เราแต่ง บลัดมันคือสีแดง มันจะมีอำนาจในชีวิตเรา ทุกอย่างของเราส่วนใหญ่ก็จะเป็นสีแดง”

(มีน,สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

(ข) ความหมาย “แพชั่นของวัยรุ่นข้างถนน : ติดดินและธรรมดา”

นิยามความหมายจากจุดเด่นของแพชั่นฮิปฮอปอีกด้านหนึ่ง นั่นคือความหมายที่ สะท้อนถึงคุณค่าเชิงประโยชน์ใช้สอยที่มีอยู่ในตัววัตถุอย่างเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ในแง่นี้ “กช” ได้ให้ความหมายของเสื้อผ้าแพชั่นฮิปฮอปสำหรับตัวเขาว่ามี “function” พื้นฐานที่ตอบสนองความต้องการทุกอย่างโดยเขาได้นิยามในเชิงเปรียบเทียบกับแพชั่นฮิปฮอปในอดีตว่า

“เคยสังเกตมั๊ยว่าแฟชั่นฮิปฮอปมันมีฟังก์ชัน (function) ทุกอย่างนะ เดิมทีฮิปฮอปมันเป็นวัฒนธรรมของชนชั้นล่างที่วิ่งตามทุนนิยมไม่ไหว พวกคนจนก่อนมันจะพัฒนาเป็นแฟชั่นที่ประสบความสำเร็จทุกวันนี้ แฟชั่นการแต่งกายก็คิดค้นขึ้นมาจากสภาพความเป็นอยู่ของพวกเขา อย่างพวกนี้ชอบเล่นกีฬาก็เอาชุดวอร์มตัวใหญ่ๆ มาใส่ให้เป็นแฟชั่น เสื้อผ้าต้องตัวใหญ่ๆ นอกจากใส่สบายให้พียงใส่สลักกับน้องก็ได้ แฟชั่นพวกเม็กซิกันฮิปฮอป ชุดที่ใช้แต่งกันก็ปรับมาจากชุดทำงานเป็นกรรมกร อย่างชุดภารโรงที่ใส่เสื้อยืดสีขาวมีเสื้อซิปสีน้ำตาลทับใส่ติดกระดุมเอาชายเสื้อไว้ในกางเกง ก็เปลี่ยนมาใส่เสื้อยืดไว้ในกางเกง แต่ปล่อยชายเสื้อซิปแล้วติดกระดุมเม็ดเดียวข้างบนให้กลายเป็นแฟชั่น สรุปก็คือพวกนี้จะเอาชุดที่ใส่อยู่ทุกวันมาปรับให้เป็นแฟชั่นในแบบของกลุ่มตัวเอง”

“ตัวผมก็ไม่ได้รวยอะไรเหมือนกันนะ ตอนเด็กๆ ผม นั่งรถเมล์ไปโรงเรียน นั่งมอเตอร์ไซด์กลับบ้าน ผมโดนไอ้คนรวยๆ ไอ้ตี๋ หน้าจืด ผมนิ่มแย่งแฟน ไม่มีตังค์ซื้อเสื้อผ้าแพงๆ อย่าง Versace ที่ตอนนั้นกำลังดัง แต่แฟชั่นฮิปฮอปที่ผมใส่มันเป็นชุดที่ง่าย ราคาถูก ดูดีไม่ต้องเป็นแบรนดเนมก็ได้ สามารถเอาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้ ทุกโอกาส ทำไมเสื้อตัวใหญ่เพราะเวลาเหงื่อออกมันไม่เหม็น สีที่ใส่ขาวดำก็ใช้ไปเรียน แคลงานได้ กางเกงตัวใหญ่ มีกระเป๋ายู่ในตัวใส่ของได้หลายอย่าง ไม่ต้องแบกเป้ เข็มขัดคาดกันหลุด ทำไมใส่หมวกต้องใส่ผ้าโพกหัวก่อน มีเหตุผลนะ หมวกเวลาซักมันจะหดตัว ถ้าไม่อยากซักบ่อยก็ต้องหาผ้ามาโพกหัว เวลาเหงื่อมันออกจะได้ไม่เปื้อนที่หมวกเป็นคราบ”

(กช, สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549)

จากความหมายแฟชั่นที่เป็น “แฟชั่นคนชั้นล่าง” ซึ่ง “กช” นิยาม ไม่เพียงแต่สะท้อนคุณค่าในเชิงประโยชน์ใช้สอยที่มีอยู่โดยพื้นฐานเท่านั้น หากแต่ยังสะท้อนความหมายเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งแสดงถึงภาพความเป็นตัวตนของเขาที่ “ไม่ใช่คนรวย” เป็นคนที่ใช้ชีวิต “ติดดิน” ธรรมดา แฟชั่นที่แต่งก็เป็นสิ่งที่ใช้ในทุกวันๆ โอกาสที่อำนวยความสะดวกในแง่นี้ จึงคล้ายคลึงกับการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นที่ให้สัมภาษณ์อีกหลายๆ คน ดังที่ว่า

“ฮิปฮอป มันก็คือ คนไม่รวยนะ มันคือคนข้างถนน ส่วนใหญ่อยู่เป็นกลุ่ม เป็นแก๊งค์ ทำกิจกรรมด้วยกัน การแต่งตัวก็คล้ายๆกัน แฟชั่นแก๊งค์ที่ ฮิปฮอปชอบแต่งกัน มันก็เป็นแฟชั่นที่ไม่เวอร์อยู่แล้ว ติดดิน ผมก็ไม่ใช่คน รวยนะ มันก็เหมาะกับชีวิตผมดี”

(ปิ่น,สัมภาษณ์,25 กรกฎาคม 2549)

“แฟชั่นฮิปฮอปแนวสตรีท มันก็คือ แต่งตัวสบายๆสนุกๆ ใกล้เคียงที่สุด ติด ดิน ชีวิตคนธรรมดาข้างถนนนี่แหละ”

(อาร์ม,สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“แฟชั่นแก๊งค์ มันเรียบง่าย ไม่อวดรวย ติดดิน ดิ้นรน ชีวิตเราก็เหมือนกับ คอนเซ็ปต์ (concept) นี้ ติดดินแต่ไม่ดิ้นรน อีกอย่างชุดคนคุกที่ใส่อยู่ ภาพมันดูไม่ดี มันก็คล้ายๆกับชีวิตเราบ้างเหมือนกันที่ทำตัวไม่ดี ไม่ได้ทำ ตามกรอบที่พ่อแม่วางไว้ไม่ได้ตั้งใจเรียนชอบออกจากบ้านมาอยู่กับเพื่อน”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

ข้อสังเกตประการหนึ่งเกี่ยวกับนิยามของคำว่า “แฟชั่นแก๊งค์” นั่นคือ แม้กรณีศึกษาจะเรียกแฟชั่นที่ตนเองแต่งว่า เป็นแฟชั่นของฮิปฮอปแก๊งสเตอร์ชื่อดังในอเมริกา ซึ่งภาพของความเป็น “แก๊งค์” ที่ปรากฏมักไม่ค่อยดีนัก แต่ความเป็นจริงพวกเขาเน้นการบริโภค ความหมายแค่เพียง “แฟชั่นการแต่งกาย” ภายนอกของแก๊งค์เหล่านี้มากกว่า

“แฟชั่นคริบ มันก็คือวัฒนธรรมฮิปฮอปที่โน่นอย่างหนึ่งที่เป็นของพวกเขาแก๊งค์ พวกนี้ต้องปล้น ซ้ำ ช่มชืด แต่เราเป็นคนไทย เราไม่ได้เอาของเค้ามาหมด ทุกอย่าง ส่วนใหญ่ที่ทำตามก็คือ การแต่งตัวที่เราชอบสไตล์นี้เท่านั้นเอง”

(ฝ่าย,สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“แก๊งค์ฮิปฮอปในเมืองนอก มันก็เป็นแก๊งค์ไม่ตีมาก แต่เมืองไทยมันเป็น แฟชั่นนะ มันไม่ถึงกับเมืองนอกที่ต้องปล้น ช่มชืดกัน เพราะว่าด้วย กฎหมายข้อบังคับทำไม่ได้ บางอย่างมันก็ต้องประยุกต์ใช้ให้เข้ากับบ้านเรา”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

(ค) ความหมายภาพลักษณ์ที่ทันสมัยโดดเด่นและดูดี

ขณะกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งนิยามความหมายแฟชั่นฮิปฮอปว่าเป็นแฟชั่นที่ติดดิน แต่อีกมุมมองหนึ่งก็ยังสะท้อนถึงการนิยามต่อจุดเด่นของแฟชั่นดังกล่าวซึ่งมีการพัฒนารูปแบบของบรรดา "ออปชั่น" ฮิปฮอปต่างๆให้มีความโดดเด่นเฉพาะตัวในปัจจุบัน อันเป็นผลสืบเนื่องจากการก้าวเข้าสู่อุตสาหกรรมด้านแฟชั่นของวัฒนธรรมฮิปฮอป ซึ่งได้ผลิตสินค้าแฟชั่นที่สวยงาม มีการใช้สีสันทันลูกสนานมากขึ้น และมีจุดเด่นอย่างการผลิตเสื้อผ้าที่เป็นตราของเหล่าศิลปินฮิปฮอปจากต่างประเทศโดยเฉพาะ ด้วยเหตุผลเหล่านี้ แฟชั่นฮิปฮอปจึงมีความหมายทำให้พวกเขาารู้สึกทันสมัยโดดเด่นและดูดีจากการแต่งกายด้วยแฟชั่นดังกล่าว

"ถ้าสังเกตในเอ็มวี เดี่ยวนี้เห็นพวกฮิปฮอปใส่พวกเพชรกันมาก เพราะคนพวกนี้เมื่อก่อนเคยจนมาวันหนึ่งรวย ก็ใส่ประดับประ찬กัน เป็นบอกว่าว่ารวยแบบกวนดิน ให้รู้กันไปว่ากูรวย เอาของแพงๆมาบอกว่า ตอนนี้อยู่สบายประสบความสำเร็จแล้ว"

(กช,สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549)

"ผมว่ามันจำเป็นด้วยเหรอว่าคนจะดูดีในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงสแล็ค จะอยู่ในชุดฮิปฮอปไม่ได้เหรอ ผมคิดว่าแฟชั่นนี้มันเป็นแฟชั่นที่สีก็เด่น ออปชั่นสวย ทันสมัย มันเรียกคนให้สนใจเราได้ แม้ว่าจะแต่งเรียบๆแต่มันก็เด่นอยู่ในตัว อีกอย่างเด็กผู้ชายถ้าเป็นฮิปฮอปใส่ออปชั่นเวอร์ๆ มองยังไงก็ไม่ใช่อึดแน่"

(อิม,สัมภาษณ์,8 กุมภาพันธ์ 2550)

"แฟชั่นฮิปฮอปมันเป็นอะไรที่ดู.....โคตรเท่ ดูเป็นเด็กนอกดีอะ (หัวเราะ)"

(เก็ท,สัมภาษณ์,2 สิงหาคม 2549)

"แฟชั่นฮิปฮอป มันทำให้ผมรู้สึกว่าผมเป็นคนทันสมัย มีจุดเด่น ไม่เหมือนใคร แต่งแล้วดูดีแตกต่างจากคนอื่นๆครับ"

(โบ้,สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2549)

โดยสรุป การนิยามและตีความหมายแฟชั่นฮิปฮอปที่นำไปสู่การสร้างสำนึกแห่งตัวตนของกลุ่มตัวอย่าง สะท้อนถึงความหมายในเชิงสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึง "ตัวตน"

พวกเขาได้ว่า เป็นวัยรุ่นคนหนึ่ง que เลือกมีวิถีการดำเนินชีวิตภายใต้วัฒนธรรมฮิปฮอป ซึ่งเต็มไปด้วยเสียงดนตรีและกิจกรรมต่างๆ ด้วยสไตล์แฟชั่นฮิปฮอปที่ตนเองเลือกแต่งให้ปรากฏยังสะท้อนถึงเป็นผู้ที่มีรสนิยม “เฉพาะตัว” ว่าพวกเขานิยมแฟชั่นฮิปฮอปรูปแบบใด นอกจากนั้นจุดเด่นของแฟชั่นฮิปฮอปยังถูกเชื่อมกับภาพการเป็น “แฟชั่นข้างถนน” ซึ่งถูกตีความสอดคล้องให้เข้ากับตัวตนของพวกเขาที่ใช้ชีวิตแบบ “ติดดิน” “ธรรมดา” “ไม่เน้นหรูหรา” แต่ขณะเดียวกันอีกมุมมองหนึ่งที่มีต่อแฟชั่นฮิปฮอป ซึ่งผลผลิตของการพัฒนาในเชิงอุตสาหกรรมแฟชั่นจากโลกตะวันตกอย่างไม่หยุดยั้ง ยังสื่อถึงการเป็นผู้มีภาพลักษณ์การแต่งกายที่ “ทันสมัย” “แตกต่าง” และ “ดูดี” รวมอยู่ในที่อีกด้วย

2) การนิยามความหมายและการตีความหมายจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

การนิยามความหมายที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปเหมือนกันและความแตกต่างที่มีจากกลุ่มคนอื่นๆ ยังได้มีส่วนช่วยสร้างสำนึกแห่งตัวตนของวัยรุ่นให้ชัดเจนขึ้น กล่าวได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มคนนิยมแฟชั่นฮิปฮอปคล้ายคลึงนั้นได้ก่อให้เกิดความรู้สึกถึง “การเป็นพวกเดียวกัน” โดยเฉพาะภายใน “กลุ่มเพื่อน” ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างที่แต่งแฟชั่นฮิปฮอปยอมรับว่า แม้จะอยู่คนเดียวพวกเขาก็ยังนิยมแต่งตัวเป็นฮิปฮอป ขณะเมื่อมาเจอเพื่อนในกลุ่มซึ่งนอกเหนือจากการได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันแล้ว การแต่งกายที่เป็นฮิปฮอป “เหมือนกัน” ก็ได้ช่วยสร้างความรู้สึกที่ดี ความเป็นเพื่อนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

“เวลาอยู่กับเพื่อนก็ต้องแต่งเหมือนกันอยู่แล้วครับ เพราะความชอบแฟชั่นเรากับเพื่อนมันคล้ายๆกัน แต่ผมไม่ได้มีกลุ่มมีแก๊งค์อะไรชัดเจนมาก คือเป็นเพื่อนที่ชอบแต่งตัวฮิปฮอปเหมือนกัน หากิจกรรมทำด้วยกันอย่างเรื่องทำเพลงมากกว่า”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

อย่างไรก็ดี ภายในกลุ่มที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องมีแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์เดียวเสมอไป เช่น กลุ่ม “Rust Oleum” ที่พวกเขาให้ความหมายถึงสีเคลือบกันสนิม มีสมาชิกอย่าง “กช” “อิม” และ “เก็ท” แม้ว่าความชอบของ “เก็ท” อาจแตกต่างจากอีกสองคนในแง่ที่เขาชอบแต่งสไตล์ “เม็กซิกัน” มากกว่า “นิวยอร์ก” แต่พวกเขาก็ถือว่าเป็นกลุ่มคนที่ชื่นชอบการแต่งฮิปฮอปเหมือนกัน ทั้งนี้ “กช” อาศัยการใช้ “ภาวะผู้นำ” เป็นตัวแบบด้านการ

แต่งกายแก่สมาชิก รวมถึงการใช้สัญลักษณ์อื่นๆอย่าง “เสื้อกลุ่ม” ซึ่งออกแบบขึ้นเป็นสัญลักษณ์เชื่อมความเป็นพวกเดียวกันนั่นเอง

“การแต่งตัวมันสะท้อนความเป็นกลุ่มมากๆ ทุกกลุ่มพยายามฟรีเซนต์ตัวเองหมดแหละผมว่า ทั้งสีต่างๆ ทุกคนที่เป็นอิพฮอปมันต้องฟรีเซนต์ตัวเองไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง อย่างกลุ่มผมนี่แต่งขาว-ดำใครดูก็รู้ว่าเป็นอิพฮอปแนววินยอร์ก กลุ่มอิพฮอปของผมชื่อ Rust Oleum มีสมาชิกประมาณ 17-18 คน กิจกรรมที่ทำส่วนใหญ่ก็มีทำเทปกลุ่ม ออกกำลังกายออกไปยกเวทด้วยกัน ดูคอนเสิร์ต การแต่งตัวของเราคือ วินยอร์ก แต่ก็จะมีสไตล์เม็กซิกันอยู่คนนึงคือ “เก็ท” เราออกตัวอยู่แล้วว่าคอนเซปต์จะแต่งดูดีแบบเรียบง่าย มันไม่ใช่การบังคับ แต่เป็นเหมือนสแตนดาร์ด (standard) มากกว่าเด็กผมจะมีภาพติดตาความเป็นแก๊งค์เตอร์จากพวกเสื้ออยู่แล้ว จะรู้กัน เวลามาเจอกันจะใส่มิเสื้อขาวก็ดำ แต่งแบบนี้กันทั้งกลุ่ม มันดูดีเวลาเดินด้วยกัน แต่ดูเหมือนว่าพวกเด็กๆของผมก็ชอบใส่พวกเพชรกันด้วยนะ”

“ผมพยายามสร้างตัวแบบให้เด็กๆเห็นว่า แต่งแบบนี้แล้วเท่ เป็นกลุ่มที่ดี จากของจริงเลย วันนั้นที่พาราคอนเป็นวันเปิดตัวเทศกาลหนัง ผมขับรถพาน้องๆเข้างานไปที่ลานรับจอดรถ ตรงนั้นคนเยอะมากๆ ผมเปิดประตูพริบออกมา.... ชาวล้วนหมดเลย ทุกคนจับจ้องมาที่กลุ่มผมหมด คิดดูละกันรถสีดำมีประตูเปิดออกมาพร้อมๆกันแล้วมีคนแต่งขาวเดินลงมาเป็นกลุ่ม ผมว่าเด็กๆก็ชอบน่าจะประทับใจกันนะ อีกร้อยๆ กลุ่มผมจะมีเสื้อแก๊งค์คนละตัวสองตัวด้วย ทำกันสนุกๆ เท่ดี๊ดี แรกๆใส่มันทุกวันแต่หลังๆก็ไม่ซีเรียสว่าจะต้องใส่”

(กช.สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“ผมเป็นแนวเม็กซิกันในกลุ่มที่แต่งวินยอร์ก ตอนแรกผมก็รู้สึกแปลกทำไมถูกเป็นอยู่คนเดียว แต่พวกพี่ๆเค้าบอกว่าไม่เป็นไร จริงๆเราก็แต่งตัวไม่ต่างกันมากอยู่แล้วด้วย ก็ยังรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันอยู่ ยังไงก็แฟชั่นอิพฮอปเหมือนกัน แค่แตกต่างในรายละเอียดมากกว่า ตอนไปออกงานก็ใส่มิเสื้อแก๊งค์เหมือนกัน ใส่แล้วก็ฮึกเหิมดีนะ อารมณ์แบบเด็กช่างเลย แม่งเท่ดี๊ดีเวลารวมกลุ่มเสาร์-อาทิตย์ก็หยิบมาใส่ เสื้อแก๊งค์มันก็ช่วยทำให้ผมรู้สึกว่

เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม แต่อีกด้านหนึ่งผมก็ยังเป็นตัวผมเองด้วยคือ ก็ยังแต่งสไตล์ Mexican”

(เก็ท,สัมภาษณ์,2 สิงหาคม 2549)

“เวลาอยู่กับกลุ่มทำกิจกรรมด้วยกันเยอะ แต่งเพลง ทำเทป มีปาร์ตี้ ไปดูคอนเสิร์ตหรือไปที่ไหนกันเยอะๆเราก็จะใส่เสื้อกลุ่มกันไป ตรงๆเลยนะครับ เวลาแต่งเหมือนกัน ผมรู้สึกว่ามันดีมาก รู้สึกว่าเรามีกลุ่ม เรามีพวก”

(อิม,สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“โบ้” เป็นอีกหนึ่งคนที่อยู่ในกลุ่มฮิปฮอปชื่อ “Wall Street Crew” ที่มีแพชั่นฮิปฮอปหลากหลายสไตล์ทั้งนิวยอร์ก คริบ บลัด และสตรีทมาอยู่รวมกัน แต่เขาก็รู้สึกถึงการเป็นพวกเดียวกันได้ จากการที่สมาชิกทุกคนต่างยึดหลักแต่งตัวแพชั่นฮิปฮอปเหมือนกัน รวมไปถึงการเสื้อกลุ่มของตนเองอีกด้วย

“ในกลุ่มผมมีหลายสไตล์ละกันก็จริง แต่เรายึดหลักแต่งตัวแพชั่นฮิปฮอปเหมือนกัน ที่ผมได้เข้ากลุ่มนี้ก็เพราะผมแต่งฮิปฮอปไปสยาม แล้วช่วงนั้นกลุ่มกำลังหาสมาชิกอยู่ ผมก็สังเกตว่าตอนที่เค้าหาเด็ก การแต่งตัวเป็นฮิปฮอปมันทำให้ผมได้เข้ากลุ่มเค้าละ กิจกรรมกลุ่มจะมีอย่างการแต่งเพลงเวลาไปดูคอนเสิร์ตก็แต่งตัวเป็นฮิปฮอปเหมือนกัน ผมก็รู้สึกเหมือนเจอพวกเดียวกันแล้ว อยู่กับกลุ่มนี้มาป็นิ่งเต็มๆ ตอนนั้นก็ทำเสื้อกลุ่มด้วยอยู่สกรีนลายบนเสื้อยืด ไว้ใส่เวลาประชุมกลุ่มแจงานหรือไปดูคอนเสิร์ตด้วยกัน”

(โบ้,สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม2549)

สำหรับกรณีศึกษาที่นิยมแต่งแพชั่นฮิปฮอปสไตล์แก๊งค์อย่างคริบและบลัด บางคนก็อยู่เฉพาะกลุ่มที่แต่งแพชั่นในแนวดังกล่าวเท่านั้น ยกตัวอย่าง “ปิ่น” และ “ฝ้าย” ที่อยู่กลุ่มชื่อ “CSA” หรือ Crips Side Asia หมายถึงกลุ่มที่นิยมแต่งตัวแพชั่นฮิปฮอปสไตล์คริบ ซึ่งอยู่ฝั่งเอเชีย พวกเขามีการแต่งกายแพชั่นฮิปฮอปที่เหมือนกันทั้งกลุ่ม โดยเฉพาะการกำหนดเรื่อง “สีน้ำเงิน” เป็นสัญลักษณ์ซึ่งสะท้อนผ่าน “สี” ของเสื้อฝ้ายี่ห้อที่ชาวแก๊งค์นิยมอย่าง “Dickie” เครื่องประดับผ้าเช็ดหน้าที่ใช้ห้อยด้านหลังหรือใช้โพกศีรษะ สร้อยคอโรซารี หรือแม้แต่สีเชือกของรองเท้า เป็นต้น ยิ่งกว่านั้นยังมีการทำ “เสื้อกลุ่ม” ที่มีสีน้ำเงินเขียนเป็นชื่อกลุ่มด้วย

“กลุ่มจะแต่งตัวฟรีเซนต์ความเป็นอิพฮอปแนวคริบอยู่แล้ว เวลาเดินไปไหน เห็นแค่ผ้าเช็ดหน้าผืนเดียวก็รู้ เวลาแต่งอยู่กับเพื่อนจะรู้สึกว่าเป็นกลุ่มอิพฮอปมันซ์ตมาก เออ! เราเป็นพวกเดียวกันนะ”

(ฝ่าย,สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“กลุ่มที่ตั้งขึ้นเป็นคนที่ชอบอิพฮอปเหมือนกัน แต่งตัวแนวเดียวกัน สีนี้เรื่องใหญ่ที่ มันสำคัญมาก แบ่งกลุ่มได้เลยว่าใครเป็นใคร คิดจะแต่งอิพฮอปแบบคริบ มันต้องให้เกียรติต้นตำหรับเค้า เพราะเราก็ลอกเลียนแบบเค้ามา ต้องใส่สีน้ำเงินจะข้ามไปใส่สีแดงไม่ได้ มันจะเหมือนประจานตัวเองด้วยว่าไม่รู้ไม่จริง ผมถือมากนะเรื่องแต่งให้ถูกสี แต่งให้รู้ว่าอะไรควรใส่เช็คก่อนแต่งว่ารองเท้ารุ่นนี้เค้าใส่กันมั้ย แต่งให้รู้เรื่องหน่อย อย่างเด็กในกลุ่มผม อย่าให้รู้ถ้าใครแต่งสีแดงนี้ ผมตบหัวเชิญออกเลยนะ”

“ผมจะแจกผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินให้เด็กทุกคนตอนรับเข้ากลุ่ม ตอนนั้นก็ทำอุปชั่น สลักชื่อกลุ่มลงไปด้วย ตอนไปงานคอนเสิร์ตอย่าง งาน Siam Hip-Hop จะรู้สึกเด่นมาก แต่งตัวเสื้อขาวกางเกงน้ำเงินกันหมดให้รู้ว่าเราคริบเรามาแล้ว! รู้สึกถึงความเป็นกลุ่มสุดๆ”

(ปิ่น,สัมภาษณ์,25 กรกฎาคม 2549)

ไม่แตกต่างจากกลุ่ม “Thailand Red Style” ที่นิยมแต่งอิพฮอปสไตล์ลัด ซึ่ง “โกโก้” และ “มิน” เป็นสมาชิกอยู่นัก พวกเขาใช้แฟชั่นการแต่งกายทั้งเสื้อผ้าเครื่องประดับซึ่งมีสีหลักอย่าง “สีแดง” สร้างความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันและเมื่อได้มีโอกาสแสดงออกพร้อมๆกันก็รู้สึกถึงความเป็นกลุ่มอย่างชัดเจนอีกด้วย

สิ่งที่น่าสนใจสำหรับตัวอย่างกลุ่มนี้นั้นคือ ความหมายของการเป็นพวกเดียวกันที่เกิดจากการแต่งกายแฟชั่นอิพฮอปเกิดขึ้นอย่างชัดเจนสำหรับปฏิสัมพันธ์ภายใต้ “กลุ่มเพื่อน” หากแต่สำหรับ “คนทั่วไป” ที่นิยมแต่งเช่นเดียวกันกับพวกเขา พบว่ามีมุมมองสองด้านที่เกิดขึ้นเมื่อได้พบเจอผู้คนเหล่านั้น มุมมองแรกคือ กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่าคุณค่า “เจอพวกเดียวกัน”

“รู้สึกเหมือนผมเจอเพื่อนนะ”

(อิม,สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“ถ้าเจอคนอื่นที่เค้าแต่งฮิปฮอปเหมือนเราถึงจะไม่ใช่เพื่อน เราก็จะรู้สึกว่ายัย! เราเจอพวกเดียวกันแล้วทั้งที่ไม่รู้จักกัน ยิ่งเจอผ้าแดงเหมือนกันยิ่งใช่”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“มีบ้างครับ เวลาเจอเพื่อนหรือคนอื่นๆที่เค้าแต่งฮิปฮอปเหมือนเรา เออ! เค้ามีรสนิยมเดียวกับเรานะ คล้ายๆกันเลย”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

ถึงกระนั้น วัยรุ่นบางคนก็มีมุมมองที่ “รู้สึกแปลกแยก” แม้ว่าพวกเขาจะเจอคนที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปเช่นเดียวกันก็ตาม เช่น “อาร์ม” ที่ย้อนถึงความรู้สึกเมื่อสมัยเขาเริ่มแต่งตัวเป็นฮิปฮอปใหม่ๆ

“เมื่อก่อนเวลาผมเจอคนแต่งฮิปฮอปเหมือนกัน ไม่รู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันเท่าไร เดินสวนกันเหมือนจะมองกันมากกว่า ช่วงแรกที่ผมแต่งเรื้อนๆถูกมองเหยียดๆ ตั้งแต่หัวถึงเท้าเลย แปลกนะอย่างเจอลูกๆอื่นที่แต่งฟังก์ แต่งแนว ผมไม่รู้สึกแปลกแยกเท่ากับเจอพวกเดียวกันนะ แต่เดี๋ยวนี้ก็ดีขึ้นไม่รู้สึกแบบนั้นแล้ว ยังพอรู้สึกว่ายัยพวกเดียวกันบ้าง”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2549)

ความรู้สึกแปลกแยกหรืออคติอาจจะเห็นได้มากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มที่นิยมแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์คริบและบลัด ซึ่งเป็นที่รับรู้กันดีว่าในต่างประเทศนั้นทั้งสองกลุ่มเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ทำให้วัยรุ่นที่ชื่นชอบแฟชั่นทั้งสองสไตล์ ระยะเวลาเมื่อมาพบเจอกันที่สยามสแควร์จึงมีที่ท่าที่อคติต่อกันแม้ว่าจะปฏิสัมพันธ์กันหรือไม่ก็ตาม แต่สุดท้ายพวกเขาก็เลือกที่จะเป็นเพื่อนกัน

“กับเพื่อนฮิปฮอปที่เค้าแต่งแนวคริบ แรกๆมีอคติดันนะ มีไม่ชอบกันหมั่นได้กันบ้าง แต่สักพักเราก็เป็นเพื่อนกันได้ เพราะเมืองไทยไม่มีอะไรกันมากอยู่แล้วก็รักกันได้ แต่ก็คล้ายๆเป็นกฎว่าถ้าแต่งแนวบลัด มันก็คือสีแดง จะเคร่งกับการแต่งตัวมากกว่า แต่กับเพื่อนที่แต่งแนวอื่นก็ไม่อะไรมาก”

(มิน, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

ขณะที่ปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มอื่นๆซึ่งไม่ได้นิยมแต่งกายแฟชั่นฮิพฮอป ก่อให้เกิดความรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างการเป็น “พวกเรา” ที่ไม่ใช่ “พวกเขา” แก่กลุ่มตัวอย่างด้วย เป็นต้นว่ารู้สึก “เหนือกว่า” จากการเปรียบเทียบแฟชั่นการแต่งกายที่ปรากฏ กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่าโดดเด่น เท่ ดี รวมถึงความรู้สึกที่ว่า “แตกต่าง” และ “คนละพวกกัน” กับผู้คนเหล่านั้น

“เวลาเจอคนที่ไม่ได้แต่งเหมือนผม จะรู้สึกแปลกมาก รู้สึกเหนือกว่าแบบ
กูเท่กว่าอะ (หัวเราะเสียงดัง)”

(เก็ท, สัมภาษณ์, 2 สิงหาคม 2549)

“กลุ่มที่ไม่ใช่ฮิพฮอปมีบ้างที่รู้สึกต่าง มันคนละกลุ่มแต่งไม่เหมือนกันอยู่แล้ว”

(ปิ่น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

“เจอคนที่ไม่ได้แต่งเหมือนกัน เราก็มารู้สึกต่างเหมือนเราเลือกเดินกันคนละทาง”

(มีน, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

“ฟังเพลงไม่เหมือนกัน แต่งตัวต่างกัน ยังไงก็ไม่ใช่พวกเดียวกันอยู่แล้ว”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

ยกตัวอย่าง ปฏิสัมพันธ์เมื่อได้พบเจอกลุ่มอื่นที่มีการแต่งกายแฟชั่นเฉพาะตัว เช่น กลุ่มที่นิยมแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) และกลุ่มนิยมแฟชั่นแบรนต์เนม โดยมุมมองที่มีต่อการให้นิยามความหมายของกลุ่มตัวอย่าง สะท้อนความรู้สึกที่ชัดเจนว่า “พวกเรา” ต่างจากกลุ่มคนเหล่านี้อย่างไร เช่นมุมมองที่พวกเขามีกลุ่มที่นิยมแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมองว่าเป็นกลุ่มที่มีแฟชั่นการแต่งกาย “ตรงข้าม” จากฮิพฮอปอย่างสิ้นเชิง บ้างก็มองว่าการแต่งแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) เป็นความชอบส่วนบุคคล ขณะที่บางมุมมองก็ไม่ชอบการแต่งกายด้วยแฟชั่นลักษณะเช่นนี้ด้วยมองว่าไม่เท่หรือไม่มีสาระเท่าใดนัก ดังตัวอย่าง

“มันเป็นคนละเรื่องกับแต่งฮิพฮอปเลย แต่มองในแง่ดีนะ แต่ละคนออกจากบ้านโดยชอบแนวนั้น ผมไม่คิดว่ามันห่วยหรือลาวหรก”

(อิม, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2550)

“ผมมองว่าเด็กพวกนี้ตลกนะ แต่งตัวประหลาดๆ ทำตัวแปลกๆ จริงๆผมไม่ชอบเด็กแนวนะ เพราะต้องเข้าใจว่าผมอยู่ในสังคมฮิปฮอปมานาน อะไรที่ไม่ใช่ฮิปฮอปผมก็จะปฏิเสธหมดนะ ซึ่งมันเป็นสันดานผมไปแล้วมั้ง เวลาดูเด็กพวกนี้ดูง่ายจะตาย ถ้าแต่งประหลาดๆตั้งแต่หัวจรดเท้าก็แนวแล้ว ผมใส่เสื้อหลวม กางเกงหลวม มันก็จะแต่งตรงข้ามกับผมหมด เสื้ออึดปอกางเกงพืด คือมันเป็นคนละพวกกับฮิปฮอปอยู่แล้ว”

(กช,สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“เรื่อนมาก เมื่อก่อนผมก็เคยแต่ง มองกลับมาแล้วมันไร้สาระ พอผ่านไปเริ่มดูแย้ ไม่เท่ทีไรวะ (หัวเราะ) อ้อ...พวกเด็กแนวนี้บางทีก็เรียกตัวเองว่าเด็กอิมตี้มันจะได้ดู high ดูมีสกุลขึ้นมาหน่อย แต่สุดท้ายก็คือกลุ่มเดียวกันนั่นแหละ”

(เก็ท,สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

“มันก็เป็นแนวแค่นั้น เเฉๆ ดูมันไม่ค่อยมีสาระเหมือนอย่างพวกเราที่ทำเพลง แต่งตัวแต่มันก็ดูมีสาระกว่าอะ”

(ฝ่าย,สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2549)

ขณะมมมองที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อกลุ่มนิยมแฟชั่นแบรนต์เนม แม้จะไม่ชัดเจนว่า “เป็นคนละพวก” เท่ากับกลุ่มที่นิยมแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) แต่ก็สะท้อนถึงความแตกต่างบางอย่าง โดยเฉพาะเรื่องของการให้ความหมายด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม โดยมองว่าเป็นกลุ่มเป็นผู้ที่มีฐานะทางการเงินและภาพลักษณ์ที่ดี

“บ้านเค้าคงรวยดีนะ คนมีตังค์ ถ้าฉลาดใช้ก็ดี”

(อาร์ม,สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2549)

“ผมก็มีเพื่อนที่แต่งแบบนี้อยู่นะ ผมว่าก็ดูดีในสังคมทุนนิยมคนเรานั้นก็สื่อตัวเองผ่านการบริโภคอยู่แล้วนี่ มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไรที่คุณจะแต่งแบรนต์เนมแต่ส่วนตัวผมไม่ตื่นเต้นกับของแพงอยู่แล้ว อีกอย่างผมไม่รวย”

(กช,สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

อย่างไรก็ดี กลุ่มตัวอย่างบางคน แม้จะนิยมใช้แฟชั่นแบรนด์เนมร่วมกับการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปด้วย แต่เขาเลือกที่จะนิยามตัวเองว่าเป็นกลุ่มฮิปฮอปมากกว่า

“ตัวเองก็ใช้อยู่ด้วย (ยิ้ม) ก็คิดว่าทำให้คนที่ใช้ดูดีขึ้น เราก็ชอบมองคนกลุ่มนี้เวลาที่เจอ แต่เรามองตัวเองว่าเป็นฮิปฮอปนะ ไม่ใช่พวกแต่งตัวบ้าๆหือ”

(ฝ่าย,สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2549)

ความรู้สึกว่า “แตกต่าง” จากกลุ่มคนอื่นๆที่ไม่ได้แต่งกายฮิปฮอปเช่นเดียวกันจะชัดเจน โดยเฉพาะหากได้รับแรงสนับสนุนจากปฏิสัมพันธ์เชิงลบหรือเกิดความขัดแย้ง เช่น การที่กลุ่มตัวอย่างถูก “มอง” ด้วยสายตาที่พวกเขาารู้สึกว่า “เหยียด” หรือตลกขบขัน “ความคิด” ที่ไม่ลงรอยกันระหว่างการสนทนากับผู้ที่ไม่ได้ชื่นชอบแฟชั่นฮิปฮอป การถูก “แซว” ด้วยคำพูดและท่าทางเลียนแบบความเป็นฮิปฮอป การ “ตำ” “นินทาลับหลัง” รวมไปถึง “คำวิพากษ์วิจารณ์” ต่างๆที่มีต่อลักษณะการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปของพวกเขา ปฏิสัมพันธ์เชิงลบดังกล่าวได้สร้างความรู้สึกอันหลากหลายแก่วัยรุ่น ซึ่งก็มีทั้งเกิดเป็นความรู้สึกที่เฉยชาหรือเคยชินกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเขาบางคนอาจมีสูญเสียความมั่นใจหรืออายบ้าง ผลจากที่ถูกมองทางสายตากรุณด้วยคำพูดท่าทางหรือคำตำ ส่วนใหญ่เลือกตอบโต้กลับในลักษณะเดียวกับที่ถูกกระทำ นอกจากนี้ยังพบการตอบโต้ในลักษณะรุนแรงอย่างยกพวกตีกันอีกด้วย

“เจอคนที่ไม่แต่งเหมือนผมไม่รู้สึกแตกต่างมาก จนกว่าเค้าจะเริ่มมองผมว่าผมเป็นตัวอะไรจะรู้สึกว่าคุณแกว่าผมแล้วมองแบบนี้เหวอ เพื่อนๆผมชอบแซวว่ากล้าแต่งออกจากบ้านได้ไงวะ ผมก็ตอบกลับเลยก็กูเซลฟ์(self) อะ”

(อิม,สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“เคยมีแบบแซวๆ อย่างมีเพื่อนเป็นเด็กแนว มันชอบถามว่าฮิปฮอปมันดีตรงไหน ผมก็ตอบกลับ แต่งแนวมันดีตรงไหนวะ แล้วไง ผมไม่ได้ขอตั้งค์มันชื่อออปชั่นแต่งนี่หว่า จริงๆก็ไม่ได้โกรธกันนะ ออกแนวแซวกันมากกว่า”

(เก็ท,สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

“มีเยอะ บางคนเค้าไม่ชอบแนวเดียวกับเราไง เดินกวนตีนใส่ ชอบพูดแซวโย้วๆ ถ้าเราเห็นบางคนก็เจ็บ มีมองก็มองกลับ ถ้ามันมากเกินไป

บางทีก็ด่ากลับบ้าง มันรำคาญ อายคนอื่นเค้าด้วยนะ หรืออยู่ที่โรงเรียน เวลาคุยก็แอบมีนินทา ด่าลับหลัง หนูก็ทำเป็นเฉยๆบ้าง ไม่แคร์ ไม่อยากยุ่ง หนูคิดว่ามันเป็นความชอบส่วนตัว ควรให้เกียรติกันคนอื่นนะ”

(มีน, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

“อย่างเวลาเพื่อนคุยกับเรื่องการแต่งตัว คือ เราไม่ใช่แนวเดียวกันอยู่แล้ว เค้าก็ชอบถามว่า ฮีพฮอปใส่เพชรทำไมเยอะๆดูเวอร์ๆ เราก็สวนเลยว่าทำไมพวกนายใส่ซาเดฟล่ะ เหมือนมันมองคนละมุมนะ ชอบไม่เหมือนกัน เคยประเภทมีเรื่องจนยกพวกตีกันด้วย ในสยามนี่แหละ เป็นกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่ฮีพฮอป มันหมั่นไส้ ไม่ชอบพวกแต่งฮีพฮอปเงี้ยะ.”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2549)

ขณะที่แนวทางการปรับตัวสำหรับคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการแต่งกายแฟชั่นฮีพฮอป โดยมากพวกเขาปฏิเสธที่จะเปลี่ยนแปลงและยังคงเชื่อมั่นในตนเองต่อไป ในขณะที่บางคนก็จะทดลองปรับเปลี่ยนตัวเองตามคำวิจารณ์ดู

“เคยมีคนวิจารณ์ว่าแต่งตัวเหมือนพวกช่าง ตอนแรกก็เสียความรู้สึกนะ ไม่นั่นใจ เพื่อนมันแซวว่า แต่งลาวจะไปทำงานเป็นภารโรงที่ไหน ผมก็ตอบไปว่าแต่งไปเทียว แต่ถึงใครจะว่ามาอย่างไรผมก็ไม่คิดจะเปลี่ยนนะ ไม่แคร์คำพูดใครอยู่แล้ว”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“คนรอบข้างชอบคอมเมนต์ (comment) ว่า ผมแต่งตัวเลอะเทอะ บ้าๆบอๆ แต่ผมไม่เสียความมั่นใจหรอกนะ เดียวนี้คนแต่งแรงก็เยอะไป”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“เรื่องคนมองนี่ผมชินแล้ว ไม่รับรู้ด้วยว่าจะมองยังไง เพราะคนส่วนใหญ่ที่มองผมคงคิดตื้นๆว่า มันก็ฮีพฮอปคนนึง คงจะมีทั้งชอบและไม่ชอบ แต่ผมไม่สนใจ อะไรที่ไม่ใช่ฮีพฮอปผมไม่อยากจะยุ่งด้วย ผมมีกรอบการมอง

การคิด การดำเนินชีวิตของตัวเองแยกออกจากคนอื่น ๆ อยู่แล้ว ผมทำอะไรตามใจตัวเอง ทำอะไรให้มันสุด ๆ ฮีพฮอปก็เป็นแบบนี้ ตัวผมก็แบบนี้”

(กช, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“แฟนผมบอกว่าถอดฟันจะน่ารักกว่า ผมก็ถอดเวลาเดินกับเค้า พอไม่เดินยังไงผมก็จะใส่ อุตส่าห์เสียเงินซื้อมาแพงนะครับ บางคนอาจมองว่าตลก แต่งตัวเวอร์เครื่องเพชรเวอร์ ครั้งหนึ่งผมไปทำงานเป็นคนนำทัวร์ที่สยามนิรมิต คนโบกรถถามว่าจะไปเล่นลิเกหรือ แต่ลูกทัวร์มียิ้มๆนะ (ยิ้ม) แต่คำวิจารณ์คนรอบข้าง ไม่เคยทำให้ผมเสียความมั่นใจนะ ผมเป็นคนมั่นใจมากครับ โดนด่าเรื่องการแต่งตัว ผมก็ไม่สน”

(อิม, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“มีคนชอบว่าฝ่ายแต่งตัวแรง โป๊ ก็ฝ่ายชอบจะทำไม แม่เคยบอกว่ามันดูได้ แต่เอาไปไม่ได้ (ยิ้ม) แต่บางทีก็เก็บไปคิดบ้างเออ! ดูซิว่าเป็นอย่างไรที่เค้าบอกจริงมั๊ยก็เปลี่ยนดูแต่สุดท้ายก็กลับมาแต่งแบบเดิมอยู่ดีฮีพฮอปที่เป็นฮิปเกิร์ล (hip girl) แต่งตัวโป๊หน่อยก็ธรรมดาอะ ส่วนมากก็แต่งโชว์กันอยู่แล้ว”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“จริงๆไม่ค่อยมีใครวิจารณ์ให้เปลี่ยนนะ ถ้ามีจริงๆ ต้องลองคิดดูเหมือนกัน ถามครอบครัว ถามเพื่อนแล้วเปรียบเทียบดู คือ ผมก็พยายามหาจุดที่มันลงตัวว่าแนวไหนมันเหมาะกับผมนะ”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

4.2.4 อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ

อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏของกลุ่มตัวอย่างนั้น ประกอบด้วยสองประเด็นหลัก ประเด็นแรกเป็นอัตลักษณ์ที่ปรากฏโดยตรงคือ รูปแบบการแต่งกายแฟชั่นฮีพฮอป ประเด็นที่สองเป็นอัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นโดยอ้อม ซึ่งได้แก่การทำทางรวมถึงลักษณะภาษาที่ใช้กันในกลุ่มที่นิยมแต่งกายแฟชั่นฮีพฮอป ตามลำดับข้อมูลดังนี้

1) การแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

ภาพรวมการแต่งกายพบว่ามียุคคล้ายคลึงกันตามหลักในการแต่งกายที่นำเสนอเบื้องต้น คือ การแต่งตามแนวแฟชั่นฮิปฮอปที่ตัวเองเลือกโดยแต่งให้เข้ากันตั้งแต่หัวจรดเท้า มีการใช้เสื้อผ้า เครื่องประดับต่างๆ ตลอดจนการสักเพื่อตกแต่งร่างกายให้เกิดความโดดเด่น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะมีอัตลักษณ์ด้านการแต่งกายที่ปรากฏในแบบฉบับของตนเองที่แตกต่างกัน ดังนี้

ฝ้าย เป็นเด็กวัยรุ่นหญิงที่ชอบแต่งตัวมากคนหนึ่ง ทรงผมของฝ้ายไว้ยาวและสไลด์เป็นคลื่นสวยยาวเลยบ่า ย้อมสีทองบรอนด์ประกายเขียวซึ่งมักจะมีแว่นตาสีดำคาดผมไว้อยู่เสมอ แฟชั่นฮิปฮอปที่ฝ้ายแต่งเป็นแนวคริบ ซึ่งเน้นการแต่งโดยใช้สีน้ำเงินเป็นหลัก ปกติในวันที่มีเรียนฝ้ายจะมีวันพิเศษหนึ่งวันที่สามารถแต่งไปเวทไปเรียนได้ เธอก็เลือกที่จะแต่งตัวเป็นฮิปฮอป ยิ่งหากในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ฝ้ายจะแต่งตัว "เต็มที" เห็นได้ตั้งแต่การใส่คอนแทกเลนส์สีน้ำเงิน เสื้อผ้าฝ้ายชอบใส่เสื้อเน้นสีดำบางครั้งเป็นสายเดียวกับกระโปรงสั้นๆ โดยเฉพาะตัดแปลงจากกางเกงผู้ชายยี่ห้อ "Dickie" สีฟ้าหรือใส่กับขาสั้นหลายๆสีขา และห้อยผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินทุกครั้ง สวมรองเท้ากีฬา Nike Cotez หรือไมเกียยี่ห้อ Pony สีน้ำเงิน ฝ้ายชอบเครื่องประดับประเภทเพชร "Bling Bling" มาก แม้ว่าแฟชั่นแก๊งค์ส่วนใหญ่จะไม่นิยมใส่ แต่สำหรับเธอจะมีทั้งที่นิ้วมือ สร้อยคอ และสร้อยข้อมือเพชรที่สลักชื่อว่า "Bizzo Bitch"

"ชื่อนี้เป็นเอเคเอ (AKA) คือ ฉายาในวงการฮิปฮอปเวลาแต่งเพลงเป็นการเรพรีเซนต์ (represent) ตัวเอง มันมาจากเราเรียนอินเตอร์ bitch มันเป็นคำพูดติดปาก ส่วน bizzo เป็นคำเรียกคนชั้นสูง เพื่อนชอบบอกว่าฝ้ายเป็นไฮโซ ก็เลยเอวาระไฮโซก็ไฮโซ ญอมรับ (หัวเราะ)"

สร้อยคอที่กลุ่มแต่งแฟชั่นคริบนิยมใส่อย่างโรซารีซึ่งเป็นไม้กางเขนนั้น ฝ้ายมีสีน้ำเงินแต่เธอไม่ค่อยนำมาใส่เพราะคิดว่าตัวเธอนับถือศาสนาพุทธ มีใส่สร้อยคอที่เป็นลูกเต๋าสีน้ำเงินบ้างในบางครั้ง ออปชั่นต่างๆของฝ้ายที่แต่งเพื่อบ่งบอกว่าเธอเป็นฮิปฮอปไม่เน้นเฉพาะแบรนด์สินค้าที่เป็นของกลุ่มเฉพาะฮิปฮอปเท่านั้น เพราะเธอยังนิยมแต่งตัวด้วยแฟชั่นแบรนด์เนมอื่นๆอย่าง Louis และ Gucci ซึ่งเธอหยิบยืมมาจากแม่มาใช้ด้วยเหตุผลที่ว่า "ชอบสัญลักษณ์" ของมันที่สื่อถึงความดูดีนั่นเอง ฝ้ายไม่สักแต่เธอนิยมการเจาะโดยเฉพาะที่หู ด้านซ้ายมีสามจุดและด้านขวาเธอเจาะด้านข้างซึ่งเป็นกระดูกอ่อนอีกหนึ่งจุด

โบ๊ แฟชั่นการแต่งกายฮิปฮอปแนวสตรีทเป็นสิ่งที่โบ๊ชอบมาก เขายังเป็นนักเรียนชั้นมัธยมต้น ทรงผมโบ๊จึงเป็นทรงสูงธรรมดา แต่เมื่อมาเที่ยวเขาจะใส่เจลให้ผมมันตั้งขึ้น ปกติโบ๊จะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าพอดีตัวตรงกับหลักการแต่งแฟชั่นฮิปฮอปสตรีททั่วไปที่นิยม

“หลักแต่งแฟชั่นสตรีทจะใส่เสื้อผ้าให้พอดีตัว ไม่ใหญ่เหมือนพวกแนวเม็กซิกัน พวกนิวยอร์ก แต่เน้นสีล้วนๆ คราบ หลากสี คนส่วนใหญ่ก็ชอบมองเด็กสตรีทแต่งตัวเหมือนเด็กญี่ปุ่นด้วยนะ คือน่ารักสดใส”

เสื้อที่โบ๊ใส่จึงมักเป็นเสื้อโปโลสีล้วนสดใสอย่างสีฟ้า สีชมพูอ่อนและสีขาว ยกคอปกขึ้นให้ดูเท่ ตัวเสื้อต้องไม่ใหญ่เทอะทะมาก กางเกงเป็นยีนส์ทรงกระบอกตัวใหญ่มีสกรีนลายบริเวณกระเป๋าด้านหลัง สำหรับโบ๊ “ลายสกรีน” ที่มักพบด้านหลังของกางเกงยีนส์เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งอธิบายว่าเหตุใดวัยรุ่นจำเป็นต้องใส่กางเกงยีนส์ให้ต่ำกว่าเอว

“ส่วนมากกางเกงที่วัยรุ่นใส่กันจะหลุดตุต อย่างนี้เพราะเสื้อมันยาว แล้วถ้าไม่ใส่ให้มันหลุดๆนี้ มันก็จะมองไม่เห็นลายสกรีนข้างหลังกางเกงนะ”

รองเท้าที่โบ๊ยังเลือกให้เข้ากับเสื้อผ้าด้วย เมื่อใส่เสื้อสีขาวมีลายสกรีนด้านหลังเสื้อสีฟ้า กางเกงยีนส์ต้องสีน้ำเงินใส่กับรองเท้า Nike Dunk หุ้มข้อสีขาว-น้ำเงินให้เข้าชุดกัน เครื่องประดับไม่เน้นการใส่เพชร เพราะเขามองว่ามันเลอะเทอะไม่เหมาะกับสีล้วนของชุดที่มีมากอยู่แล้ว ส่วนใหญ่โบ๊นิยมห้อยสร้อยคอเงินที่เป็นลูกหมีตัวเล็กๆ ใส่นาฬิกาข้อมือและที่สำคัญคือ การใส่หมวกทุกครั้งซึ่งต้องใส่ให้เอียงๆเพื่อความเท่ ทั้งหมดก็เก็บที่มีลวดลายและหมวกตาข่ายสีเข้ากับชุดเสื้อผ้าที่เขาใส่

โกโก้ ทุกครั้งที่ในวันหยุดสุดสัปดาห์ โกโก้จะปรากฏตัวในแฟชั่นฮิปฮอปแนวบลัดที่เป็น “ชุดแก๊งค์” อย่างเสื้อซิปสีดำติดกระดุมเรียงตั้งแต่คอจนสุดปลายเสื้อ ใส่ทับเสื้อยืดสีแดงสดด้านในมีชายเสื้อยาวออกมาให้เห็นเล็กน้อย กางเกงผ้าสีดำตัวใหญ่ยี่ห้อ “Dickie” ซึ่งต้องใส่หลุดกันเล็กน้อยเพื่อความสวยงามของขากางเกงที่ลงมากองบริเวณรองเท้า พร้อมห้อยผ้าเช็ดหน้าสีแดงผืนยาวด้านขวาและสวมรองเท้า Converse สีดำเชือกสีแดงบาดตา ทรงผมเป็นทรงทรงต่ำซอยไล่ทั้งศีรษะ มีหน้าม้าปิดเฉียงจากซ้ายไปขวา แต่ส่วนตัวเขาอยากโกนศีรษะตามแฟชั่นแก๊งค์ส่วนใหญ่ที่นิยมทำกันหากแต่ไม่สามารถขัดกับคำสั่งของพ่อที่ห้ามได้ การแต่งตัวของ

โกโก้มักจะเป็นเสื้อผ้าโทนสีแดง สีดำและขาว เขาไม่ชอบใส่เครื่องประดับมากนัก เพราะเขามองว่าการแต่งตัวแนวแก๊งค์ไม่จำเป็นต้องฟุ้งเฟ้อและไม่จำเป็นต้องห้อยสร้อยคอโรซารี อย่างมากสำหรับเขาคือการใส่สร้อยคอพระเท่านั้น เวลาอยู่ที่บ้านแม้ว่าโกโก้จะไม่ได้แต่งชุดแก๊งค์ แต่เขาก็เลือกที่จะใส่เสื้อผ้าสไตล์ฮิปฮอปอย่างเสื้อตัวใหญ่ๆ กางเกงขาสวมส่วน แต่ปฏิเสธที่การใส่เสื้อผ้าพอดีตัวหรือแบบรัดรูป ซึ่งเขามองว่าเป็นการแต่งตัวที่น่าอึดอัด นอกจากนี้ การสักหลังด้วยคำว่า JC ย่อมาจากคำว่า Injustice หมายถึง ความไม่ยุติธรรม คือสิ่งที่คาดหวังไว้จะทำในระยะเวลาอันใกล้เพื่อสร้างความทรงจำว่าครั้งหนึ่งเขาเป็นบลัดนั่นเอง

มิน วิทยาลัยที่มีการแสดงออกด้านแต่งตัวแฟชั่นฮิปฮอปแนวบลัดที่ชัดเจนทั้งในเวลาที่ไม่ไปเรียนหรือแม้แต่ในวันหยุด ในวันที่มีเรียนมินจะห้อยผ้าเช็ดหน้าสีแดงไว้ที่กระเป๋า นักเรียนเสมอและชอบใส่เสื้อผ้าชุดนักเรียนตัวใหญ่ๆ ขณะที่ในวันหยุดเธอจะแต่งแฟชั่นฮิปฮอปที่เน้นความเป็นสีแดงอย่างเต็มที่ซึ่งเป็น "ชุด Dickie" สีครีมทั้งเสื้อขี้อปตัวโตใส่ทับเสื้อยืดสีแดงติดกระดุมปิดหมดยกเว้นเม็ดด้านบนสุด กางเกงสีครีมเข้าชุดตัวใหญ่ขาองเล็กล้นอยู่ที่ปลายรองเท้า Converse สีดำเชือกสีแดง ห้อยผ้าเช็ดหน้าสีแดงไว้ด้านหลังกางเกงทางด้านขวา เครื่องประดับที่มินนิยมแต่งเสมอ นั่นคือ การพกผ้าเช็ดหน้าสีแดงแล้วคาดทับด้วยแว่นตาดำ อย่างไรก็ตาม มินไม่ได้แต่งเฉพาะแฟชั่นฮิปฮอปสไตล์บลัดเท่านั้นเธอยังคงแต่งสไตล์นิวยอร์กอย่างเสื้อตัวใหญ่ๆ กางเกงขาสวมสลับกันบ้างในบางโอกาสอย่างเช่นเมื่อเธออยู่ที่บ้าน ด้วยเหตุผลที่ว่ามันน่าเบื่อเกินไปหากแต่งชุดแก๊งค์ตลอดเวลาแต่ทั้งนี้ก็ต้องเน้นโทนสีแดงเป็นสำคัญ

อิม แม้ว่าการแต่งตัวแฟชั่นฮิปฮอปของอิมเป็นสไตล์นิวยอร์กเช่นเดียวกับกซ แต่เป็นสไตล์นิวยอร์กที่เน้นสีส้มมากขึ้น ทรงผมของอิมยังคงเป็นทรงสูงเหมือนนักเรียนมัธยมปลายทั่วไปในวันที่ไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่ว่าจะไปไหนโอกาสใดก็ตาม อิมจะแต่งแฟชั่นฮิปฮอปอย่างที่เรามักชอบพูดว่า

*"ผมชอบให้เด่นมากที่สุดเท่าที่ผมจะเด่นได้ ไม่เด่นไม่เลิก จะเน้นสี สีส้ม
ต้องเด่น ถ้าแต่งธรรมดา เครื่องเพชรต้องเต็มที่"*

ตัวเสื้อที่อิมใส่จะมีขนาดใหญ่มาก แม้เขาจะชอบสีสดอย่างสีแดงแต่ก็ใส่สีพื้นอย่างดำและขาวด้วย ซึ่งมันต้องไม่ธรรมดาอย่างเสื้อสีดำมีลายปักด้านในเป็นเส้นๆ สีเขียวแปลกๆ สะท้อนแสงได้ เป็นต้น กางเกงยีนส์ส่วนใหญ่มักเป็นขาสวมมากกว่าแต่ต้องตัวใหญ่ๆ เวลา

ใส่มักจะหลุดกันแต่ก็ใส่เข็มขัด ซึ่งมีหัวเข็มขัดเป็นเพชรเขียนชื่อตนเองเป็นภาษาอังกฤษคาดเอาไว้กันร่วงลงมา รองเท้ามีทั้งหุ้มข้อยี่ห้อของเฉพาะกลุ่มอิฟฮอปอย่าง FUBU และ Nike สีขาว เครื่องประดับที่นิยมชอบมากคือ การนำผ้าโพกที่ศีรษะก่อนใส่หมวกซึ่งจะต้องมีสัญลักษณ์ NY รวมอยู่ด้วย นอกจากนั้น อิมยังชอบใส่ "Bling Bling" ทั้งพินเพชรซึ่งทำจากซีลีโคนสามารถใช้ครอบลงไปทีพื้นได้ ต่างหูเพชรทรงกลมขนาดใหญ่มากที่หูทั้งสองข้าง สร้อยเพชรที่ดัดแปลงมาจากสายสร้อยที่เป็นเข็มขัดคาดเอวของผู้หญิง สร้อยและกำไลข้อมือเพชรทั้งชายชวาวที่นิ้วมีแหวนเพชรข้างละสองวง รวมไปถึงนาฬิกากรอบเพชรที่สามารถหมุนกรอบ (spin) ไปมาได้

อาร์ม วัยรุ่นชายที่ชอบแต่งตัวด้วยสีฉูดฉาดๆ แฟชั่นอิฟฮอปสไตล์สตรีทจึงเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจเขาเป็นอย่างมาก อาร์มมีทรงผมซอยสไลด์ทั้งศีรษะลักษณะเป็นรองทรงต่ำและกำลังรอให้ยาวพอที่จะไปทำอีกทรงหนึ่งที่เขายากทำมากนั่นคือ "ทรงเดรดล๊อค" การแต่งกายอิฟฮอปของอาร์มปรากฏให้เห็นในลักษณะของการใส่เสื้อที่ค่อนข้างพอดีตัวมากขึ้น ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของแฟชั่นอิฟฮอปแนวนี้ในปัจจุบัน สีฉูดฉาดที่เขาชอบมักเป็นสี "แจ่ม" อย่างสีเขียว สีเหลือง สีแดง สีชมพู สีฟ้าและสีม่วง บ่อยครั้งที่อาร์มมักจะนึกสนุกนำสีเหล่านี้มาใส่ให้เข้าชุดกันอย่าง เสื้อสีชมพูใส่กับกางเกงสีม่วง เป็นต้น เสื้อตัวโปรดของเขาเป็นเสื้อสีชมพูสกปรก ฝอยนารีอย่างการตุ๋นรูปตัวผึ้งสีชมพูเข้ม อันเป็นสัญลักษณ์ยี่ห้อเสื้อผ้าแนวสตรีทชื่อดังของร้าน "Kinky" ในสยามสแควร์ขณะนี้ รวมถึงเสื้อยืดโทนฟ้า-เหลืองใส่กับกางเกงยีนส์ตัวใหญ่ๆ ขากองแต่ซ่อนปลายขากางเกงไว้ในร่องเท้ายี่ห้อ Nike หุ้มข้อที่มีสีฉูดฉาดอย่างสีฟ้า-เหลืองเช่นเดียวกัน ปกติอาร์มจะไม่นิยมใส่เครื่องประดับมากนัก อย่างมากคือการใส่เชือกข้อมือเป็นสีๆ ให้เข้าชุดกับเสื้อผ้า นอกจากนั้น บางเวลาอาร์มก็สลับไปแต่งตัวแฟชั่นอิฟฮอปสไตล์นิวยอร์กด้วยการหยิบเอาเสื้อสีพื้นๆ ไม่มีสกปรกฝอยมาใส่กับกางเกงยีนส์สามส่วนตัวโต รวมไปถึงการปรับแฟชั่นอื่นๆ ให้มาเข้ากับแฟชั่นอิฟฮอปที่เค้าชื่นชอบ

"วันไหนเบื่อๆอยากแต่งแนวนิวยอร์กก็ไปหยิบเอาเสื้อเปล่า มาใส่กับกางเกงยีนส์สามส่วน เมื่อก่อนก็เคยแต่งแบบ "อิฟฮาวาย" แบบเอาเสื้อเทียวยะเลลายดอกใหญ่ ใส่หมวกฟาง กางเกงตัวใหญ่ ผสมกันระหว่างอิฟฮอปกับฮาวาย มันก็สนุกดีนะ "

เก็ท แฟชั่นอิฟฮอปที่เก็ทแต่งมีสีฉูดฉาดไม่จัดจ้าน ออกแนวโหด ตามแบบฉบับที่เป็นของสไตล์ เม็กซิกันอิฟฮอป จุดเด่นของเก็ทจะอยู่ที่ศีรษะซึ่งมีลักษณะ "หัวโล้น"

เกลี้ยงเงลา โบหน้ามีการไว้หนวดและเคราที่คางเล็กน้อยพอดูเท่ๆ การแต่งกายของเก็ทจะคล้ายคลึงกันทั้งวันที่มีเรียนและวันอื่นๆ เสื้อผ้าที่เก็ทส่วนใหญ่เป็นยี่ห้อ Dickie ทั้งเสื้อยืดและเสื้อเชิ้ตที่ต้องมีขนาดตัวใหญ่ๆ สีเน้นไปทางสีดำเพราะสามารถใส่ได้ทุกงาน ยิ่งเป็นเสื้อยืดที่มีลายสก๊อตเมื่อพื้นเป็นสีดำก็จะยิ่งดูสวยมากขึ้นรวมถึงสีขาและกรมท่า ขณะที่กางเกงเป็นกางเกงผ้า มีทั้งขาสามส่วน ตัวโต เป้าดำและขายาวด้วย เก็ทมักจะชอบลองยี่ห้อเสื้อผ้าใหม่ๆ สไตรด์เม็กซิกัน อยู่เสมอ โดยเฉพาะเป็นยี่ห้อที่กลุ่มนักร้องฮิปฮอปชาวเม็กซิกันเป็นผู้ออกแบบ อย่างยี่ห้อ Joker Band ของวง Cypress hill หรือยี่ห้อ Precious 72 ซึ่งเป็นชื่อเดียวกันกับแก๊งค์ที่ออกแบบ เป็นต้น รองเท้าที่ใส่มีทั้งเป็นสีดำยี่ห้อ Adidas และหุ้มข้อ Converse และ Nike Cortez สีขาว เก็ทจะดึงถุงเท้าสีขาวขึ้นดึงจนถึงขอบขายกางเกงทุกครั้งที่ได้แต่งตัว อดีตเก็ทเคยเจาะตามร่างกายมามากมายทั้งคิ้ว ปาก หู รวมถึงการระเบิดหู ทาเล็บสีดำมาก่อน แต่ปัจจุบันเก็ทใส่เครื่องประดับอย่างสร้อยโรซารี ชอบคาดแว่นตาดำไว้ที่ด้านหลังศีรษะหรือไม่กี่โพกผ้าสีดำและสักที่แขนขวาเท่านั้นเพื่อให้เข้ากับความเป็นเม็กซิกันฮิปฮอป นั่นเอง

ปิ่น ก่อนหน้านี้ประมาณสองปี ปิ่นเคยแต่งแพชั่นฮิปฮอปสไตรด์เม็กซิกันมาก่อน ทรงผมเดิมของเขาจึงเป็นการโกนหัวและสักถาวรไว้ทั่วแขนทั้งซ้ายขวา หน้าอกรวมไปถึงหลัง แต่เมื่อเปลี่ยนมาแต่งครีป เขายังคงไว้ผมทรงเดิมและมีรอยสักที่สามารถมองเห็นอย่างเด่นชัดทำให้หลายๆคนเข้าใจว่าเขาแต่งตัวแพชั่นเม็กซิกันฮิปฮอป ดังที่เขาบอกว่า

"ส่วนมากคนจะมองผมว่าเป็นแนวเม็กซิกันมากกว่าเพราะผมสัก โคนหัวมา 7 ปีแล้ว นี่ก็เพิ่งมาไว้ผม อีกอย่างผมก็เพิ่งแต่งครีปได้สองปีเอง คนก็เลยเข้าใจผิด ผมบอกคนในกลุ่มเลยนะว่าเราแต่งฮิปฮอปแบบครีปแก๊งค์ ไม่ใช่แนวเม็กซิกันมันไม่เกี่ยวกับ แต่อย่างว่าคนไม่รู้เยอะ ชอบจับมารวมกัน เพราะมันคล้ายกันมาก ผมว่าดิเนะศึกษาสักๆหน่อยคนจะได้รู้จริงๆ อย่างเม็กซิกันใส่ Dickie เทา ดำ แต่พวกผมใส่สีน้ำเงินเป็นหลักแต่ยี่ห้อเดียวกันนี่แหละ คนก็เลยมองว่าเป็นเม็กซิกันหรือเปล่า จริงๆก็คือมันไม่ใช่ "

แต่ทุกวันนี้ปิ่นเลือกที่จะแต่งกายแพชั่นฮิปฮอปสไตรด์ครีป ซึ่งเน้นการใช้สีอย่างสีน้ำเงิน ฟ้ำ ขาว เทาและดำ ขนาดเสื้อผ้ายังคงมีความใหญ่โต โดยปกติในวันที่เรียน ปิ่นก็เลือกแต่งแพชั่นเช่นนี้ไปเรียนด้วย เพียงแต่เลือกใช้อย่างเสื้อเชิ้ตแขนยาวตัวใหญ่ๆ สีขาวและใส่กางเกง Dickie สีกรมท่า รองเท้า Tribal สีขาวเป็นหลัก ขณะวันหยุด ปิ่นมักจะใส่เสื้อผ้าให้เข้า

สีกันอย่างเสื้อสีขาวหรือฟ้ากับกางเกงสีฟ้า รองเท้าต้องเป็น Converse สีน้ำเงินหรือไม่กี่สีขาวล้วน ซึ่งเขาถือว่าเป็นรองเท้าแก๊งค์ที่นิยมกันมากที่สุด เครื่องประดับของเขาเน้นแค่ผ้าเช็ดหน้าลายสีน้ำเงินเท่านั้นซึ่งก็จะต้องนำมาห้อยไว้ที่ด้านหลังกางเกงหรือไม่ก็ใช้สำหรับนำมาโพกหัว ปีนเจาะจุมูกด้านซ้ายและเจาะหูใส่เพชรเม็ดเล็ก ๆ อีกสองข้าง นอกจากนี้ ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ของป็นยังสะท้อนถึงความชอบใน "สีน้ำเงิน" อย่างสูง เช่น ของใช้ส่วนตัวที่บ้านอย่างชุดนอน ผ้าเช็ดตัว สีของด้ามปากกาที่ใช้ เป็นต้น

กข การแต่งตัวแฟชั่นฮิปฮอปของกขเป็นสไตล์นิวยอร์ก ซึ่งเขาออกตัวว่าเป็นรูปแบบดั้งเดิมที่ชาวฮิปฮอปแต่งกันในอดีต นั่นคือ การแต่งแบบเรียบง่ายแต่ดูดี นับตั้งแต่ศักราชกขมองว่าจุดเด่นสำคัญของเขาอยู่แค่รูปร่างเหลี่ยมและผมที่ยาวเกือบถึงกลางหลัง ซึ่งนิยมรวบเป็นหางม้าต่ำในบางครั้งก็นำผ้าโพกหัวหรือผ้าที่เป็นตาข่ายเท่ๆ มาคลุมเอาไว้ เสื้อผ้าที่กขใส่ทุกวันไม่ว่าไปเรียนหรือไม่ก็ตาม คือ แฟชั่นชุดฮิปฮอปที่เป็นเสื้อตัวใหญ่สีดำหรืออาจใส่สีขาว เวลาตัวเขาอารมณ์ดี กางเกงยีนส์ตัวใหญ่สามส่วนและมีใส่เข็มขัดเส้นยาวๆ รองเท้านิยมใส่สีขาวยี่ห้อ Nike Air Force One ซึ่งเขามองว่าเป็นรองเท้าอมตะของพวกฮิปฮอปและใส่ถุงเท้าติดข้อเท้าสีเดียวกัน ส่วนเครื่องประดับอื่นๆ กขไม่ชอบใส่สักเพราะเขาคิดว่ามันมากเกินไป อย่างมากคือ การใส่สร้อยที่มีลักษณะเป็นลูกบอลกลมสีดำแล้วเขียนเลข 8 เรียกว่า "eight ball" ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ความเก่าของฮิปฮอปในอดีตที่เรียกว่า "Old School"

"สำหรับฮิปฮอป เอคบอล มันคือสัญลักษณ์ของ Old School มันคือความเก่าของรุ่นที่แล้ว ส่วนสำหรับคนที่เล่นยา เอคบอล means three and a half G. คือ 3.5 กรัมของโค้กเค้เรียกว่า เอคบอล โค้กคือโคเคนนะ เอคบอลเหมือนเป็นคำสแลงของโคเคน เช่น Give me an Eight Ball. คือแปลว่าเอามา 3.5 G".

ในบางโอกาสที่พิเศษ เขาก็มักจะนำเครื่องประดับอย่างสร้อยเท่ๆ สักเส้นหรือการสวมแหวนที่นิ้วนางมาใส่บ้าง กระดุมแขนหรือคัพปลิงค์รูปหัวกะโหลกเป็นเครื่องประดับอีกหนึ่งอย่างที่กขชื่นชอบถือได้ว่าเป็น "เทรดมาร์ก" (trademark) สำหรับตัวเขาซึ่งมักจะใส่เวลารวมอยู่ในชุดนักศึกษาด้วย ในทางตรงข้าม ลักษณะของการแต่งกายที่กขไม่ชอบเลยนั่นคือ การสัก การทาเล็บ รวมถึงการเจาะต่างๆ

2) กิริยาท่าทางและการแสดงออก

บุคลิกท่าทางการแสดงออกซึ่งความเป็นอิพซอพนอกเหนือจากการแต่งกายแล้ว ปรากฏเด่นชัดมากในกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ โดยจุดร่วมที่สำคัญได้แก่ ลักษณะของการเป็นผู้ที่กล้าแสดงออกทางความคิดเห็น เปิดเผยทั้งทางอารมณ์และใช้คำพูดที่ตรงไปตรงมา บางครั้งอาจมีคำหยาบคายรวมอยู่บ้าง ส่วนความแตกต่างของแต่ละคนมีดังที่เด่นชัดต่อไปนี้

ฝ่าย เป็นวัยรุ่นหญิงหน้าตาสวย ผิวสีน้ำผึ้ง ชอบแต่งตัว ก่อนทำความรู้จักกับผู้ศึกษา ฝ่ายดูจะเป็นคนที่เงียบทำหน้านิ่งๆแล้วจ้องมองอย่างสนใจ ต่อมาเมื่อได้เริ่มพูดคุยกัน ฝ่ายจึงได้แสดงความเป็นกันเองและอัธยาศัยที่ดี พูดจาสนุกสนานตรงไปตรงมา เชื่อมั่นใจในการแสดงความคิดเห็นเรื่องต่างๆ ระหว่างการพูดคุยเธอมักจะพูดเร็วค่อนข้างรัว มีการใช้พูดภาษาอังกฤษปนภาษาไทยอยู่บ่อยครั้ง เมื่อมีวัยรุ่นที่เดินผ่านไปผ่านมาฝ่ายก็มักจะสังเกตการแต่งตัวแฟชั่นของคนเหล่านี้อยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

โบ๊ วัยรุ่นชายที่มีรูปร่างตัวใหญ่ ผิวขาว บุคลิกท่าทางการเดินมีลักษณะก้าวขายกเป็นจังหวะซ้ำๆ ซึ่งถือเป็นบุคลิกอย่างหนึ่งของอิพซอพที่เห็นได้ทั่วไป มีความกระตือรือร้นให้ความสนใจกับสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นรอบตัว เวลามีคนเดินผ่านไปผ่านมา เขาก็มักจะเหลือบหันไปดูการแต่งกายของคนเหล่านั้นบ้าง แม้ว่าจะพูดไม่เก่งมากแต่โบ๊เป็นคนพูดจาเปิดเผย ตรงไปตรงมา เช่น การยอมรับว่ายังไม่ค่อยมั่นใจในเรื่องการแต่งกายของตนเองมากนัก แต่เขาก็สนใจที่จะศึกษาแฟชั่นที่ชอบ ทำให้โบ๊มักจะมีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวแฟชั่นสตรีท สอดแทรกเป็นระยะระหว่างการพูดคุยกับผู้ศึกษา เป็นต้น

โกโก้ เป็นวัยรุ่นชายรูปร่างสูง ตัวค่อนข้างใหญ่และมีผิวขาว บุคลิกเป็นคนพูดน้อย มักทำหน้านิ่งๆไม่ค่อยยิ้มเท่าใดนัก โกโก้เป็นคนมีโลกส่วนตัวสูง บุคลิกเด่นของเขาบางอย่างที่เห็นชัด คือ มักจะชอบสะบัดหน้าม้าให้เอียงขึ้นเพื่อไม่ให้ตกมาปิดตาอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งโกโก้ยังชอบแสดงท่าทางสื่อสัญลักษณ์ความเป็นอิพซอพแนวบลัดอยู่บ่อยครั้ง ยกตัวอย่างเมื่อถูกขอถ่ายรูป โกโก้มักจะโชว์มือทำสัญลักษณ์ที่เรียกว่า "แฮนด์ชายน์" (hand sign) แสดงความเป็นบลัด ในเวลาโกโก้อารมณ์ดี ผู้ศึกษาสังเกตว่าเขามักจะชอบเดินไปเดินมา ฮัมเพลงในลำคอ บางครั้งก็แสดงลีลาการวาดลวดลายบนปลายเท้า อย่างรูปแบบการเดินที่เรียกว่าเฉพาะกลุ่มบลัดที่เรียกว่า "บี-วอล์ก" (B-walk) คือ การเดินด้วยปลายเท้าเป็นจังหวะ หมุนไปมา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งแสดงถึงความเป็นกลุ่มจนเห็นเป็นภาพที่จินตนาการของเพื่อนๆในสยามสแควร์

มีน เป็นวัยรุ่นหญิงที่มีรูปร่างอวบ ผิวขาว ตัวไม่สูงนัก มีนเป็นคนชอบพูดจาเสียงดัง น้ำเสียงหนักแน่น มีบุคลิกที่ชัดเจนคือ ท่าทางการเดินที่ดูเป็น "สาวห้าว" ไม่ยอมคน มีความเป็นตัวของตัวเองสูง กล่าวพูดตรงไปตรงมาและมีน้ำใจต่อคนรอบข้าง เช่น การแบ่งปันข้อมูลด้านเว็บไซต์เกี่ยวกับอีพฮอปแนวบลิท รวมไปถึงการช่วยเหลือด้านข้อมูลเชิงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอีพฮอป ซึ่งเธอมีอยู่ให้แก่ผู้ศึกษาในช่วงต้นของการทำความรู้จักกัน เป็นต้น

อิม วัยรุ่นชายรูปร่างสูง ค่อนข้างอ้วน ผิวสองสี เป็นคนอารมณ์ดี ยิ้มง่าย ชอบเล่าเรื่องตลกของตัวเองให้คนอื่นฟัง มีความมั่นใจในตัวตัวเองสูง กล่าวแสดงออกและพูดจาเปิดเผยถึงความชอบในการแต่งกายของตัวเอง แม้มักจะถูกมองว่าตลกหรือเวอร์ในสายตาของคนทั่วไปอยู่บ่อยครั้ง ชอบช่วยเหลือผู้อื่น เช่น การแสดงความมีน้ำใจส่งเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอีพฮอปรวมถึงภาพถ่ายที่สำคัญมาให้แก่ผู้ศึกษาทางสื่ออินเทอร์เน็ต ท่าทางการเดินของอิมยังมีลักษณะโยกไปโยกมาตามจังหวะเท้าซึ่งเป็นจุดเด่นของกลุ่มอีพฮอปอีกด้วย

อาร์ม วัยรุ่นชายรูปร่างสมส่วน ตัวไม่สูงนัก ผิวคล้ำ อาร์มเป็นผู้ชายที่อารมณ์ดีมาก ยิ้มและพูดเก่ง บุคลิกทั่วไปจัดว่าอาร์มเป็นคนที "คล่องแคล่ว" ทั้งการเดิน การคิดและการแสดงออกอย่างพูดจาที่ค่อนข้างเร็ว ซึ่งสังเกตได้ว่าเมื่อได้พูดคุยกับผู้ศึกษา บางครั้งตัวเขาก็ค่อนข้างสับสนกับคำตอบของตนเองอยู่บ้าง ผู้ศึกษาจึงต้องอาศัยการถามซ้ำหรือวนกลับมาถามใหม่ อาร์มยังเป็นคนชอบอะไรที่แปลกใหม่ แหวกแนวและทันสมัยอยู่เสมอ เช่น การที่อาร์มกำลังสนใจการทำทรงผมทรงใหม่อย่างทรง "เดรดลิค" และยอมรับว่าเริ่มคลั่งไคล้แนวสีแรงๆอย่าง สีเขียว สีเหลือง สีแดง ซึ่งเป็นรูปแบบการแต่งกายแฟชั่นแนว "เรกเก้" ที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นเอง

เก็ท บุคลิกลักษณะของเก็ทหากไม่รู้จักกัน คนทั่วไปอาจมองว่าเขาเป็นคนเงียบเฉย ค่อนข้างดูขรึม ด้วยรูปร่างสูงใหญ่ ชอบสวมแว่นตาดำคาดไว้ด้านหลังศีรษะพร้อมที่ทำการเดินมาดกวนดูเอาเรื่อง แต่เมื่อได้รู้จักกัน เก็ทเป็นคนที่คุยสนุก ใช้คำพูดคำจาที่ตรงกับการออกตัวของเขว่าตนเองนั้นเป็นคน "กวนตีน" มีความมั่นใจในความเท่และดูดีของตัวเอง กล่าวแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมารวมถึงน้ำเสียงที่ดูดังซึ่งเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของเขา

ปิ่น วัยรุ่นชายที่รูปร่างผอมสูง ผิวขาว หน้าตาดี มีความมั่นใจในการแต่งกายของตัวเองสูงและมีนิสัยข้างสังเกตสิ่งรอบข้าง ยกตัวอย่าง ปิ่นจะชอบสังเกตการแต่งกาย

แฟชั่นฮิปฮอปของวัยรุ่นที่เดินผ่านไปผ่านมาในบริเวณสยามสแควร์ พร้อมกับชี้และอธิบายให้ผู้วิจัยได้เห็นภาพความแตกต่างอยู่เป็นระยะๆ ตลอดเวลาที่พูดคุยกัน ปีนยังมีลักษณะเฉพาะตัวอย่าง การพูดด้วยเสียงค่อนข้างแหบแต่เร็ว รวมไปถึงท่าทางการเดินดูเร่งรีบอยู่ตลอดเวลา เขานับว่าเป็นอีกคนหนึ่งที่มีอัธยาศัยที่ดี เป็นที่รู้จักของคนทั่วไปจากทั้งรุ่นเดียวกันและรุ่นน้องสังเกตจากเมื่อมีวัยรุ่นบริเวณสยามสแควร์เดินผ่านไปผ่านมา มักจะหยุดแวะทักทายเขาเสมอ บางคนก็ยกมือไหว้ เป็นต้น

กข วัยรุ่นชายที่มีรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาดี ผิวขาว บุคลิกลักษณะเข้มแข็งเป็นผู้นำและมีความรักกลุ่มของตนเองสูง กขมักเดินด้วยท่าที่ไม่สนใจใคร ไม่ชอบกฎเกณฑ์อะไรที่ผูกมัดตัวเอง พูดจาตรงไปตรงมาจนบางครั้งมีลักษณะขวานผ่าซาก ความคิดเห็นต่างๆ เขาก็แสดงออกทางคำพูดที่มองเห็นภาพได้อย่างชัดเจน เช่น การมองว่าตัวเองเป็นคนเท่ ดูดี สามารถรวมไปถึงการเล่าภาพเหตุการณ์ในอดีตบางเรื่องที่เขาเคยฝังใจ เป็นต้นว่า

“ตอนเด็กๆ ผมดื้อมาก อย่างเรื่องการตัดผม ผมไม่เข้าใจว่าเป็นเหยื่ออะไร ทำไมต้องตัดผมทุกสามวัน สับๆ ที่โรงเรียนอัสสัมชัญแหละ ผมเลยแค้นฝังใจมาก ผมเลยไม่ชอบกฎ ชอบแหกกฎแบบทำยังงี้ผิดหรือไง “ถ้าไม่ใช่แบบนี้ผิดใช่ไหม” ไว้ผมยาวแล้วผิดใช่ไหม ผมจะมีคำถามแบบนี้อยู่ตลอดเวลา”

3) การใช้ภาษา

การใช้ภาษารวมถึงคำศัพท์เฉพาะภายในกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่นิยมสื่อสารด้วยคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษปนคำไทย ในส่วนซึ่งเกี่ยวข้องกับ การแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปพบว่ามีหลายคำที่พวกเขานิยมใช้กัน อาทิเช่น คำว่า “ออปชั่น” (option) หมายถึง เสื้อผ้าและเครื่องประดับแฟชั่นฮิปฮอป คำว่า “แต่งแก๊งค์” หมายถึง การแต่งตัวด้วยแฟชั่นฮิปฮอปที่นิยมแต่งกันเป็นกลุ่ม มีการใช้สัญลักษณ์สำคัญโดยเฉพาะเรื่องสี การมีเสื้อกลุ่มและเครื่องประดับเฉพาะอย่าง คำว่า “ชุดคนคุก” หรือ “ชุดช่าง” หมายถึง ชุดเสื้อผ้ายี่ห้อ “Dickie” ซึ่งมีลักษณะเป็นเสื้อขีอบ กางเกงผ้าสีเดียวกันทั้งชุด คำว่า “แต่งเรื่อน” “แต่งเก็บ” “แต่งลาว” หมายรวมถึง การแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปของคนที่พวกเขา มองว่า แต่งไม่เข้ากัน แต่งผิดหลัก แต่งแล้วดูทุเรศ หรือน่าเกลียด คำว่า “วอนนา บี” (wanna be) หมายถึง คำที่ใช้เรียกคนที่อยากจะเป็นฮิปฮอป เช่น อยากจะแต่งตัวเป็นฮิปฮอป เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังพบการใช้คำศัพท์เฉพาะที่น่าสนใจอย่างเช่น กรณีศึกษาบางคนที่นิยมใช้คำเรียกเฉพาะตัวอย่าง “เอเคเอ” หรือ AKA ย่อมาจากคำว่า as known as หมายถึง “ฉายา” ซึ่งถูกใช้กันมากเพื่อแสดงถึงตัวตนเวลาพวกเขาแต่งเพลงนั่นเอง ขณะที่ม็อบที่ใช้เรียกแทนชื่อเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนซึ่งนิยมอิฟฮอปเช่นเดียวกัน

“เอเคเอ ก็คือ ฉายาของแต่ละคนโดยเฉพาะพวกเอ็มซี ไม่จำเป็นต้องมีทุกคนแต่ส่วนใหญ่ก็จะมีกันนะ ส่วนใหญ่ก็คิดกันเองจากชื่อตัวเอง อย่างบางคนชื่อแบงค์ก็อาจตั้งว่า “แบงเกอร์” อะไรแบบนี้”

(ป็น, สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

กลุ่มตัวอย่างที่มีฉายาเป็นของตัวเอง เช่น ฝ่ายมีฉายาว่า “Bizzo bitch” เธอให้ความหมายถึง ตนเองที่เป็นไฮโซชั้นสูงและชอบมีคำพูดติดปากว่า Bitch ป็นมีฉายา “Soul Praise” มีความหมายเกี่ยวข้องกับวิญญาณและความเชื่อและเป็นสิ่งที่เขาสนใจ โกโก้กับฉายา “Injustice” ที่แปลว่า ความไม่ยุติธรรม เป็นต้น แต่ในทางตรงข้าม วัยรุ่นบางคนก็ไม่นิยมใช้ฉายาดังกล่าวในการแสดงถึงตัวตนเท่าใดนัก ดังเช่นความคิดเห็นเชิงขัดแย้งของ “กช” ที่มองว่าการสร้างฉายาของอิฟฮอปเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะในกรณีที่อิฟฮอปมีฉายาเป็นของตัวเอง บางครั้งเพื่อนในกลุ่มก็ไม่ได้เรียกผู้้นด้วยฉายาที่สร้างขึ้นเสมอไป

“เอเคเอ มันลาว ใครจะมานั่งเรียก ไม่จำเป็นทุกคนหรอก มันตลกนะเวลาตั้งเนี่ย ผมถามหน่อยเหอะ เรียกกันในกลุ่มตัวเองบ้างมัย ถ้าในกลุ่มยังไม่เรียกแล้วคนอื่นจะเรียกมัยอะ โดยส่วนตัวผมมองว่าเอเคเอหรือฉายานี้มันเป็นเรื่องตลกมาก ผมบอกน้องทุกคนเวลาออกสื่ออะไรก็ตาม อย่าตั้งฉายา จงบอกชื่อจริงของตัวเองไป ขอรับรองเลย”

(กช, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

4.2.5 ความคาดหวัง ผลที่ได้รับและการมองตนเองในปัจจุบัน

จากจุดเริ่มต้นในการก่อตัวของการสร้างอัตลักษณ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเงื่อนไขและแรงจูงใจในการแต่งกายแฟชั่นอิฟฮอป วิธีที่พวกเขาแสดงออก ร่วมกับการให้นิยามความหมายที่มีต่อการแต่งกายด้วยแฟชั่นดังกล่าวของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งที่เกิดขึ้นทั้งในระดับบุคคลร่วมกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเรื่อยมาจนมาถึงการปรากฏตัวของอัตลักษณ์ใหม่ตามที่กล่าวไปในเบื้องต้นแล้ว

ประเด็นต่อมาคือ เมื่อพวกเขาได้แสดงออกถึงอัตลักษณ์ดังกล่าวแล้ว สิ่งใดเป็นสิ่งที่พวกเขาคาดหวัง ผลที่กลุ่มตัวอย่างได้รับ ตลอดจนการมองตนเองในปัจจุบันของพวกเขาเป็นอย่างไร

สิ่งที่กลุ่มตัวอย่างคาดหวังจากการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปในปัจจุบัน ได้แก่ “คุณค่า”เชิงสัญลักษณ์ที่คาดว่าจะได้รับ จากวัตถุที่นำมาแต่งกาย ซึ่งนอกเหนือจากเรื่องของความคุ้มค่าในแง่การให้ประโยชน์ต่างๆแล้ว พวกเขายังคาดหวังคุณค่าที่จะได้รับทางด้านจิตใจนั่นคือ ความสุขใจและความพึงพอใจจากการได้แสดงออกถึงการแต่งกายในแบบที่ตนเองรักและชื่นชอบ ซึ่งนำไปสู่การเกิดความเชื่อมั่นและความแตกต่างที่เป็นแบบเฉพาะตัว

“เราแต่งก็เพื่อทำตามใจตัวเอง อยากได้อะไรต้องได้ ชอบไข่ม้อย แต่งเลยมันทำให้มันใจเวลาไปไหน ถ้าไม่ได้แต่งแล้วมันจะแปลกๆ แล้วก็อยากบอกให้คนอื่นรู้ด้วยว่าเราเป็นฮิปฮอปนะ ยิ่งช่วงที่กระแสมันยังไม่แรงมาก คนยังไม่ค่อยรู้ เราก็ยังต้องให้คนอื่นรู้ว่าที่เราแต่งเนี่ยมันคือฮิปฮอป แต่มันเป็นแนวเวสต์ คือแต่งเป็นครีป เน้นสีน้ำเงิน”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

กลุ่มตัวอย่างยังมีความคาดหวังถึงคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ที่จะได้รับทางสังคม นั่นคือ เพื่อสร้างแรงดึงดูดใจ โดยเฉพาะทางสายตาค้นรอบข้างทั้งคนทั่วไป กลุ่มเพื่อนที่รู้จัก หรือแม้แต่เพศตรงข้ามให้หันมามองพวกเขา และยอมรับถึง “ตัวตน” ของพวกเขาว่าเป็นผู้หนึ่งที่เกิดจากการดำเนินชีวิตภายใต้วัฒนธรรมฮิปฮอป ซึ่งแม้จะมีอยู่หลากหลายแต่พวกเขาก็ต้องการสื่อให้คนทั่วไปรับทราบถึงแนวทางที่เขาเลือกนั้นคือรูปแบบใด ผ่านการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปเหล่านั้นที่ปรากฏ ตลอดจนการยอมรับด้านภาพลักษณ์การแต่งกายที่ดี ทันสมัยและเท่ในสายตาของผู้อื่นเมื่อจับจ้องมอง

“ความคาดหวังจากชุดที่แต่งนี้ คือ เรื่องของฟังก์ชันมันไง มันง่าย-ถูก-ดูดีไปได้เกือบจะทุกที่ ใส่แล้วคนรู้เลยว่าเป็นฮิปฮอป แต่ผมไม่ได้ตั้งใจจะเสนอให้มันดูจ๋าอะไรขนาดนั้นนะ ส่วนความดูดีเนี่ย มันเป็นเสื้อผ้าที่หลุดไปเลยคือ ไม่ต้องมานั่งแยกก็ถือว่าคุณใส่ว่า Vesace นะ แต่ดูตั้งแต่หัวจรดเท้าเป็นฮิปฮอปจบเลย เวลาไปเที่ยวก็ดูรู้ว่าเป็นกลุ่มฮิปฮอป”

(กช, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“ถามว่าที่ผมแต่งแบบนี้ก็เพราะอยากให้คนอื่นมองอะ แต่งเรียกหญิงด้วย (หัวเราะ) มันดูเท่หือออก อยากให้รู้ว่าแนวที่เราแต่งมันแนวเม็กซิกัน”

(เกิท, สัมภาษณ์, 2 สิงหาคม 2549)

“คือแต่งแล้ว มันก็น่าจะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับผมนะ แล้วก็หวังให้คนอื่นมองว่าผมเป็นอิฟอพอ”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

“ผมคาดหวังให้คนอื่นหันมาสนใจ ผมเป็นคนชอบอยู่กับเพื่อน ไม่ชอบอยู่คนเดียว อยากให้คนสนใจ เวลาแต่งแบบนี้ผมรู้สึกเหมือนเป็นดารา คนมองเราทุกคน อย่างถนนเอกมัยตอนนั้นมีรถเมย์อยู่ 4-5 คัน ผมเดินข้ามถนนตรงสี่แยกคนก็หันมามองกันหมดเลย”

(อิม, สัมภาษณ์, 8 กุมภาพันธ์ 2550)

“ผมแต่งนี้เพราะอยากลองดูว่าแต่งแบบนี้คนรอบข้างจะว่าไง ผมดูดีขึ้นมั้ย”

(โบ้, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

ผลที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากความคาดหวังเหล่านี้พบว่า มีทั้งสมหวังและไม่เป็นไปตามสิ่งที่คาดหวังไว้ ในส่วนที่เป็นไปตามที่พวกเขาคาดหวังไว้สามารถรับรู้ได้จากความรู้สึกที่ดีอันเกิดขึ้นกับตัวเองไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกสบายใจ ความเชื่อมั่น รู้สึกถึงการมีตัวตนและเกิดความภาคภูมิใจในตัวเอง ตลอดจนการสังเกตปฏิกิริยาคนรอบข้างที่แสดงออกในลักษณะการยอมรับในการแต่งกายของพวกเขา เช่น คนทั่วไปหันมามองให้ความสนใจ จดจำพวกเขาได้ว่า “เป็นใคร” รวมไปถึงคำพูดต่างๆชื่นชมที่มีต่อการแต่งกายพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น

“ผมพอใจนะ พอใจมากกับการแต่งตัวในแบบของตัวเอง มันง่าย อมตะ ชุดมันกลายเป็น “ไอคอน”(Icon) ของผมไปแล้ว เพราะผมใส่ทุกวัน คนที่รู้จักผมจากสื่อหรือเพื่อนก็จะจำผมได้จากชุดนี้ บางทีไปซื้อการ์ตูนที่เซ็นทรัล ก็มีคนมาพูด “อู๊ย หนูเคยเจอพี่ด้วยคะ” ผมก็ “อ้าว พี่เคยรู้จักหนูด้วยหรอ” “ก็หนูไปเดินสยามแล้วเจอที่บ่อยมากเลย” และหลายๆคำพูดที่จำผมได้จากการแต่งแบบนี้ก็คือ “หน้าคูนๆเหมือนเคยเห็นที่ไหน” ผมก็รู้สึกดีนะ ดีที่ชีวิต

นี่หลายๆครั้งที่มีคนรู้จักเราหรือจำเราได้จากการแต่งแบบนี้ มันเอื้อประโยชน์ต่อเรา คำรู้จักเราผ่านการแต่งกายฮิปฮอปนี่ไง ผมก็ภูมิใจนะกับการที่คนยอมรับว่าเราเป็นฮิปฮอปจากสิ่งที่เราแต่ง ก็มันเป็นตัวผมนะ”

(กช,สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

“ตอนแรกแต่งใหม่ๆผมก็กลัวว่าคนอื่นจะรู้มั๊ย ผมก็ลองเปิดตัวไปเดินที่ซอยข้าวสารช่วงสงกรานต์ แต่งเสื้อลายสก๊อต กางเกง Dickie ผ้าโพกหัว ดึงถุงเท้า มีแต่คนทักเต็มถนน มีคนขอเบอร์ ผู้ชายขอจับมือ ผมก็รู้สึกดีนะเขาบอกว่าเท่หัดดี 2-3 เดือนก่อนไปห้างกับแฟน ใส่เสื้อพระแม่มาลี กางเกง Dickie โกงหัวใส่แว่นดำคาด เด็กม.2-3 มาสะกิดยกมือไหว้ พวกเขา ก็แต่ง Mexican เหมือนกัน แต่เป็นรุ่นเด็ก ผมกึ่ง แต่ก็รู้สึกดี มีความสุขที่แต่งแบบนี้ คนภายนอกเขาก็รู้ว่าผมแต่งแนวเม็กซิกันด้วย”

(เก็ท,สัมภาษณ์,2 สิงหาคม 2549)

“คนก็ชมนะว่าแต่งตัวน่ารัก แต่งแรง มันก็ภูมิใจ รู้สึกดี สมหวัง”

(ฝ่าย,สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“เมื่อก่อนไม่เคยแต่ง ไม่เคยรู้สึกเลยว่าเราเด่นหรืออะไร แต่พอแต่งแบบนี้เราก็เด่น คนก็เริ่มมองเริ่มทักมาชม ก็รู้สึกดีใจ ชอบมาก อย่างชุดวอร์มร้อนจะตายแต่ผมอยากเท่ก็ต่อทนใส่ สาวๆก็มีมาติดบ้าง (ยิ้ม) ใส่ฟันเพชรก็เพราะมันทำให้คนอื่นรู้ว่าผมไม่ได้ชอบในแบบคนทั่วไป ผมชอบในแบบของผมเองที่แตกต่างจากคนอื่น ”

(อิม,สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

ขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบางคนเผชิญกับสิ่งที่ไม่ตรงกับความคาดหวัง ซึ่งนอกเหนือจากคำวิพากษ์วิจารณ์บางประการเกี่ยวกับการแต่งกายเช่นนี้แล้ว ความคาดหวังที่ต้องการสื่อว่าพวกเขาแต่งตัวแฟชั่นฮิปฮอปเป็นแนวใดนั้น บางเวลาพบว่าผลตอบรับก็ไม่ตรงตามที่พวกเขาคาดหวังไว้เสมอไปนัก เพราะคนทั่วไปรับรู้ไม่ตรงกับที่พวกเขาต้องการสื่อผ่านการแต่งกาย ดังกรณีของ “มิน” และ “อาร์ม” ที่พวกเขาารู้สึกว่า

“มันไม่ค่อยตรงกับที่เราหวังเอาไว้มาก เพราะคนส่วนใหญ่ชอบมองว่าแต่งแบบนี้เป็นเม็กซิกันนะ ถ้ารู้จักเราก็อยากจะอธิบาย ถึงไม่รู้จักก็อยากจะอธิบายเหมือนกัน เพราะว่าเราอยากให้เข้าใจว่าใส่แบบนี้เราเป็นบลัดไม่ได้ เป็นเม็กซิกันนะ อีกอย่าง เวลาคนมองเราก็รู้สึกเหมือนเค้าไม่ค่อยชอบจะมองแบบเซ็คออปชั่นเยอะว่าเราแต่งของแท้มัย ส่วนมากก็มองเหมือนตัวประหลาดไม่เหมือนคนอื่นเค้ามากกว่า แต่เราก็จะออกแนวรู้สึกยุ่งอะไรเนี่ย”

(มัน, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2549)

“ตอนที่ผมแต่งนิวยอร์ก คนก็จะรู้ว่าผมเป็นฮิปฮอป แต่พอผมเปลี่ยนมาแต่งสตรีท คนมักไม่ค่อยรู้เพราะการแต่งตัวของผมมันไม่เหมือนกับที่พวกเขาเข้าใจ แต่ถ้าวันไหนใส่ใหญ่ๆ ขาสวมสามส่วน เสื้อเปล่า เค้าก็จะบอกว่าฮิปนะวันนี้ ผมก็รู้สึกแปลกๆ เพราะคนเค้าไม่รู้ แต่ถ้าเค้าดูออกผมก็คงจะดีใจนะ แต่งสตรีทมันดูยากหน่อยต้องเซ็ค ออปชั่น ว่าใส่อะไร ก็อาจจะรู้ แต่บางคนเราอาจมองว่าแต่งสตรีท แต่ว่าเค้าไม่ได้เป็นฮิปฮอปซะหน่อย ของแบบนี้มันอยู่ที่ใจด้วยว่าเรามองตัวเองยังไง”

(อาร์ม, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

แม้ว่าผลการตอบรับที่กลุ่มตัวอย่างคาดหวังไว้จะมีทั้งที่สมหวังและไม่ตรงกับที่คาดหวัง แต่ปัจจุบัน พวกเขาทุกคนต่างก็รู้สึกร่วมเช่นเดียวกันว่า แฟชั่นฮิปฮอปมีคุณค่าต่อชีวิตของพวกเขาในฐานะที่เป็น “ส่วนหนึ่ง” ของการดำเนินชีวิต มันสะท้อนถึงจุดยืนหรือทางเลือกบางอย่างที่พวกเขาเลือก อีกทั้งเป็นสื่อแสดงออกให้คนทั่วไปได้รับทราบว่า พวกเขา “เป็นใคร” จากการแต่งกายเหล่านั้น ดังเช่นการมองตัวเองทุกวันนี้ของวัยรุ่นที่ว่า

“ฝ่ายพอใจได้ทำในสิ่งที่ตัวเองอยากทำ อยากเป็น มันสะท้อนความเป็นตัวเรา เหมือนเราชอบฮิปฮอป อยากจะเป็นแบบนั้น เราก็แต่งตัวให้เป็นฮิปฮอป เรามาถึงจุดนี้ เรามีแก๊งค์ มีสังคมฮิปฮอป เราทำเพลงเป็น แต่งตัวเป็น เรามีคนรู้จัก ใครๆก็รู้จัก จำเราได้ว่าเป็นฮิปฮอป”

(ฝ่าย, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2549)

“ทุกวันนี้ถือว่าดี ลงตัว เป็นตัวของตัวเอง ไม่ตลก สนุก และมีความสุขกับการแต่งตัวแบบนี้ มันคือชีวิตผม มันบ่งบอกว่าผมเป็นคนมั่นใจชอบความสนุกๆ มันส์กับชีวิต”

(อิม,สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“แฟชั่นฮิปฮอปมันมีความหมายกับผม เมื่อสองปีที่แล้วคนยังไม่กล้าแต่งกันมาก แต่ปัจจุบันเริ่มกล้ามากขึ้น มันก็คล้ายๆผมที่กล้าแต่ง อยากทำอะไร อยากแต่งอะไรก็แต่ง แฟชั่นสตรีท มันก็บ่งบอกความเป็นตัวผมส่วนหนึ่งว่าผมเป็นฮิปฮอป มีวิถีชีวิตแบบฮิปฮอป ทุกวันนี้ต้องหาข่าวสารติดตามแฟชั่นตลอด จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต”

(โบ้,สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2549)

“ผมมองการแต่งตัวทุกวันนี้ดีนะ ไม่เวอร์ ติดดิน ผมรักที่จะแต่งแนวนี้ มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผม”

(ปิ่น,สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

“เดี๋ยวคนก็เริ่มรู้แล้วว่าแต่งแบบนี้เรียกว่าอะไร ทุกวันนี้เรามีความสุขกับการแต่งตัวนะ สำหรับเรามันไม่ใช่แค่แฟชั่นนะ มันคือตัวเรา”

(โกโก้, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“ทุกวันนี้ผมชอบที่จะแต่งตัว รู้สึกว่ายังได้อีก ยังอยากแต่งแรงอีก อยากสร้างจุดยืนให้กับตัวเอง การที่ผมแต่งฮิปฮอปแบบนี้ มันก็ทำให้คนอื่นรู้ว่าเรามีจุดยืนมีแนวทางเป็นของตัวเอง คือสิ่งที่เบญญี่ มันเป็นเรื่องที่ผมชอบ”

(อาร์ม,สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2549)

ผลการศึกษายังพบว่า การแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปยังมีผลต่อความคาดหวังในอนาคตของกลุ่มตัวอย่างในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการประกอบอาชีพอีกด้วย กล่าวคือ วัยรุ่นส่วนใหญ่มีความคาดหวังที่จะทำธุรกิจเกี่ยวกับแฟชั่นฮิปฮอป โดยเฉพาะการสร้าง “แบรนด์” เสื้อผ้าแนวดังกล่าวภายใต้การออกแบบและจดลิขสิทธิ์เป็นของตนเอง ราคาไม่แพงมากนัก อาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์ที่พวกเขาสั่งสมไว้ เช่น การทำเสื้อใส่ในกลุ่มของตัวเอง ทั้งนี้

เพื่อให้คนไทยที่นิยมแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปได้มีโอกาสใส่เสื้อผ้าฝีมือคนไทยด้วยกัน รวมถึงสร้างการยอมรับจากต่างชาติอีกด้วย ดังเช่น

“ผมเรียนโปรแกรมธุรกิจ เคยมีคนถามผมว่าจบแล้วจะทำอะไร ผมตอบว่าอยากทำแฟชั่น อาจารย์ถามผมว่าเป็นตุ๊ดป่าว ผมก็บอกว่าไม่ใช่ครับ ผมอยากทำแฟชั่นฮิปฮอปแบรนด์คนไทยที่คนต่างชาติยอมรับ”

(อิม,สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549)

“อนาคตอยากทำยี่ห้อสินค้าฮิปฮอปของตัวเอง อยากให้คนไทยได้ใส่กัน ราคาไม่แพงมาก เป็นของเราเอง”

(ปิ่น,สัมภาษณ์, 25 กรกฎาคม 2549)

“จริงๆอยู่ในวงการนี้มานาน มันต่อยอดแต่ละอิเลิเมนต์ที่ได้หมดนะ แต่ก็อยากที่จะแตกไลน์เสื้อผ้าฮิปฮอปอยู่เหมือนกัน ผมมีความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเสื้อผ้าในกลุ่มด้วยใจ”

(กช,สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549)

จากข้อมูลที่น่าเสนอกระบวนการสร้างอัตลักษณ์จากการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอปทั้งหมดสามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4.3 สรุปการสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

เงื่อนไขของใจในการแต่งกาย	วิถีในการแสดงออก	การนิยามและตีความหมายเชิง "สัญลักษณ์" ที่สร้างสำนึก "ตัวตน"	อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ	ความคาดหวัง ผลที่ได้รับ และการมองเห็นตนเองในปัจจุบัน
<p>1. แนวเพลงที่นิยม ความประทับใจต่อเนื้อหาและทำนอง "ดนตรีฮิปฮอป" ร่วมกับได้รับแรงบันดาลใจการแต่งกายจากศิลปินฮิปฮอปทั้งในและต่างประเทศ</p> <p>2. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะภายในกลุ่มนิยมวัฒนธรรมฮิปฮอปเช่นเดียวกัน มีการแลกเปลี่ยนแบ่งปันประสบการณ์ และเรียนรู้แฟชั่นฮิปฮอปใหม่ๆ จากเพื่อนฮิปฮอปต่างประเทศ ร่วมกับการใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อนปัจจุบัน โดยได้รับคำแนะนำด้านการแต่งกาย คำชักจูงใจให้แต่งร่วมกัน การซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นฮิปฮอปให้แต่งเพื่อสร้างการยอมรับและแสดงการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ตนเป็นสมาชิกอยู่</p>	<p>1. พฤติกรรมการซื้อ แหล่งซื้อหา ภายในประเทศเน้นซื้อจากแหล่งรวมแฟชั่นฮิปฮอป เช่น มานูญครอง สยามสแควร์ จตุจักร และซื้อจากต่างประเทศผ่านการฝากเพื่อนซื้อมาให้ รวมถึงเดินทางไปซื้อด้วยตัวเอง</p> <p>สินค้านิยมซื้อ บรรดา "ออปชั่น" ทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับสไตล์ฮิปฮอป ตั้งแต่หัวจรดเท้าที่กำลังอยู่ในกระแสความนิยม ต้องสอดคล้องกับ "สไตล์" ฮิปฮอปที่ตนเองเลือก</p> <p>ค่าใช้จ่าย ในภาพรวมไม่ถึงเป็นการเพราะมีการควบคุมรายจ่าย ความถี่ของการซื้อ การออมเงิน การทำงานพิเศษรวมถึงได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากครอบครัว</p>	<p>นิยามระดับปัจเจก แฟชั่นฮิปฮอปถูกนิยามและตีความหมายในเชิงการเป็น "สื่อสัญลักษณ์" อย่างหนึ่งที่สะท้อนถึง "ตัวตน" ของวัยรุ่นผู้ซึ่งที่มีวิถีชีวิตส่วนหนึ่งภายใต้วัฒนธรรมฮิปฮอป แฟชั่นฮิปฮอปที่มีอยู่หลากหลายสไตล์ที่เลือกแต่งสามารถบ่งบอก "รสนิยม" ซึ่งแตกต่างกันตามความชอบได้ นอกจากนี้แฟชั่นฮิปฮอปในฐานะถูกนิยามเป็นแฟชั่นวัยรุ่นข้างถนนซึ่งติดดินและธรรมดา ยังได้ถูกเชื่อมเข้ากับชีวิตของพวกเขาที่ดำเนินไปแบบคน "ติดดิน ธรรมดา ไม่ฟูฟ่า" แต่ขณะเดียวกันยังแฝงบางมุมมองที่สะท้อนตัวตนผู้ที่มีภาพลักษณ์การแต่งกายที่ "ทันสมัย โดดเด่น และดูดี" อยู่ในทีอีกด้วย</p>	<p>มีการสร้างอัตลักษณ์ด้านการแต่งกายปรากฏโดยตรง จุดเหมือนกัน คือ หลักในการแต่งที่เน้นแต่งให้เข้ากัน ขนาดความใหญ่ของเสื้อผ้า การใช้สี เครื่องประดับและการตกแต่งร่างกายที่ต้องสอดคล้องกับสไตล์แฟชั่นที่ตนเองเลือก ซึ่งแต่ละคนก็จะมีอัตลักษณ์การแต่งกายฮิปฮอปที่ต่างกันออกไป ทั้งสไตล์นวยอริก เม็กซิกัน คริปบิลด์และสตรีท ร่วมกับอัตลักษณ์ทางอ้อมที่ปรากฏผ่านกิริยาท่าทางการแสดงออก</p>	<p>ความคาดหวัง ผลที่ได้รับ ต่อ "คุณค่า" ที่จะได้รับทั้งด้านวัตถุ งบประมาณใช้สอย <u>คุณค่าทางจิตใจ</u> คาดหวังว่าจะได้รับความสุขและพึงพอใจ รู้สึกโดดเด่นและแตกต่างจากคนอื่น ๆ <u>คุณค่าในทางสังคม</u> โดยเฉพาะต้องการสร้างการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและคนทั่วไปว่า เขาเป็น "ฮิปฮอป" พร้อมเป็นผู้ที่มีภาพลักษณ์การแต่งกายที่ดูดี ทันสมัย และเห็นผลที่ได้รับ ส่วนใหญ่เป็นไปตามที่คาดหวัง โดยพวกเขา รู้สึกมีความสุขและสนุกในการแต่งกายร่วมกับการยอมรับผ่านปฏิสัมพันธ์เชิงบวก เช่น การรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มฮิปฮอป การเข้ามาทักทายหรือคนทั่วไปหันมามองด้วยความสนใจ เป็นต้น</p>

ตารางที่ 4.3 สรุปการสร้างอัตลักษณ์วัยรุ่นจากการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป

เงื่อนไขเชิงใจในการแต่งกาย	วิถีในการแสดงออก	การนิยามและตีความหมายเชิง "สัญลักษณ์" ที่สร้างสำนึก "ตัวตน"	อัตลักษณ์ใหม่ที่ปรากฏ	ความคาดหวัง ผลที่ได้รับ และการมองตนเองในปัจจุบัน
<p>3.การติดตามแฟชั่นผ่านสื่อมวลชน จากสื่อโทรทัศน์ที่นำเสนอภาพแฟชั่นของ ศิลปินฮิปฮอปผ่านมิวสิกวิดีโอ สื่อ ภาพยนตร์ที่ปรากฏบนแผ่นซีดี และดีวีดี เกี่ยวกับเรื่องราวแฟชั่นกลุ่มฮิปฮอป ในอเมริกา นิตยสารแฟชั่นฮิปฮอป เช่น The source และ XXL สื่ออินเทอร์เน็ต ที่เสนอข่าวสารแฟชั่น เป็นช่องทางในการ เลือกดูภาพก่อนซื้อสินค้า พร้อมสอน วิธีการแต่งกายสไตล์ฮิปฮอปให้</p> <p>4.การใช้เวลาทำกิจกรรมยามว่าง เช่น การออกกำลังกายรูปร่างที่ "ดูดี" เหมาะกับการแต่งกายแฟชั่นฮิปฮอป การศึกษาวิถีดำเนินชีวิตแบบฮิปฮอปร่วมกับ การทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ "ทักษะ" วัฒนธรรมฮิปฮอปทั้งในเวลาส่วนตัวและ ร่วมกับกลุ่ม</p>	<p>2. พฤติกรรมการแสดงออก <u>หลักทั่วไป</u> เน้นการแต่งกายโดยสร้าง จุดเด่นพร้อมกับดัดแปลงผสมผสาน ร่วมกับการเลียนแบบ <u>ขอบเขต</u> ขึ้นอยู่กับความเป็น "พื้นที่ สาธารณะ" กิจกรรมทางสังคมที่เข้าร่วม และผู้คนที่ปฏิสัมพันธ์ด้วย <u>ความต่อเนื่อง</u> ไม่สม่ำเสมอ เห็นพลวัต การเปลี่ยนแปลงสูง จากการเปลี่ยนแปลง แฟชั่นหลายแบบก่อนหันมานิยมแฟชั่น ฮิปฮอป รวมถึงเมื่อแต่งแฟชั่นฮิปฮอป ยังนิยมแต่งสลับไปมาระหว่างสไตล์ต่าง- แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงแฟชั่นใน อนาคตมีทั้งคิดจะไม่เปลี่ยน หากเปลี่ยน ก็จะทำตามแฟชั่นฮิปฮอปรูปแบบใหม่ๆ รวมถึงคิดว่าอาจจะเปลี่ยนไปสู่แฟชั่น อื่นๆได้หากตนชอบและเหมาะกับตนเอง</p>	<p>นิยามร่วมจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภายใต้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นแฟชั่น ฮิปฮอปสื่อสำนึกร่วม "พวกเดียวกัน" กับกลุ่มที่ นิยมแฟชั่นโดยเฉพาะในกลุ่มเพื่อนผ่านการ แต่งตัวคล้ายกันร่วมกับการกำหนดสัญลักษณ์ บางอย่าง เช่น ทำเล็กรูปร่างหรือใช้เรื่องสี กำหนดความเป็นกลุ่ม พร้อมกับสื่อความ "<u>แตกต่าง</u>" จากกลุ่มที่ไม่ได้แต่ง ยกตัวอย่าง ผ่านมุมมองที่มีต่อกลุ่มแฟชั่นเด็กแนว (อินดี้) และกลุ่มนิยมแฟชั่นแบรนด์เนมรวมถึงคนทั่วไป ที่ไม่นิยมแฟชั่นฮิปฮอป ปฏิสัมพันธ์เชิงลบ และความขัดแย้งที่เกิดผ่านทั้งสายตา คำพูด การกระทำล้อเลียน ยิ่งสร้างสำนึกที่ต่างนั้นให้ ชัดเจนขึ้น รวมถึงคำวิพากษ์วิจารณ์ต่อการ แต่งกายที่ปรากฏ <u>แนวทางการปรับตัว</u> มี ทั้งเลือกทดลองปรับเปลี่ยนดูร่วมกับการคง รูปแบบแฟชั่นฮิปฮอปต่อไป</p>	<p>รวมถึงลักษณะของการใช้ <u>คำศัพท์</u> เฉพาะกลุ่มที่นิยม แฟชั่นฮิปฮอปซึ่งพบว่ามีทั้ง เหมือนและต่างกัน</p>	<p>ขณะเดียวกัน ยังพบผลที่ไม่ตรงกับ ความคาดหวังบ้าง โดยเฉพาะ "ความคลาดเคลื่อน" ในการสื่อ ความหมายที่พวกเขาต้องบอกว่า "เป็น ใคร" กับการรับรู้ของคนภายนอกที่อาจ ไม่ตรงกัน</p> <p>การมองตัวเองในปัจจุบัน</p> <p>ส่วนใหญ่ยอมรับว่ามีความสุขกับการ แต่งกายฮิปฮอป มอง "แฟชั่น ฮิปฮอป" เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่มีความ สำคัญสื่อถึง "ตัวตน" ของพวกเขา รู้สึกว่าการแต่งกายฮิปฮอปเป็นมากกว่าคำว่า "แฟชั่น" อีกทั้งยังมีผลคาดหวังต่อการ กำหนดอนาคตด้านอาชีพที่เกี่ยวกับ แฟชั่นฮิปฮอปโดยตรง เช่น คาดหวังว่า จะมีธุรกิจเสื้อผ้าฮิปฮอปที่เป็น "แบรนด์" ฝีมือคนไทย เป็นต้น</p>